

Yaşanmış
Hayat Hikayeleri
3

İBB
SAĞLIK

İSTANBUL
DARÜLACEZE
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 3

iBB
SAĞLIK

İSTANBUL
DARÜLACEZE
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ

Kayışdağı Caddesi No:211 Ataşehir | İstanbul
www.ibb.istanbul | 0216 528 84 00

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 3 yayınının bütün hakları saklıdır.
İstanbul Büyükşehir Belediyesi yazılı izni olmadan alıntı yapılamaz ve çoğaltılamaz.

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 3

Genel Yayın Koordinatörü

Dr. Öğr. Üyesi Önder Yüksel ERYİĞİT

Yayın Editörleri

Tülay AYTEKİN AKTAŞ

Eray KARADEMİR

Engin GÖREN

Tuba BAYRAM

Redaksiyon

Hüseyin SÜER

Muzaffer ÇEVİK

Selahattin YALÇIN

Murat UÇTU

Fotoğraflar

Mehmet ERYİĞİT

Furkan KALEMKUŞ

Grafik Tasarım

Emine İSTİF TANCI

Büşra SAĞLAM

Baskı-Cilt

Basın Yayın Şube Müdürlüğü

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 3

İstanbul 2025

Değerli Okurlar,

Daha önce yayımladığımız *Yaşanmış Hayat Hikayeleri* kitaplarının devamı olan bu kitabımızı sizlerle buluşturmaktan büyük mutluluk duyuyoruz.

Yaş almış büyüklerimiz, bizden önce aynı yolları kat ederek tecrübe kazanmış, bilgi-birikimleriyle, tecrübeleriyle bize yol gösteren insanlardır. Milletimizi ileriye götüren; gençlerimizin çabası ve azmi kadar büyüklerimizden ve tarihten aldığımız öğütlerdir, çıkardığımız derslerdir.

Yaşanmış Hayat Hikayeleri - 3, İstanbul Büyükşehir Belediyesi yaşlı bakım merkezlerimizde konaklayan yaş almış hemşehrilerimizin kıymetli hikâyelerini, birikim ve tecrübelerini kaydetmek, gelecek kuşaklara aktarmak için hazırlandı. Bu kitapta tarihin canlı tanıkları olan yaş almış büyüklerimizin yaşam öykülerine tanıklık edeceksiniz.

Başta yaş almış büyüklerimize ve bu değerli kitabın yayıma hazırlanmasında emek verenlere en içten teşekkürlerimizi sunuyoruz.

İyi okumalar dileriz.

**Saygılarımızla,
İstanbul Büyükşehir Belediyesi**

Umut
BURADA

Bir yandan öğretmenlikle vatana borcunu ödeyen diğer yandan anne babasına sahip çıkarak ailesini omuzlayan fakat ümitlerinden de vazgeçmeyerek emekliliğinden sonra ideallerinin peşinden koşan başarılı bir Türk Kadınının Hikayesi

1953 Yılında Tokat Merkez, Ardalar Mahallesi'nde Doğdum

Kafkas kökenli bir aileyiz ve babamın mesleği mobilyacılıktı. Mutfak dolapları, banyo dolapları ev eşyaları yapardı.

Dedemi hatırlamıyorum; ama Kafkasya'dan göç etmişiz. Annem ev hanımıydı, babamdan yirmi yaş küçüktü, zaten uzaktan akrabalarmış. Annem babasız büyümüş, iki kardeşermiş, bir ablası varmış. Biz de annem evlenince, çocukları olarak dünyaya geldik. İlkokulu Tokat'ta okudum, sonra İstanbul'a geldik. Üsküdar'a taşınmıştık ve okul hayatım, Üsküdar'da devam etti.

Ortaokul ve liseyi Üsküdar'da tamamladım, üniversiteyi Gazi Üniversitesi Ev Yönetimi ve Giyim Bölümleri'nde okudum. İki bölüm olarak dört yıl süren eğitimim oldu. O zamanlar mezun olunduktan sonra öğretmen olarak hemen atamalar yapılıyordu. Öğretmen olarak atama kuram, Bitlis olarak çıkmıştı ve 15 Ağustos 1975 tarihinde göreve başladım.

Bitlis'te Göreve Başladım, Annemi Babamı Yanıma Aldım

1975 yılını düşünün; o dönem doğu illeri batı illerine nazaran daha bir mahrumiyet içindeydi. Bitlis'e atandıktan sonra annemi ve babamı yanıma aldım. Okullarda verilen eğitim, günümüzün meslek edindirme kurslarının çok ötesindeydi ve birçok branşta bilgi sahibi oluyorduk. 1976 veya 1978 yıllarında Malazgirt'te bir deprem olmuştu. Ağabeyim yüksek denizcilikte öğretim üyesi olduğu için beni Sivas'a aldırdı. Orada üç yıl kaldık. Sonra Zara'daki meslek lisesine geçtim, yan branşım olan giyim derslerine girdim.

Babam 1982'de vefat etti, biz annemle beraber yaşamaya devam ettik. 1983'e kadar Zara'da kaldım; ardından ağabeyime yakın olmak için Kocaeli'ne tayin istedim. 1986 yılında okul müdürüm beni müdürlüğe uygun buldu, sınava girdim ve Samsun, Vezirköprü'ye müdür olarak gittim. Samsun Vezirköprü'de bayağı siyasi ve bürokratik zorluk yaşadım. Üç yıl kadar bu zorluklara karşı mesleki mücadele verdim, siyasi yönden epey sıkıntılar... 1987 yılında Bursa'ya tayin istedim. Annem yanımdaydı, evim okula yakındı. En uzun çalıştığım okul burasıydı, 5 yıl çalıştım ve 5 yılın sonunda emekli oldum.

Evlenmedim ve Evlilik Fikrine Hep Uzak Kaldım

Hiç evlenmedim. Bu kendi tercihimdi. Ailem bu tercihime saygı duydu, beni bu konuda hiç zorlamadılar. Evlilik zor bir karardı ve evlilik sorumluluklarını kaldıramayacağımı düşündüm. Mesleki sorumluluk ve hayatın yükü sürekli omuzlarımdaydı. Bir yandan sosyal yaşamın kendi koşturuşu diğer yandan aile... Anneme hem de babama bakmakla yükümlüydim. Annem belki evlenmemi istemiştir; ancak bana bunu hiç söylemedi ve ben, bu sorumluluğu alamazdım. Kökenim olan Kafkaslardan biriyle olsaydı belki evlenirdim; fakat evlilik fikrine hep uzak kaldım. Kafkas erkekleri eşlerine çok düşkün olur, kadınlar çalışmaz, ev işlerini yapar. Babamdan da böyle görmüştüm.

İtalya, İspanya ve İsviçre gibi Ülkeleri Görme Fırsatım Oldu

Emekli olduktan sonra, Bursa'da kalmadım, kalamadım. Annemi Ankara'ya tedaviye götürdüm ve Ankara'da annemi kaybettim. Babamı daha önceleri Sivas'ta kaybetmiştim. Annemi kaybettikten sonra Bursa'da hayatımı devam ettirmek, orada kalmak zor gelmişti. Bursa'daki evimi satarak İstanbul'a geldim, Beylikdüzü ve Kadıköy'de ev baktım. Sonunda Kadıköy Karadut Sokak'ta uygun bir ev buldum; ancak kısa süre bu adreste kaldım. Beş-altı yıl kadar oturduktan sonra evi sattım. Sonrasında yurtdışı gezilerim oldu. İtalya, İspanya, İsviçre gibi ülkeleri gezme, görme fırsatım oldu.

Yanlış Kararlarım Oldu; ama Pişman Değilim

Farklı illerde geçen çalışma hayatı ve emeklilik derken yolun sonu Darülaceze'ye vardı. Aslında

burayı çok önceden planlamıştım. Buraya adım atmak kolay olmadı, uzun süre gidip gitmemek arasında kararsız kaldım. Pandemi sona erince dilekçemi verdim ve işlemleri tamamlayarak buraya yerleştim. Genç yaşlarımdan beri hayatın yükünü aldım. Yanlış kararlarım oldu ama pişman değilim. Çok duygusal ve sorumluluk sahibi bir insanım. Evlenmedim, istifa ettim; ama hep sorumluluklarım vardı. Annemi ve babamı korumak ve hayata tutunmak en büyük sorumluluklarımdı.

İşini Seven Hayata Sevgiyle Tutunan Bireyler Olun!

Bir eğitimci olarak yeni nesile aktarmak istediklerim; önce sevdikleri bir mesleğin sahibi olsunlar. İşini seven, hayatına tutunan birey olsunlar. Böyle olunca çevresine de tutunur, hayata da tutunur ve daha güçlü adım atarlar.

Ayhan CANKIRAN

Küçük yaşlarda çalışmaya başlayan, hiç evlenmeyen, şarkı söyleyip darbuka çalan, son zamanlarda tiroid hastalığıyla mücadele eden bir hayat hikayesi...

Biz Küçük Yaşlarda Çalışmaya Başladık

1958 yılında İstanbul Kasımpaşa'da, Sururi Parkı'nın yakınlarında doğmuşum. Biz iki kardeşiz: ben ve bir kız kardeşim var. Babam Perşembe Pazarı'nda hamallık yapar caraskal makinelerine demir taşırdı.

Ben sadece ilkokulu okudum, ortaokula gitmedim. Okuldan sonra bir mobilyacıda çırak olarak işe başladım, özellikle cila işleriyle ilgilendim. Bu işlerin yanı sıra askere gidene kadar sepet taşıdım, kunduracılık yaptım, ayakkabı boyadım ve uzun süre mobilyacıda çalıştım. Sonrasında da emekli oldum.

Kız kardeşim de ilkokuldan sonra Eminönü'nde bir baharatçıda çalışmaya başladı. O da benim gibi okuyamadı. Biz küçük yaşlarda çalışmaya atıldık. Aslında benim okuma imkânım vardı ama bir türlü dersleri kafam almıyordu.

Askerden döndükten sonra tekrar çalışmaya karar verdim. Maslak Oto Sanayi Sitesi'nde mobilyacılar vardı; orada yeniden mobilya cilacılığı yapmaya başladım.

Evlilik Nasip Olmadı

Bir ara askerden sonra evlenmeyi düşündüm hatta iki defa nişanlandım ama evlilikle sonuçlanmadı. Kız kardeşim evlendi onun çocukları bile oldu, ara sıra beni ziyarete gelirler.

Bizim oturduğumuz Tarlabası, Kasımpaşa gibi yerlerde müzik ve müzisyenliğe bir yatkınlık vardır. Ben de bir ara şarkı söyledim, darbuka çaldım.

Önceden Silahtar'da bir evimiz vardı. Babam evi sattı, Kasımpaşa'ya taşındık. Buradan yeni bir ev alacağımızı düşünüyorduk. Ancak babam, evin parasını kötü alışkanlıkları nedeniyle harcayınca, mecburen kiraya çıkmak zorunda kaldık. Babamı 65 yaşında kaybettik, ciğerlerinden rahatsızdı, annem de 87 yaşında vefat etti. Onlar vefat ettikten sonra ben yalnız kaldım, onların evinde oturdum.

Zaman sonra ev sahibi oturduğum evin kirasını yükseltti, zaten ben tekim yemekleri bile kız kardeşimde yiyorum kendisinden Allah razı olsun, benimle ilgilendi ama belli bir zamandan sonra tek başıma yapamadım.

Hal böyle olunca yeğenim araştırıp İstanbul Darülacezeyi bulmuş, benimde başka çarem yoktu iyi olur dedim. İlk zamanlarda dışarıda kendi başıma serbest gezdiğim için zorluk çektim ama sonra alıştım.

Burada arkadaşlarla iyi vakitler geçiriyorum, müzik gurubumuzla okullara programlara, bakım evlerine gidiyoruz.

Kendi aramızda müzikler yapıyor güzel vakitler geçiriyoruz. İstediğim zaman dışarı çıkabiliyorum, akrabalarım da ziyaretime geliyor.

Çok Güzel Çocukluk Yaşadım

Ben kendime göre çok güzel çocukluk yaşadım, yaşamım güzeldi. Son zamanlarda tiroid hastası oldum, bu hastalık gözlerime vurdu, görme kaybı yaşadım, şimdi bir yere gideceksem illa yanımda biriyle gidiyorum.

Burada gözlerim için tedavi de oluyorum doktorlar şimdilik iyiye gidiyor diyor. Ben de sigarayı bıraktım, yürüyüş yapıyorum sağlığıma dikkat ediyorum.

Şimdi Bu Zamanın Gençlerine Şunu Söleyebilirim;

Gençler, zaman çok değişti, her şey değişti. Birbirinizi sevin, insanlara saygı gösterin. Bu hayatta mutlaka bir hedefiniz ve amacınız olsun. Unutmayın, en büyük sermaye iyi insan olmak ve kaliteli dostlar biriktirmektir.

Ayla Fatma SEYHUN

Çankırı'nın küçük bir köyünden Kadıköy Kalamış'a, Kadıköy Maarif Koleji'nden Ortadoğu Teknik Üniversitesi'ne, Norveç'te deniz ürünleri üzerine eğitimden İtalyan Hükümeti'nin Türkiye'ye 15 milyon dolar hibesine... Başarı dolu ve sıradışı yaşanmış bir hayat!

Çankırı Kurşunlu'nun Başovacık Köyünde Doğmuşum

Kimliğimde yazan doğum tarihim doğru değil. Benden önceki kız kardeşim vefat etmiş, onun kimliğini bana vermişler. Bilirsiniz o zamanın koşullarında böyle şeyler olağan sayılırmış. 21 Mart 1957'de doğmuş olduğumu çok sonraları, Kur'an-ı Kerim sayfasının kenarına düşülmüş bir nottan öğrendik.

4 Kardeşim Başka Bir Anneden Dünyaya Gelmiş

Biz sekiz kardeşlik bir aileydik. Dört kardeşim ile öz anneyi paylaşıyorken, diğer dört kardeşim başka anneden dünyaya gelmiş; ama hepimiz baba bir olduğu için üvey sayılmazdık. Babam Orman Genel Müdürlüğü'nde "Kavakçı Çavuşu" olarak tanınıyordu. Tam bir doğa adamıydı, işini de büyük bir sevgiyle yapardı; çünkü bu işi bir meslek olarak değil, yaşam tarzı olarak görüyordu, işine gönülden bağlıydı.

Annem 50 Yaşını Görmeden Hayattan Göçüp Gitmiş

Annemi hiç bilmiyorum. İyi bir kadın olduğunu söylerler. Anadolu kadınlarının ortak yazgısını paylaşan bir yaşama sahip olmuş. Elli yaşını göremeden bu hayattan göçüp gitmiş. Annemi hatırlayamayışımın sebebi: Ankara'ya gelin gitmiş büyük halamın kızı, kolunda kocası ile köye gelmiş. Çocuğu olmadığını ve bir evlat edinmek istediklerini annemle babama söylemişler.

Evin en küçüğü olarak beni "Hiçbir şey anlamaz" diye, seçmişler ve beni alarak Ankara'ya götürmüşler. Bir zaman "Kız aney" diye annemi arayarak evde gezinmişim. Büyük halamın kızı ve üvey babam "Aney mallara yem vermeye gitti, gelir şimdi" diye beni avutmuşlar. On gün sonra dediklerine göre annemi hiç sormaz olmuşum.

Üvey Babam da Darüleytam Yani Yetimhanelerde Yetişmiş

Üvey babamın hikayesi ilginçtir. 1903 senesinde Safranbolu'da doğmuş. Annesini doğumda, babasını ise altı yaşındayken kaybetmiş. Babaannesi ile kalmış. Yoksulluktan mı; yoksa ihtiyarlıktan mı bilinmez, yan komşularının çocuğunu yetimhaneye götürmeye gelen memurlara babaannesi "Bu çocuğun da annesi, babası yok, bunu da götürün" diyerek devlet memurlarına üvey babamı teslim etmiş. Üvey babamı alıp Kastamonu'ya götürmüşler. Babamın dönemin yetimhanesi olarak bilinen Darüleytam'a yolculuğu böyle başlamış.

Osmanlı zamanında Darüleytam denilen o kurumda, çocukların mesleklere yönlendirilmesi çok önemsenirmiş. Üvey babam sekiz yaşına geldiğinde de Darüleytam kurumunda çalışan öğretmenler, kurumda kalan çocukların hepsini sıraya dizip, ellerini ve ağızlarını kontrol etmişler. Elleri düzgün olanları marangozhaneye, ağız yapıları uygun olanları flüt çalmaya yönlendirmişler ve bu konuda üvey babamın ilk mesleki eğitimi başlamış.

Elinde Beş Para ile Kaçmayı Galata Köprüsünü Geçenler, Yetimhaneye Devam Edebilmiş

1911 yılında Osmanlı yönetimi, çocukları İstanbul'daki yetimhanelere nakletmiş. Üvey babam bu sebeple Kastamonu'dan 12 yaşında İstanbul'a gelmiş. 14 yaşında ise Galata Köprüsü'nün öbür tarafında kalan yetimhaneye sevki istenmiş. O zaman Galata Köprüsü'nden geçmek beş paraymış. Yetimhanede kalan çocukların ellerine 5 paralar verilmiş ve köprüden geçmeleri istenmiş. Hep birlikte yürüyerek köprüye ulaşmışlar. Çocukların bir kısmı orada köprüden karşıya geçmek yerine kaçmış. Üvey babam; "Ne olduklarını bilmiyoruz", derdi. Sadece iki arkadaş geçmişler o köprüden ve Galata'da bulunan yetimhaneye ikisinin kaydı olmuş. Üvey babamla Galata Köprüsü'nün öbür tarafında bulunan yetimhaneye geçen arkadaşını sonraki yıllarda ben de tanıdım. Müzisyendi ve bando takımında mızıkadan emekli olmuş. Emekli olmasına rağmen düğünlerde akordiyon çalarak ek para kazanır, eğlenirdi.

Üvey Babam, Atatürk'ün Huzurunda, Bando Takımında Çalmış

Üvey babam zamanla tüm nefesli sazları icra etmiş. Kurtuluş Savaşı yıllarında Selimiye Kışlası'nda öğretmenlik yapmış, onuncu yıl marşını Atatürk'ün huzurunda icra eden bando takımında "Tuba" çalmış. O yıllarda Ankara sokaklarında gördüğü halamın kızına yani kuzenime âşık olmuş ve evlenmişler. Evlendikten sonra Kayseri'ye tayini çıkmış; ancak hava şartları eşine iyi gelmemiş. Eşi, çocuk sahibi olmasını engelleyen ateşli hastalıklar sebebiyle ölümden dönünce, üvey babam çaresiz bando mızıkadan istifa etmiş.

Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası'ndan Köyümüze Evlat Sahipliği...

Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasının o zamanki Alman Şefin sınavından geçip, orkestra da "Tuba" icra etmeye başlamış. 1959 yılında çocuk sevdasına düşüp köyümüze gelen ve beni evlatlık alan karı-kocanın hikayesi böyleydi. Mademki çocuk sahibi olamayacağız ve evlatlık alacağız, bari akraba çocuğu olsun diye, köyümüze gelmişler ve benim hayatım da böyle değişmiş. Anlattığım gibi 10 gün sonra anne-babamı, kardeşlerimi sormaz olmuşum.

Kadıköy Maarif Koleji'nden Orta Doğu Teknik Üniversitesi Psikoloji Bölümü'ne Bir Başarı Yolculuğu

Ankara yolculuğum benim böyle başladı. İlkokula Ankara'da başladım. İkinci sınıfı bitirdiğimde babam emekli oldu ve İstanbul'a Kalamış'a taşındık. Zühtüpaşa İlkokulu'ndan mezun olunca sınavlara girerek şimdi Kadıköy Anadolu Lisesi olarak bilinen, o zamanki adıyla, Kadıköy Maarif Koleji'nde eğitim almaya hak kazandım. Kadıköy Maarif Koleji'nde yedi yıl okudum.

Bu yedi yıl hazırlık, ortaokul ve liseyi kapsayan bir süreç oldu. Tarih, coğrafya ve Türkçe dışındaki tüm dersler İngilizce'ydi. 1975 senesinde Kadıköy Maarif Koleji Edebiyat Bölümü'nden dereceyle mezun oldum. Aynı yıl ilk tercihim olan Ortadoğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) Psikoloji Bölümü'nü kazandım. Aslında lisedeki psikoloji öğretmenimi çok sevdiğim için psikolojiye ilgi duymuştum. Üniversitenin vermiş olduğu psikoloji eğitimi, mesleğini Amerika'da yapmayı düşünenlere göreydi. Yaklaşımları içime sindiremedim, değiştirtmeyi denedim, olmadı. Ben de eğitimi bıraktım. İstanbul'a döndüm.

Norveç'e Köpek Balığı Eti İhracatı İçin Eğitim Almaya Gittim

İngilizce bilmek, biraz da kıvrak zekalı olmak işleri hep kolaylaştırdı. 1980 yılında, 23 yaşında, kendi ihracat şirketimi kurdum. Şeftali almak için gelen Norveçlilerle sohbet ederken, kaptan bir arkadaşım, Karadeniz'de köpek balığı olduğundan bahsetmişti. Norveçlilerin gözleri dört açıldı ve köpek balığı işleyip almaya karar verdiler. Onlar için bu bulunmaz nimet; çünkü köpek balığının etini Norveçliler seviyor ve bu balığa talep çok var. Beni Norveç'e götürdüler; köpek balığı yakalamayı, derisini yüzmeyi, işlemeyi, soğutmayı öğrettiler. Norveç'ten dönünce Samsun Yakakent'te faaliyet gösteren balıkçılık kooperatifi ile temas kurduk.

İtalyan Hükümeti'nden Türkiye'ye 15 Milyon Dolar Hibe Getirmeyi Başardım

Turizm alanında çalışan bir erkek arkadaşım vardı. 1981'de evlendik ve birlikte o balıkçı köyüne gittik. Balıkçıların evinde kaldık, üç ay ağzıma balıktan başka bir şey girmedi. Tonlarca köpek balığının arasında, içinde bir hayat... Orada hamile kaldım. İstanbul'a geri döndüm. Eşim köyde kaldı, daha sonra kerevit ihracatına başladık. Bir kızım oldu. Bebeği de işe götürüp getiriyordum.

Üvey babam çoktan ölmüştü. Bir ihracat ve danışmanlık şirketiniz varsa konular hep değişir. Konfeksiyon ürünü de sattım, ayakkabı bağı da, donmuş çilek de. Zamanın Tekel Genel Müdürü olan bir arkadaşımın babası; "Bir gün aya, su satmışlar diye duyarsam, mutlaka Ayla satmıştır." derdi. İtalya'ya kuru bakla satarken tanıştığım bir İtalyan beni uluslararası proje dünyasına çekti. 80'li yılların sonunda başlayan hummalı bir çaba ile sanırım 1994'te İtalyan Hükümeti'nden Türkiye'ye "Güneydoğu Anadolu Kavakçılığı Geliştirme Projesini" gerçekleştirerek 15 milyon dolar hibe getirmeyi başardım. Nasıl bir döngü? Bir kavakçı çavuşu babanın kızı olarak dünyaya geliyor, onun varlığını bilmeden büyüyorsun. Bildiğinde tanımaya çalışsan da mesafeler araya giriyor ve yıllar sonra sen tutup kavakçılıkla ilgili uluslararası bir projeye imza atıyorsun, babamın çalıştığı genel müdürüyle İtalya'ya mesleki geziye gidiyorsun; Hatta onun bir zamanlar birlikte çalıştığı ziraat mühendislerinden babanla ilgili övgü dolu hikayeler dinliyorsun.

Depremde, Yollar Yıkılır, Ekmek Gelmez Diye Yeniden Üniversite Sınavına Girdim

40 yaşına geldiğimde ülkeden ülkeye gezmekten yorulup Kızıltoprak'ta bir ev yemekleri lokantası açtım. Dört sene sürdü bu macera. Lokantayı devrettim. 50 yaşına geldiğimde liseden bir arkadaşımın evliliğini yaparak, 2007 yılında bir karavanla İstanbul'u terk ettik. Balıkesir, Altınoluk'a götürdü yol bizi. Eşim bir tatil köyünde müdür oldu; daha sonra da Dubai'de iş buldu. O gitti, ben kaldım; çünkü o sene üniversite sınavına girerek Altınoluk Meslek Yüksek Okulu Tıbbi ve Aromatik Bitkiler Bölümü'nü kazanmıştım. 1999 depreminden sonra yeni bir deprem olursa; 'yollar yıkılır, ekmek gelmez' endişesine kapıldım. Ben de bahçedeki otları yerim diye düşünürken bitkileri tanımadığımı fark ettim. Depremden çok korkmuş olduğumdan bitkileri öğrenmeye niyetlenmişim ve nihayet bununla ilgili eğitim fırsatını yakalamıştım. Kimse beni bir yere götüremezdi.

Halk Eğitim Merkezi'nden Usta Öğreticilik Teklifini Kabul Ettim

2010 yılında derece ile mezun oldum. Aldığım eğitim yeterli gelmediği için İngiltere'de online bir okula da yazıldım, 2011'de oradan da otacılık ve aromaterapi diplomalarına hak kazandım. Halk Eğitim Merkezinden aldığım usta öğreticilik teklifini kabul ederek Küçükkuyu'da üç yıl bahçelerimizden söktüğümüz; ama aslında tıbbi bitki değeri taşıyan otlarla ilgili yetişkin eğitimi verdim. Bitkiler benim için ayrı bir dünya oldu, babamın mesleği gibiydi. Hala dersler alıyor soranlara öğrendiklerimi anlatıyorum.

İlk Kitabımdan Elde Ettiğim Geliri, Sokak Çocukları Derneği'ne Bağışladım

İki kitabım var, "Kahkaha Atan Ebegümeci" ve "Hayalbaz Havariler". İlki bitkilerle ilgili değil; iki kadının birbirine yazdığı mektuplardan oluşuyor. Arkadaşım Arzu ile birlikte yazdık. Yayın sürecinde hayal kırıklıkları da yaşadık; ama sonunda kitabımız Doğan Yayıncılık tarafından 1999'da basıldı. Kazandığımız parayı da Sokak Çocukları Derneği'ne bağışladım. İkinci kitabım da bir romandı; öyle ki film olsa izlenecek cinsten...

Bir Düdüklü Tencerenin İçindeymişçesine Hissettiğim Baskıyı, Artık Burada Hissetmiyorum

Özel hayatımdan bahsetmeyi sevmiyorum. Birden fazla evlilik deneyimim oldu. Halen tek başıma yaşıyorum. Bir kızım var, evli ve bir de torunum var. Sanatçı Yaşam Evi'ne tamamen bir tesadüf getirdi beni. On yedi sene yaşadığım bölgede kiralar, faturalar derken hayatı tek başına karşılamak oldukça zorlaşmıştı.

Bir arkadaşım aracılığıyla burayı öğrendim. Başvurdum, hemen kabul edildim. 2025'in ilk günü onayım geldi. Ocak ayı ortasında geldim, yerleştim.

Önce korktum; doğrusu, yeni bir ortam, yeni insanlar... Bugüne kadar Ayla hoca idim her ortamda. Burada Ayla Anne, Ayla Abla diyorlar. Sanki tüm geçmiş silindi. Kimse bilmiyor; Sen kimsin? Sen bile kaybediyorsun yeri geliyor kimliğini. Bir de oda arkadaşı var. Yaşamı paylaşmayı senin seçmediğin; ama aynı odaya birlikte konulduğun. Pozitif bakış açım nedeniyle alışmam zor olmadı; hatta eğlenceli...

Her gün spor ve ergoterapi var. Ahşap boyama, keçe ve seramik derslerimiz var. Gökte ararken, karşı odamda bulduğum. Yöneticiler ve görevliler ailemiz gibi. Yemyeşil bir ortam. Sağlık konusunda çok etkinler. Takip ve tedavi süreçleri hep kontrol altında. Dışardaki dünyada bir düdüklü tencerenin içinde gibi baskı ve stres altında yaşıyordum. Şimdi kaygı ve endişeler gitti. Hayal kurabiliyorum yeniden ve yazabiliyorum hikayelerimi.

Geçmişte Keşke Dediğim Bir Şey Yok

Yaratıcılığımı kazandım sil baştan. Şimdi 99 depremi ile başlayan bitki merakımı ele alacak, insanların şehir ortamında bitkilerle nasıl ilişki kurabileceğini anlatan bir kitap yazmak ve bu konularda konuşmalar yapmak istiyorum; çünkü bitkiler hayatın nefesidir. Biz onlara karbondioksit veriyoruz, onlar bize oksijen veriyor. Her nefesimizi onlara borçluyuz; ancak onları yok ediyoruz, maalesef. Geçmişte "keşke" dediğim bir şey yok. Gelecekle ilgili umutlarım var.

Gençler; En Geçerli Akçe Sevgi...

Gençlere ne öneririm dersiniz; hayal gücünüzü kaybetmeyin, derim. Ben hayallerimin peşinden ısrarla gittim. Düştüm; dizlerim acıdı, kollarım kırıldı. Pes etmedim, geriye hiç bakmadım. Hep önüme baktım. Orada ne var, elimde ne var, birlikte ne katabilirim. Bu soru insanı yeniye taşıyor ve yeni şeyler hep heyecan verir ve kimyanızı sağlıklı tutar. Fonksiyonel rezervlerinizi koruyun. Bizim yaşımıza gelince lazım oluyor. Yaşamı sevin gençler, en geçerli akçe sevgi. Bunu hiç unutmayın.

Ayşe Refia ÇOBAN

Taş ocaklarından, kum sergilerine, altı dönümlük bir köşkten iyi bir eğitime, farklı iş kollarında yöneticilikten küçük çaplı girişimlere değin; üretkenlik ve başarı dolu bir hayat.

1945 Yılında, Erenköy'de Doğdum

Babam inşaat işleri yapardı, taş ocaklarımız, kum sergimiz vardı. Altı dönümlük bir köşkte yaşırdık. Babam henüz 48 yaşındayken vefat etti. Annem ev hanımıydı. Babam da, babaannem de İstanbul doğumluydu. Babaannem, dedemle Erenköy'de evlenmiş. Bizim evimiz Ethem Efendi Caddesi'ndeydi, şimdilerde yıkıldı tabii.

İkiz Olduğumuz İçin Aslında Annem Beni Aldırmak İstemiş

İsmimi eniştem koymuş. Bizim aile aynı bahçede otururdu. Annem doğuma giderken herkes bahçedeymiş. İkiz olduğumuz için annem aslında beni aldırmak istemiş, çok sık doğum yaptığı için. Doktor tavsiye etmemiş. Önce ikizime Refika adını koymuşlar, sonra bana Refia demişler. Şifa Yurdu Hastanesi'nde doğmuşum. Ayşe göbek adım. "Refi" yükselen, yücelen, iyi insan demekmiş. İsmimi çok severim.

Ünlü Köşe Yazarı Güzin Abla ile Amca Çocukları Oluyoruz

Kışları Nişantaşı'nda otururduk. Ailemiz hep üst düzey, saygın insanlardı. Halam, amcam düzgün kaliteli insanlardı. Erenköy Lisesi'nin olduğu yer dedeminmiş, Babaannem oraya gelin gelmiş, dedem daha sonra orayı okul yapılması için yetkililere vermiş; Hatta Güzin Abla vardır ya, gazeteci Güzin Sayar, onunla amca çocukları oluyoruz. Şimdi kızı Feyza annesinin köşesinde yazılarını yazıyordu.

Eşimden Ayrıldıktan Sonra İmalat Müdürü Olarak Konfeksiyonda Çalışmaya Başladım

Babam vefat edince Nişantaşı'na taşındık. İlkokula Erenköy'de başladım, sonra Şişli'de Modern İlkokulu'na geçtim. Ardından Kadıköy Kız Koleji'ne devam ettim. Dört kardeşiz, iki ağabeyim, birde ikizim olan kız kardeşim var. 2002'de annemi, 2006'da bir ağabeyimi kaybettim. Liseyi bitirdikten hemen sonra evlendim. Eşim mali müşavirdi. Eşimle beni akrabalar tanıştırmıştı; ama evliliğimiz yürümedi, sekiz yıl sonra ayrıldık. Bir kızım, bir oğlum oldu. Ayrıldıktan sonra çalışmaya başladım, önce konfeksiyonda, Nişantaşı'nda imalat müdürü olarak, Ayşe Yaka'da çalıştım. Sonra gelinlik mağazasında müdürlük yaptım, on bir yıl sürdü. Toplamda yirmi iki yıl çalıştım. Tekstilden emekli oldum. Şimdi boş durmam; yün öreri, Kayışdağı'nda gönüllü işler yaparım.

Avşa'da 3 Yıl Otel de İşlettim; ancak Çok Yorulmuştum

2006'da ağabeyim vefat edince Avşa'daki otelini ben devraldım, üç yıl işlettim; ama çok yoruldum. Sonra Nişantaşı'ndan Erenköy'e taşındık, butik açtım. Annem hastalanınca kapatmak zorunda kaldım. O yıl, 2002 Eylül'ünde annemi de kaybettim. Annemden sonra evde yapayalnız kaldım. Bir gün kalp krizi geçirdim. Hemen kızımı aradım, bu arada kızım jeoloji mühendisi oldu, oğlum muhasebeci. Kızıma beni "Siyami Ersek'e götürün" dedim. Göğüs Kalp Damar hastanesiydi. Beş gün yoğun bakımda kaldım. Ankara'dan ağabeyim geldi; ama onun da evi, çocukları vardı, geri dönmek zorunda kaldı ve bana bakacak kimse yoktu. O zaman çocuklarıma, "Huzurevine gitmek istiyorum." dedim. Evde yalnız kalmak zor olacaktı. Çocuklarım beni anladı ve bu konuda zorluk çıkarmadılar.

Burada Hem Üretmenin Hem de Paylaşmanın Mutluluğunu Yaşıyorum

69 yaşında İstanbul Büyükşehir Belediyesi Darülaceze Müdürlüğü'ne bağlı Kartal Huzurevi'ne geldim. Burada zamanım dolu dolu ve keyifle geçiyor. Atkı örерim, arkadaşlarla çeşitli oyunlar oynar, spor etkinliklerine katılırım. Kermes hazırlıkları ise benim için bambaşka bir heyecan kaynağı; hem üretmenin hem de paylaşmanın mutluluğunu yaşıyorum. Bazen toplanıp eski fotoğraflara bakarız, geçmişe yolculuk gibi olur. Fotoğraflara her baktığımda, güzelliğiyle hafızama kazınmış annemi ve babamı hatırlar, onlarla gurur duyarım.

Para Her şeyi Çözmüyor, İnsanın Temel İhtiyacı Bir Hayat Yoldaşı...

Hayatta tek bir "keşkem" var; o da bir daha evlenmemiş olmam. Aslında çok isteyen olmuştu ama ilk evliliğimde yaşadığım mutsuzluk yüzünden korktum, cesaret edemedim. Kıymetimi bilinmedi maalesef. Oysa maddi durumumuz iyiydi, varlıklıydık; ama anladım ki para her şeyi çözmiyor. İnsanın hayatta en çok ihtiyaç duyduğu şey, yanında yürüyebileceği bir yoldaş, başını huzurla yaslayabileceği bir omuzmuş; Meğer yalnızlık, insanın yüreğine düşen en ağır yükmüş.

Tavsiyem; Hayatı Tek Başınıza Geçirmeyin!

Gençlere tavsiyem, hayatı tek başınıza geçirmeyin. Yalnızlık iyi bir şey değil, insanın ruhunu yavaş yavaş kurutuyor. Unutmayın, hayat arkadaşı dediğimiz şey, ömrün en değerli yol arkadaşıdır. Ayrıca, yaşlanınca imkanınız varsa, sizi anlayacak insanlarla bir arada olabileceğiniz bir huzurevine gidebilirsiniz; çünkü paylaşılan bir hayat, hem daha hafif hem de daha anlamlıdır.

Bedriye AYYÜCE

Aile yönlendirmesiyle yapılan bir evlilik, Türk Sanat Musikisi'ne olan yetenek; parasızlıktan plak dolduramama, 750 kişilik pazarlama satış ekibi yönetimi, koroda birleşen hayatlar ve hep üretkenlikle, mücadeleye geçen bir ömür...

1 Ağustos 1947'de, İstanbul Acıbadem'de Doğdum

Babam da dedem de Moda Caferağalı'ydı, yani birkaç kuşaktır İstanbulluyuz. Öncesini pek araştırmadım ama köklerimizin buralara ait olduğunu bilmek bana huzur verir. Babam, kendi aracıyla şoförlük yapardı, 48 model siyah bir arabası vardı. Acıbadem ile Kadıköy arasında çalışırdı. Annem ise ev hanımıydı.

Üvey Babam Dünya İyisi Bir İnsandı

Dört kardeşlik biz. Ben ortancaydım. Babam kolon kanserinden çok genç yaşta vefat etti. İki yıl hastanede yattı. O zamanlar tıp bugünkü kadar ilerlememişti. Ben, o sırada 13 yaşındaydım. Babamın ölümünden bir-iki yıl sonra annem yeniden evlendi. Üvey babam dünya iyisi bir insandı. On yıl evli kaldılar ama o da trafik kazasında vefat etti.

Annemle Vedalaşırken; Merak Etme 3 Ay Sonra Döneceğim, Dedim

İlkokula Acıbadem'de, evimizin karşısındaki okulda başladım. Ortaokulu da okudum, ardından Kızıltoprak Kız Meslek Enstitüsü'ne gittim, terzilik bölümünde okudum. Okumayı çok istiyordum; ama daha ilerisi için imkânım olmadı. 1966 yılında, mahallemizden biri beni istedi.

Ben istemedim; hatta ağlaya ağlaya evlendim. Annemle vedalaşırken "Merak etme, 3 ay sonra döneceğim." dedim. Nitekim Şubat'ta gittiğim evden Mayıs'ta döndüm. Henüz 19 yaşındaydım. Eşimin ailesi kalabalıktı, kayınvalide, kayınpeder, kayınlar... Kayınvalidemi Allah kimsenin başına vermesin. Çok sorunlu birisiydi. Yapamayacağımı anladım ve üç ay sonra boşandım. Derin bir nefes almıştım.

Plak Doldurmam Gerekiyordu, Ama Para Yoktu

Mahallemizde saz çalan bir komuşumuz vardı, sesimin güzel olduğunu öğrendiğinde, "Gel seni sahneye çıkarayım" dedi. Düşünlerde şarkı söylemeye başladım. 1971'de Halk Müziği dalında bir ses yarışmasına girdim ve kazandım. Çok mutlu olduğum anlardan birisiydi. Annem bu duruma karşı gelse de, sahneye çıkmaya başladım. Kısıklı'da bir gazinoda çalıştım. Melehat Baş, Erdem Özgen, Hüsnü Üstün, Turan İnan gibi değerli hocalardan dersler aldım ve birlikte çalışmalar yaptık. Plak doldurmak istedim ama para gerekiyordu, o da bende yoktu.

750 Kişilik Bir Ekibinin Başındaydım

Para kazanmam gerekiyordu ve 1980'lerde pazarlama sektörüne girdim. Önce Emsan'da, sonra Nadir Çelik Şirketler Grubu'nda çalıştım. Eleman olarak başladım, bölge müdürlüğüne kadar yükseldim. 750 kişilik bir ekibim oldu. Çok para kazandım; ama yüreğim yufkadır. İsteyen herkese verdim; ancak geri alamadım. O yüzden bugün bir dairem bile yok. Yoğun stresten ve üzüntüden dolayı mide kanaması geçirdim. Şirket iflas edince terziliğe geri döndüm.

"İnsanlar Bana Erkek Gibi Güçlüsün" Derdi

Bu arada üvey babamdan olan bir kız bir erkek kardeşime baktım. Onların her şeyiyle ben ilgilendim. Zamanında dikiş makinesi almıştı bana, hala saklarım. O makineyle çok çalıştım. Hatta bir han içinde santral memurluğu bile yaptım. En çok pazarlamayı sevdim, insanlarla iç içe olmak bana iyi gelirdi. 30 yaşına kadar evlilik düşünmedim,

işten eve, evden işe yaşayan biriydim. İnsanlar bana "erkek gibi güçlüsün" derdi. İş beni hayata bağlardı, motive olurdum.

İkinci Eşimle Yollarımızı Türk Sanat Musikisi Birleştirdi

İkinci evliliğim nasip işi oldu. Eşim, Futbol hakemiydi, Televizyonlardan tanıyordum onu; ayrıca ordudan emekli bir denizciydi. Türk Sanat Musikisi'ne aşırı ilgisi olduğu için, bir gün radyoda, bizim koro hocamız Erdem Özgen'in akşam fasıl yapacağını duyuyor. O gece ben de koroda sahne olacağım. Sonra biz, sahneye çıktık, söyledik. İşte o akşam yollarımız kesişti. Eşim olacak kişi, bir gün Erdem Özgen hocamla koroya katılmak için görüşmeye gitmiş. Hocam onu beğenmiş ve "Sen de gel," demiş. Böylece aynı koroda çalışmalara başladık. Provalar, şarkılar, paylaşılan notalar derken zamanla aramızda özel bir bağ oluştu.

Sahnede Yapılan Evlilik Teklifine; "Hayır" Cevabı...

Bir gün bir etkinlikte, sahne sırası ona geldi. Mikrofonu eline aldı, salondaki gözler ona çevrilmişti. Sonra aniden bana dönüp herkesin içinde evlenme teklifinde bulundu. O an donup kalmıştım. Hem şaşkınlıktan hem de toplum içinde olmanın verdiği utangaçlıktan yüzüm kızarmıştı ve hiç düşünmeden, refleksle, 12 yıl evli kalacağım adama ağzımdan tek bir kelime çıkıverdi: "Hayır!" Hayat bazen böyle tatlı sürprizlerle doludur; o "Hayır" zamanla yerini kocaman bir "Evet"e bıraktı.

Eşimin Beyninde Pıhtı Atmıştı, 15 Gün Hastanede Kaldı

Kızını çok sevdim ama; adam çok kıskançtı. Herkesten kıskanırdı beni. Dört çocuğu vardı; iki kız, iki erkek. Oğlu vefat etti. Onunla 12 yıl evli kaldım; ancak ilk üç yıl çok zor geçti. Kıskançlığı dışında iyi bir insandı. Sonra vefat etti. Bostancı Şenesenevler'de oturuyorduk. O ara çalışmadım; çünkü kıskanç biriydi. 2013'te rahatsızlandı. Evde bir baktım, ağzı yamulmuş. Hemen kızını aradım, aklıma ambulans bile gelmedi. Şoka girmiştim. Arabaya atladık, hastaneye gittik. Meğer eşimin beyninde pıhtı atmış, emboli geçirmiş. 15 gün hastanede kaldı, sonra GATA'ya gittik. Biraz düzeldi; fakat denge kaybı oldu. Aniden düşüyordu. Gücüm yetmiyordu, o da bana yük olduğu için üzülüyordu. 2014'te bir pıhtı daha attı. Hastaneye yattı, içine kapandı. Çok aktif bir insandı, bu hâl zoruna gidiyordu. 2017'de üçüncü pıhtıyı attı. Doktorlar "Üçüncüsünden sonra yaşamaz artık!" dediler. Kendini çok bırakmıştı. Bakıcı tuttuk. 8 Mart 2018 Kadınlar Günü'ydü, bir gün önce hastaneye yatırmıştık. Ziyarete gittim, oğlunun gözleri kıpkırmızıydı. "Ne oldu?" dedim, bir şey demediler.

Sonra anladım ki vefat etmiş. 9 Mart'ta Karacaahmet'e defnettik.

Pandemide Ayağım Kırıldı, Kızım Haricinde Gelenim Olmamıştı

Ev onun üstüne değildi. Damat: "Satacağım" dedi. Rahmetli hiç yarınını düşünmezdi. Bir sene kadar o evde oturdum; sonra Adatepe'de kiralık ev buldum. Orada şizofren bir komşum vardı. Bir gün dedi ki "Temizlikçi gelecek, ister misin?"

İstemem dedim; ama anlamadı. Gelen kadın bana hiç temizlik yapmadı. Sonra bir gün merdivenden üzerime düştü. Ayağım sıkıştı. Bağırdım; ama kimse duymadı. Ona bir şey olmadı, altta ben vardım. Hastaneye gitmem gerekiyordu; ancak korona zamanı kimse gelememi. Kızım geldi. Meğer parçalı kırık olmuş. Fatih Sultan Mehmet Hastanesi'nde ameliyat ettiler. Eve çıkınca bir bakıcı geldi; ama o da beni deli etti, elinden telefon düşmüyordu.

Kardeşim Dedi ki: "Abla, Bu Böyle Olmaz!"

İki sene kadar oturdum orada. Sonra kardeşim dedi ki: "Abla, böyle olmaz. Benim sitede ev boşalacak, seni oraya alalım." İçerenköy'deydi. Gittim baktım, beğendim. Uygun fiyata tuttum, koltuk değneğiyle taşındım. Walker'la geziyordum. Rahattım ama kiralar arttı, kentsel dönüşüm başladı. O dönemde Handan Abla bana geliyordu, ben de ona gidiyordum. Burada çalışan arkadaşlar "Gel seni buraya alalım" dediler. Yeni bir sahne projesi başlayacakmış. Halk müziği söyleyecek birini arıyorlarmış. Düşündüm, taşındım ve kaydımı yaptırdım. Her şey çok çabuk oldu.

Psikoterapi Merkezinde de Çalıştım

Bu arada, hem kendi emekliliğimden hem eşimden maaş alıyorum. Aaa, unuttum! Psikoterapi merkezinde de çalışmıştım. Kız kardeşim orada çalışıyordu, doğum yapınca ayrılması gerekti. "Senden başkasını bulmadan çıkamazsın," dediler. Kardeşim bana yalvardı: "Abla, beni kurtar, gir bu işe." İstemiyordum ama kabul ettim. İş yeri Moda'daydı; o sırada Acıbadem'de oturuyordum. Gittik, kadın başta çok tatlı görünüyor; fakat çok asabiymiş. Yine de onunla 12 sene çalıştım. İnsanlar "Nasıl dayandın buna?" diye şaşıırıyordu. Bir gün çekmecedey baktım, benim resmim var, evraklar var; meğer Sosyal Sigortalar Kurumu girişimi yapmamış. Muhasebeciyi çağırdı. "Neden bana böyle yaptınız?" dedim. İşten çıktım. Sonra Yakacık'ta bir komşu çağırdı. Orada tanıştığım hamile bir kız, avukat çıktı. Durumu anlatınca, "Bütün evrakları getir, seni emekli edeceğim." dedi. Allah ondan razı olsun. Her maaş aldığımda ona dua ederim. Bugün burada, çok şükür, çok rahatım.

Keşke İlk Evliliğimi Yapmasaydım

Keşke dediğim şey var mı? Var tabii. İlk evliliğimi yapmasaydım. O büyük bir pişmanlık...

Gençler, Mutlaka Okusun

Gençlere tavsiyem; Mutlaka okusunlar. Kendi yollarını seçsinler. Ailelerini dinlesinler; ama sonunda kendi hayatlarının direksiyonuna kendileri geçsinler.

Biröl SÖNDÜRMEZ

Sağ-sol çatışmalarından dolayı üniversiteyi terk eden, uzun yıllar otobüs ve kamyon şoförlüğü yapan, FSM Köprüsü'nün yapımında çalışan, hayatında hiç pişmanlığı olmayan bir adamın hikayesi...

1942 Yılında Ankara Yenimahalle'de Doğmuşum

Üç kardeşiz; benden küçük iki kız kardeşim vardı, biri vefat etti, diğeri hayatta. Baba tarafım, ben bir yaşındayken Bulgaristan'dan göç etmiş. Annem ise Eskişehirliydi. Babam ticaretle uğraşır, imalatçılık yapardı; annem ise ev hanımıydı. İlkokulu, Ankara Kalesi'nin yakınındaki Devrim İlkokulu'nda okudum. Okulun adı Osmanlı döneminden beri aynıymış, oldukça köklü ve eski bir okuldu.

Üniversiteyi Terk Ettim

Ortaokulu ticaret okulunda, liseyi ise meslek lisesinde okudum. Zaten üç okulda aynı yerdeydi. Bizim okuduğumuz zamanlarda meslek lisesinde bilgisayar, daktilo gibi dersler vardı ama bilgisayar yoktu. Sonra İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ne gittim iki sene sonra terk ettim.

Üniversite yıllarında sağ-sol çatışmaları vardı baktım üniversite okumak bana göre değil bende üniversiteyi terk ettim ve askere gittim. Askerden sonra otobüs ve kamyon minderine oturdum ve bir daha kalkmadım. Kendi arabalarımız vardı, otobüs, kamyon hepsini kullandım, şehirlerarası yük ve yolcu taşıdım uzun yıllar.

O zamanlar yollar böyle değildi çok zorluydu mesela Ankara'dan İstanbul'a 12 saatte giderdik. Dile kolay ben uzun yıllar git gel bu işi yaptım.

Üniversite yıllarımda aynı mahalleden birlikte okuduğum Afyonlu bir kızla tanışmıştım, onunla da evlendim o zamanlar 21 yaşlarındaydım. 17 yıl sürdü evliliğimiz ve bu evlilikten iki tane kızım oldu.

FSM Köprüsü'nün Yapımında Çalıştım

Evlendikten sonra Ankara'dan ayrıldım ve İstanbul'da İçerenköy'deki Paşabahçe bloklarına yerleştim. İstanbul'da Fatih Sultan Mehmet (FSM) köprüsünün yapımında çalıştım, köprü bitince de taksicilik yapmaya başladım.

Önce babam, ardından annem vefat etti; üç yıl arayla hayatlarını kaybettiler. Kız kardeşlerim de evlendiler, birisi Küçükalyalı'da bir dişçiyle evlendi. İlk eşimden sonra birkaç evlilik yaptım, ancak bunlar kısa sürdü ve bu evliliklerden çocuklarım olmadı. Zamanla yalnız kaldım ve tek başıma çalışıyordum.

Bir gün arkadaşlarım arasında konuşurken, bir bakım evine gitmeyi düşündüm. İstanbul Darülaceze'den biraz haberim vardı, araştırma yaparak 2016 yılında buraya geldim.

Burada Huzurlu Bir Şekilde Yaşıyorum

Burada huzurlu bir şekilde yaşıyorum, zamanla kardeşimi aradım ama bulamadım onlarda beni aramadı zaten ve böylece bağlarımız koptu.

Annemin hastalık zamanında bakıma ihtiyacı vardı ve bu sebepten dolayı kardeşimle bakım konusunda aramızda bir soğukluk başlamıştı zaten, sonrasında da görüşmemeye başladık ve buraya kadar geldim işte.

Benim hayatım boyunca hiçbir pişmanlığım ve keşkem olmamıştır, istediğim her şeyi yaşadım gözüm arkada değil.

Ben Bir Tavsiye Verecek Olsam, Şimdiki Gençlere Şunu Söylerim;

Uyuşturucu kullanmasınlar, akıllarını kullansınlar, hayatlarına bağlı ama hiçbir şeye bağımlı olmasınlar. Çünkü ben bağımlıları gördüm, bu işin sonu hiç iyi değil.

Kamil Celal GÜVEN

Basketboldan lisanslı voleybolculuğa, ses teknisyenliğinden fotoğraf ve müzik enstrümanlarına, söz yazarlığından besteciliğe; kitap yazarlığından tv programlarına değin sahip olduğu yeteneklerle ilmik ilmik örülmüş başarı dolu bir hayat ve Barış Manço ile geçen yıllar

Hayat Bir Turneydi

1947 yılında İstanbul Ortaköy'de doğdum. Yedi göbek İstanbulluyum. Babamı çok küçük yaşta kaybettim, onu hiç tanımadım bile. Annem bir ev hanımıydı, hayatın tüm yükü sırtındaydı. İki kardeştik; ancak kardeşim de bundan birkaç sene önce vefat etti. Hayatım, daha başından eksiklerle başladı.

İlkokulu Fatih'te okudum.

Ortaokula Darüşşafaka'nın hazırlık sınıfında başladım; fakat sınıfta kalınca okulu bırakmak zorunda kaldım; o dönemlerde Darüşşafaka'da sınıfta kalanlar okula devam edemiyordu. Eğitimime Kültür Koleji'nde devam ettim. Bununla birlikte hikayem düz bir çizgide ilerlemedi. Kültür Koleji'nde spor yaparken yaşadığım bir rahatsızlık nedeniyle bu kez Vefa Lisesi'ne geçmek zorunda kaldım ve eğitim hayatıma burada devam ettim. Annem dul kalınca çalışmak zorunda kaldı, ben de halamın yanına verildim. Aslında beni büyüten halamdır.

Galatasaray'da Lisanslı Olarak Voleybol Oynadım

Spora başlamam spora ilgimin hep olmasındandı ve çok seviyordum. Mesela, çocukluğumda basketbol oynardım. Liseden sonra Pendik'te biri, bana voleybolu tavsiye etti ve ben de kendimi o alana kaptırdım. Galatasaray'da lisanslı olarak genç takımda voleybol oynadım. Ardından askere gittim; orduevinde çavuşluk yaptım. O yıllar benim için sporla disiplinin iç içe geçtiği bir dönemdi.

Hayatımın Yönünü Tamamen Değiştiren Biriyle Tanıştım; Barış Manço

Hayatımda müzik her zaman vardı; ama müzikle asıl bağımlı lise sonrasında başladı. O yıllarda akordeon çalıyordum. Askerlik dönüşünde ise hayatımın yönünü tamamen değiştiren biriyle tanıştım; "Barış Manço". Önce kardeşi Savaş Manço ile dost olduk, sonra Barış'la tanıştım. Barış turneye çıkıyordu, Savaş da beni yanına çağırırdı. Sahne ışıkçımız olarak senide turneye alacağım dedi. İlk konserimiz Bursa'daydı, konser başladı ve çok büyük talihsizlikti, sahnenin sigortası attı, ben ise oldukça acemiymdim bu işte. Barış bana döndü ve "Benim turnemde sigorta atmayacak, gerekiyorsa parmağını sokup çalıştıracaksın," dedi. Disiplinliydi; ama aynı zamanda öğreticiydi. O konserle başlayan yolculuk, yıllar sürececek bir dostluğun ve müzik serüveninin ilk adımı oldu.

Sonrasında Ankara konseri vardı. Gündüz gerçekleşeceği için sahne ışığına ihtiyaç olmayacağını düşündüm ve Barış Ağabeyden izin istedim; ancak Barış Ağabey, "Tumba var, onu çalacaksın." dedi. Hiç beklemiyordum. Sahne kostümü verdiler, böylece kendimi bir anda sahnede, tumba çalarken buldum.

Barış Ağabey İle Belçika'ya Gittik, Müzik Gruplarını Gördüm

Konserden sonra akşam yemeğinde, Barış Manço Belçika konseri isim listesini okudu, benim adımlı da söyledi. Şaşırdım, çok mutlu oldum. Ritim aletlerini öğrenmeyi kafama koymuştum. Belçika'ya gittik, oralarda müzik gruplarını

gördüm, İngilizcem olduğu için müzik gruplarıyla iletişimde hiç zorlanmadım. Orada az sürede olsa ritim öğrendim, çalışmalar yaptım. Davulcu Münir'den dersler aldım. Sonra grup dağıldı, bu durum karşısında üzülmuştüm. Daha sonra Barış, Münih'te Moğollar ile anlaştı. Türkiye'ye döndüm, bir sene ses teknisyeni olarak çalışma hayatıma devam ettim.

Barış Olmayınca Fotoğrafçılık Yapmaya Başladım

Bir sene sonra Barış bana Belçika'dan bir tumba aldı. Moğollar'dan ayrılınca Kurtalan Ekspres kuruldu. Mazhar Fuat Özkan (MFÖ) da bizimleydi. Turneye çıktık, derken Barış askere çağırıldı. Ben de evlendim. Para lazımdı, Barış olmayınca fotoğrafçılık yapmaya başladım. Profesyonel eğitim aldım. Barış'ın askerlik süresi boyunca fotoğrafçılık yaptım. Sonra Barış askerden döndü, tekrar bir araya geldik.

7'den 77'ye Programının Montajını Yaptım

Zamanla ben de beste yapmaya başladım. Barış'ın şarkı sözleri yazarken ki halini sık sık görürdüm, bu beni çok etkiledi. Onun da etkisiyle söz yazıp, besteler yapmaya başladım. Moda'daki evinde çalışıyorduk. İlk bestem Belçika'da çıktı. Barış'ın yarım bıraktığı bir melodiyi yarım saatte tamamladım. Prodüktör şaşırmıştı. O besteye başladım, kitap da yazmaya başladım "Onur Savaşları" ve "Mucizeler" adında iki bölüm hâlinde. "7'den 77'ye" programının montajını yaptım.

Barış; "Klavyeciyi Buldum, O da Sensin"

New York'a konsere gittik, grubun klavyecisi yoktu. Barış, "Klavyeciyi buldum, o da sensin," dedi. Benim yapabileceğime inanmış ve bana güvenmişti. Bu güveni hissettim. Hazırlanmak için sadece dört günüm vardı. Geceli gündüzlü çalıştım. Konseri kazasız belasız atlattık. Otele döndüğümde ise yorgunluktan bayıldım.

İlk evliliğim üç buçuk yıl sürdü. İkinci eşim tiyatrocuydu. "Bizimkiler" dizisinde Sevim karakterini canlandıran Sabriye Kara Hanım, aynı zamanda Barış'ın vokalisti olarak görev yapıyordu. Barış'ın Belçika'daki evine sık giderdik. Müzik mağazalarını dolaşır, konserlere giderdik. Orası bir anlamda ikinci evimizdi.

İzmir Senfoni Orkestrası, Benim Bestelerimi Klasik Formda Seslendirdi

Simgе adında bir kızım var. Ara sıra görüşüyoruz. İkinci evliliğim on yıl sürdü. Beste yapmaya devam ettim. İzmir Senfoni Orkestrası benim bestelerimi klasik formda seslendirdi, çok gururlandım. Şimdi hedefim bir kitap ve CD'yi kutu içinde birleştirmek. Kitabımı henüz bitirmedim üzerinde çalışmaya devam ediyorum.

Barış'ın bana aldığı tüm enstrümanları, onun anısını yaşatmak ve genç nesillere ilham vermesi için Moda'daki müzesine bağışladım. Her biri, birlikte geçirdiğimiz yılların, sahnelerin ve dostluğumuzun birer hatırasıydı. Artık o enstrümanlar, Barış'ın müziğini sevenlerle buluşmaya, onun ruhunu yaşatmaya devam ediyor.

Barış'ın Vefat Haberini Alınca Dünyam Başıma Yıkıldı

Barış'ın çocuklarıyla bir bağımlı olmadı. Çocuklarını tanımadım. Barış başka biriydi. Onlar başka dünyalardan diye düşünüyorum. Barış'ın vefat haberini evdeyken telefonla aldım. O an neye uğradığımı şaşırđım. Siyami Ersek Hastanesi'ne kaldırmışlar, kalp krizi geçirmiş. Daha önce de zaman zaman rahatsızlanırdı; ama, çalışmaya devam ederdi. Yüreğimde hep bir endişe vardı; ancak böyle bir habere asla hazır değildim. O haberi alınca dünyam başıma yıkıldı. Kelimenin tam anlamıyla yıkıldım. İçimde büyük bir boşluk oluştu, toparlanmam uzun zaman aldı. Hala da tam anlamıyla toparlandım, diyemem.

Bir keresinde Edirne dönüşü trafik kazası geçirdi. Araba paramparçaydı. Hastaneye ilk ben vardım. Ailesi de oradaydı, Barış beni çağırırdı. "Git valizini al, yanımda sen kalacaksın," dedi. Ailesini gönderdi, bir ay ben kaldım yanında. Yakınlığımız böyleydi. Onun yanında yetiştim. Kafa yapımız birdi, göz göze gelince ne düşündüğümüzü anlardık.

Şubesi 11'e Varan Müzik Okulu'nu Kurdum

Sonrasında müzik okulunda çalışmaya başladım. Kendi çabamla orada geniş bir ağı kurdum ve şube sayısını 11'e çıkardım. Bir ara Yunanistan'dan teklif geldi. Bana, "Konservatuvar mezunu musunuz?" diye sordular. "Hayır," dedim. Şaşkınlıkla baktılar. Onlara, "Barış gibi düşünürseniz oluyor," dedim. Sonra yurda geri döndüm. Şirket iflas edene kadar, dört yıl boyunca orada çalışmaya devam ettim.

Bariş'tan Sonra Grup Yoluna Devam Etti; Ama Ben Ayrıldım

O sırada bir televizyon projem vardı. Bariş çok beğendi. Tek ayrılığımız Bu süreçti. Ama o süreçte Bariş vefat etti. Yayınlayamadık. Şirketle ilgili sorunlardan dolayı gruptan ayrıldım. Bariş bana "Ayrılma" dedi ama ben gemileri yaktım.

Sonrasında vicdan azabı yaşadım. Bariş'tan sonra grup yoluna devam etti; ama ben ayrıldım; çünkü bir grubun gerçek gücü, yaptığı bestelerle yaşar. Grup, MFÖ gibi ortak bir ruh ve üretim yakalayamadı.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Sağlık İşleri Dairesi, Darülaceze Müdürlüğü'ne bağlı Sanatçı Yaşam Evi'ne yani şu an kaldığım yere, çok sevdiğim bir arkadaşım sayesinde geldim. Nezih Tuncer... Rahmetli oldu. Onu ziyarete gelmişim. Ramazan ayıydı. yanımda Meral adında bir arkadaş vardı. "Ben Sanatçı Yaşam Evini çok sevdim," dedi ve bir ay sonra yerleşti. Meral hanım sonra eşim oldu.

Hayatımın 25 Yılına Teknede Geçirdim

O zamanlar Kızıltoprak'ta oturuyordum. Üçüncü eşimle evliydim; kendisi bir edebiyat öğretmeni idi, çok hanımefendi bir insandı. Hâlâ görüşürüz. O dönemde hayatımın 25 yılını teknede geçirdim. Kurbağalıdere'de çok sevdiğim, güzel bir teknem vardı. Profesyonel olarak balıkçılık yapıyordum; özellikle olta balığı tutar, satarak geçimimi sağlardım. Sonra Darülaceze'nin Sanatçı Yaşam Evi'ne yerleşme kararı aldım. Buraya gelirken teknemi gözyaşları içinde sattım.

Sizi Motive Eden, Sizi Geliştiren İnsanlarla Olun!

Keşke dediğim hiçbir şey yok bu hayatta. Hedeflerimin hepsini gerçekleştirdim. Gençlere tek tavsiyem: Hayatta ne yaparsanız yapın, sevdiğiniz işi yapın. Sizi motive eden, geliştiren insanlarla olun. Zor zamanlarda omuz omuza vereceğiniz dostlarınız, her sabah heyecanla kalkacağınız bir işiniz olsun. Geriye dönüp baktığınızda "İyi ki böyle yaşamışım" diyebilişin.

Faik Levent YAĞMURDERELİ

Gazeteci bir babanın oğlu, sanatçı rahmetli Osman Yağmurdereli'nin ağabeyi, 68 kuşağından, Kınalı Kar, Melekler Adası gibi yapımlara imza atan bir karakterin yaşam hikayesi...

1946 Yılında, Trabzon Merkez'de Bulunan Hacıkasım Mahallesi'nde Doğmuşum

Burasının adı artık Cumhuriyet Mahallesi olarak değişti. Babam, önce Trabzon'a özgü Doğu Gazetesi'nde gazetecilik yapıyordu, daha sonra milletvekili oldu. Edebiyata olan ilgisi nedeniyle gazeteciliğe yönelmişti. Bizim ailede gazetecilik babamla başladı diyebilirim. Kardeşim Osman Yağmurdereli sanatçıydı, o da milletvekilliği yaptı. Üç kardeşiz; Osman benden yedi yaş küçüktü, bir de kız kardeşim var. Ne yazık ki Osman'ı kaybettik, kız kardeşim ise beni sık sık ziyaret eder.

Babam aslen Erzurum Tortumluydu. Daha sonra Trabzon'a göç etmişler ve annemle Trabzon'da tanışıp evlenmişler. Annem ev hanımıydı. Babam edebiyata çok meraklıydı; hatta 1940'lı yıllarda Şebnem adında bir şiir kitabı çıkarmıştı. Çıkarttığı gazete aracılığıyla gündemi yakından takip ederdi ve sonrasında milletvekili olarak görev yaptı.

İlkokulu Trabzon'da, ortaokulu Ankara'da okudum. Lise için İstanbul'daki Ata Koleji'ne gittim; ancak lise birinci sınıftan sonra okulu bıraktım. Babam milletvekili olunca Ankara'ya taşındık. Sonrasında, okuduğum okulun başöğretmeni babamın da öğretmeni idi, onun tavsiyesiyle İstanbul'daki özel bir koleje geçtim. Bu kolej en dikkat çekici yönü, haftada 11 saat İngilizce dersi vermesiydi. Fakat ben yine de okumadım. Daha sonra Ankara'ya döndüm, ancak zaman zaman İstanbul'a gidip geldim.

Biz 68 Kuşağıyız

Sonra Ankara'da iş hayatına atıldım, babam çok iyi bir insandı, hümanist biriydi, hem kültürlü hem de çok zeki bir insandı bana öncü oldu, Milli Piyango'da ve Spor Toto'da memurluk yaptım. Sonrasında araya askerlik girdi. Ben 24 ay askerlik yaptım biz 68 kuşağıyız, keşke o günler geri gelsede 30 ay askerlik yapsam. Çok güzel günlermiş ama biz farkında olamamışız.

Gençliğimde de çocukluğumda da çok güzel günler geçirdim aksini söylersem nankörlük etmiş olurum. Çok iyi bir anne ve babaya sahiptim kısacası iyi bir ailenin evladıydım, hiç sıkıntı çekmedim, önce annemi kaybettik, sonra babamı kaybettik, 55 yaşında da kardeşim Osman'ı kaybettik.

Osman, Gazi Eğitim Fakültesi'ni bitirdi, bir yandan şarkıcılık yapıyordu bir yandan da müzik hocalığı yapıyordu. İstanbul'a geldiğimde ilk Kurtuluş'a yerleştim, İstanbul'da hem anne tarafından hem de baba tarafından akrabalar vardı.

Yağmur Ajans'ta Genel Müdürlük Yaptım

Evlendikten sonra Şişli'de eşimle yaşamaya başladım, eşim demans hastalığına yakalandı ve vefat etti, eşim gittikten sonra da tek başıma kaldım ve kader bizi buralara kadar getirdi, 40 yıl düşünsem buralara geleceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Yaptığım evlilikten çocuğumuz olmadı zaten geç evlendim ben 47 yaşındaydım, Trabzonlu sevdiğim kızı bulunca hemen evlendim. Daha genç evlenemezdim çünkü çok hızlı yaşadığım dönemlerim oldu benim evlilik hiç aklıma gelmedi. Çevrem, arkadaşlarım çoktu ve yaşam şeklim farklıydı, maddi durumum iyiydi ve kimseye de muhtaç değildik. Kardeşimin Yağmur Ajans adında bir şirketi vardı bende oranın genel müdürlüğünü yürütüyordum.

Bir sürü film çektik, Kınalı Kar, Melekler Adası gibi yapımlar hepsini ben çektim, 20 tane yönetmenimiz vardı, hatırı sayılır dizilere ve yapımlara imza attık.

Kardeşim Osman Çok Sevilen Sayılan Birisiydi

Piyananın abisi gibiydi zaten sonrada milletvekili oldu. O vefat ettikten sonra şirketi eşi devraldı, bende yavaş yavaş şirketten ayrıldım. Sonrasında ise kendim bir iş yapmadım.

Söylediğim gibi eşim ailesinden genetik demans hastalığına yakalandı, hastalığı ilerledikçe yatalak durumuna düştü özel bir bakımevine yatırdık, sonrasında ise bitkisel hayata girdi. Bende bir başıma yapamayınca eşim hastaneye bende bakımevine düştüm. Yakın bir zamanda eşimi kaybettim kendisi çok iyi bir insandı.

Ben evlendiğimde Harbiye'de Yapı Endüstri Merkezi'nde çalışıyordu, sanat tarihi mezunuydu ana dili gibi italyancası vardı. Hayat insanı bir şekilde döndürüyor, dolaştırıyor ve buralara getiriyor, inanın bana yıllarca düşünsem masal yazsam yinede bu hayat aklıma gelmezdi.

Yeniden Hayata Gelsem Yine Bu Şekilde Yaşarım

Eşim vefat ettikten sonra kız kardeşim benim için yer araştırdı ve burayı buldu. Birkaç gün içinde işlemlerimi yapıp buraya aldılar. Burası 5 yıldızlı otel gibi, odalarımız çok güzel, klimalı, yemeklerimiz güzel, çamaşırlarımız yıkanıyor ve ütüleniyor, 24 saat sıcak suyumuz var. Bir insan daha ne ister ki? Akrabalarım da ziyaretime geliyor. Yeniden hayata gelsem, yine böyle yaşarım diyorum, hiç bir şeyden şikayetçi değilim.

Gençlere Tavsiyem,

Okusunlar, dürüst olsunlar, ne iş yapıyorlarsa dört elle sarılsınlar, her şeyin en iyisini yapmaya çalışsınlar. Hayatım boyunca bazı eksiklerim ve hatalarım oldu, bir şarkıda da söylendiğı gibi: Kendim ettim, kendim buldum.

Fikriye Maral TOKAT

60'lı Yıllarda Antep Kız Sanat Okulu'ndan mezun olup bankacılıkla çalışma hayatını sürdüren sağlık sorunları nedeniyle çalışma hayatı ve kariyerini bir kenara bırakarak güven, sevgi ve adanım üzerine geçen bir ömrün hikayesi...

1945 Yılında Mardin'in Nusaybin İlçesinde Doğdum

Beş kardeşlik biz, dört kız, bir erkek. Ben üçüncü çocuktum. İzmir'de yaşayan en büyük ablamı kaybettik.

Mersin'de yaşayan ablam hâlâ hayatta, küçük kız kardeşim de İstanbul'da, yanımda sayılır.

Erkek kardeşimse yıllardır kayıp. Bir gün çekip gitti, ardına bile bakmadı. O günden sonra ne bir sesini duyduk, ne bir izini gördük. Kaç senedir haber yok. İçimde hala küçük bir umut kıpırdasa da, çoğu zaman "Ölmüştür herhalde" diye düşünüyorum. Asıl acı olan, nereye gittiğini, nasıl yaşadığını, başına neler geldiğini hiç bilememek. Şimdi üç kız kaldık biz.

Teyzemin Desteğiyle Eğitimime Devam Ettim

Babam Nahiye müdürüydü, annem ev hanımı. İlkokulu Nusaybin'in Akarsu Mahallesi'nde okudum, o sırada babam orada görevliydi. Ortaokuluysa Elazığ'da okudum. Babam bizi paralı okutmuştu. Sonrasında teyzem beni yanına çağırdı, ben de Gaziantep'e gittim.

Kendisi öğretmendi zaten, çocuğu da vardı; ama yine de; "Gel, benim yanımda oku." dedi. Onun desteğiyle eğitimime devam ettim ve böylece 1962 yılında Antep Kız Sanat Okulu'ndan mezun oldum.

Beş Yıl Bankada Çalıştım, Ama Ayrılmak Zorunda Kaldım

Antep Kız Sanat Okulu'nda bütün bölümleri okuduk, beş yıl sürdü. Oradan mezun olan ya bankada çalışır, ya sekreter olur ya da öğretmenlik yapardı. Ben de bir süre vekil öğretmenlik yaptım. Ardından Nusaybin Ziraat Bankası'nda çalışmaya başladım. Ailem orada olduğu için okuldan sonra geri dönmüştüm zaten. Beş yıl bankada çalıştım ama yarıda bırakmak zorunda kaldım; çünkü hastalandım, zafiyet geçirdim, kırk kiloya düştüm, iştahım yoktu, yemek yiyemiyordum. Banka işi çok yorucuydu o zaman, hesaplar defterlerle tutulurdu, bilgisayar yoktu. İki yıl sürdü toparlanmam. Sonra da bir daha çalışmayı düşünmedim.

Üvey Annemle Hiç Anlaşamadık

Annem 53 yaşında kalp krizinden vefat etti. Annemin vefatından, bir yıl sonra babam yeniden evlendi; fakat üvey annemle hiç anlaşamadık. Bu yüzden ben de uzun yıllar ablamların ve akrabaların yanında kaldım. İzmir'e, Diyarbakır'a, Mersin'e gittim. Nerede sıklırsam üç ay, altı ay orada kalır, sonra başka bir yere geçerdim. Babam bu duruma pek sesini çıkarmazdı. Babam vefat edince maaş bağlandı, onunla geçindim.

39 Yaşında Evlilik Nasip Oldu

Evliliğime gelecek olursak, 39 yaşında nasip oldu, biraz geç oldu yani. Eşim daha önce evlenmiş, ilk eşini kanserden kaybetmişti. Ben onun ikinci eşi oldum. Beş çocuğu vardı, Almanya'da yaşıyorlardı ve senede bir kez izine gelirlerdi. Eşimle Ankara'da tanıştık. Dayım orada oturuyordu, ben de sık sık onu ziyarete gidip gelirdim. Bir arkadaşımın vesilesiyle eşimle yollarımız kesişti. Arkadaşım onu tanıdığı için güven duydum ve her şey kısa sürede gelişti.

Eşimin Bana Haksızlık Ettiği Zamanları da Oldu

Evlendikten sonra Ordu'nun Aybastı ilçesinde yaşamaya başladık. İstanbul'da da bir evimiz vardı, kışları Bulgurlu'da; yazları ise Aybastı'da geçirirdik. Yani altı ay orada, altı ay burada yaşadık. Çocuğumuz olmadı. 35 yıl evli kaldık. Elbette mutlu günlerimiz de oldu; fakat bana çok haksızlık ettiği zamanlar da vardı. Tüm mal varlığını çocuklarına bıraktı, bana ise hiçbir şey bırakmadı. Bu durum beni gerçekten derinden yaraladı. Sadece maaşı bana kaldı. Oysa bazen içimden hakkımı istemek geçse de ya o bana vermedi ya da ben dile getirmeye cesaret edemedim.

Benim İçin Önemli Olan Sıcak Bir Yuvamın Olması

Eşim Ordu/Aybastı'da vefat etti. Cenazeyi köy mezarlığına defnettikten sonra iki ay kaldım orada, maaş işleri hallolunca valizimi alıp çıktım. Kimsem yoktu orada. Önce Mersin'deki ablama gittim, bir ay kaldım. Sonra İstanbul'da yeğenim bana eşyalı bir ev buldu Kartal Orhantepe'de. İki yıl orada oturdum; ama ev sahibi kirayı çok artırınca hayat benim için daha da zorlaştı. Aldığım maaş yetmez oldu ve bir çıkış yolu bulmak zorundaydım.

Ablalarımın yanında kalmak da kolay olmayacaktı; çünkü onların da kendi düzenleri, kendi sıkıntıları vardı. Sonra İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Darülaceze'sini duydum ve başvuruda bulundum. Bana yeni bir yuva olacak bir yerdi ve kapılarını açtılar bana. Güzel bir şekilde karşılandım, adeta kucaklandım. Elbette her güzel şeyin ufak tefek kusurları olabilir; ama benim için bunlar önemsiz. Önemli olan sıcak bir yuvamın olması. Burada kendimi huzurlu ve mutlu hissediyorum.

Keşke Evlenmeseydim, Belki Bankada İşime Devam Ederdim...

Erkek kardeşimden hala haber yok. Buradaki kız kardeşimle görüşüyorum, Mersin'deki ablam da yaşıyor. İzmir'deki ablamı kaybettik. Bankada çalışmanın dışında, 35 yıl boyunca ev hanımlığı yaptım. Eşime çok hizmet ettim; ama geriye bana bir şey kalmadı. Bazen düşünüyorum; "Keşke evlenmeseydim," diyorum. Belki bankada işime devam eder, daha rahat gezerdim, akrabadan akrabaya dolaşırdım. Kısmet böyleymiş. Olmadı işte.

Belki de Biz Hayatın Getirdiklerine Karşı Yeterince Cesur Olamadık

Şimdi gençlere bakıyorum, çok akıllılar maşallah. Biz çile çektik, onlar ise her şeyin hakkından geliyorlar. İki yeğenim İstanbul'da oldukça başarılı ve verimli bir şekilde çalışıyor. Ablamın kızı Marmara Koleji'nden emekli olduktan sonra yeniden iş hayatına atıldı ve şimdi iki maaşı var. Evli ve çocukları olmasına rağmen hem ailesini hem de işini çok güzel yönetiyor, gerçekten becerikli bir kız. Ona gıpta ediyorum. Bizim zamanımızda maalesef bu tür fırsatlar pek yoktu. Belki de biz, hayatın getirdiklerine karşı yeterince cesur olamadık.

Tavsiyem; Yolunuzu Cesurca Çizin, Zorluklar Karşısında Yılmayın

Gençlere tavsiyem, kendi yollarınızı cesurca çizin, emek harcayın ve ayaklarınızın üzerinde durmayı öğrenin. Hayatın ne getireceği asla belli olmaz; bu yüzden karşınıza çıkan fırsatları değerlendirin, zorluklar karşısında yılmayın ve her deneyimden ders çıkararak kendi yolunuzu inşa edin.

Mehmet Hakan MEYDANCI

Sevenlerinin korumacılığı ile kendisi adına alınmış kararlar; eğitim, çalışma hayatı, koşuşturma ve mücadeleyle dolu bir hayat ve yine sevdikleri için birikimlerin feda olduğu bir ömür...

21 Temmuz 1959'da Beyoğlu, Kasımpaşa'da Dünyaya Geldim

Nüfusta bir yaş büyük yazılmışım; ama aslında doğum yılım 1960'tır. Babamın ilk eşinden iki kardeşim var. Çok sonradan öğrendim, üçüncü eşinden, İskenderun'da yaşayan kardeşlerim var. Hayatım, tıpkı İstanbul gibi katman katman; her katında ayrı bir hikâye, ayrı bir sınav var.

Dışarıda Biri Var, Senin Baban Olduğunu Söylüyor!

Babam gemiciydi. Aslen Giresunluydu; ama İstanbul'da doğmuştu. Annem ise Süleymaniye Doğumevi'nde hemşire olarak çalışıyordu. Ben daha altı aylıkken annemle babam ayrıldılar. Babamı ilk kez 1996 yılında, 37 yaşımıdayken tanıdım. Benim için babam yıllar önce ölmüştü. Öyle bilirdim. Öyle bellemiştim; ancak öyle değilmiş! Dükkanımda oturuyordum, birkaç çocuk geldi.

Ağabey dışarıda biri var, senin baban olduğunu söylüyor! İçimden, "Benim babam öldü" dedim; ama çocukların gözündeki ciddiyet, beni yerimden kaldırdı. Merak da vardı elbette. Dışarı çıktım.

Karşımda yaşlı bir adam duruyordu. Elinde kimliği vardı, uzattı. Sonra bir tomar eski fotoğraf çıkardı cebinden. Elinde annemin gençlik fotoğrafları... Ben daha bebekken çekilmiş siyah-beyaz kareler. Gözlerim doldu. Ne diyeceğimi bilemedim.

Annemi görmek istiyorum, dedi. Annem hastaydı o sırada. Zaten morali çok bozuktu. Bu tür bir yüzleşme ona ağır gelirdi. İzin vermedim. O da çok ısrar etmedi. Belki içten içe hak verdi.

Cenazesi Çok Kalabalıktı; Demek ki Çok Seveni Varmış, Diye Düşündüm.

Zamanla aramızda bir bağ oluşmaya başladı. Görüşmeye devam ettik. Sonra İstanbul'a getirdim onu. Artık hayatının son dönemindeydi. Ona elimden geldiğince baktım. Bir gün öğrendim ki, İskenderun'daki çocukları onu dövüp sokağa atmışlar. Yüreğim parçalandı. Ne yaşarsa yaşasın, kim olursa olsun, bir baba böyle bir sonu hak etmezdi. Ben de ona sahip çıktım. Hastalandı, doktorlar umutsuz konuştu. Tekrar İskenderun'a döndü. Orada bir hastanede vefat etti. Cenazesi çok kalabalıktı; demek ki çok seveni varmış, diye düşündüm. Belki de hayattayken göremediği sevgiyi, son yolculuğunda hissettirdiler ona.

Üvey Babam, Eksikliğini Hissettiğim Ne Varsa Tamamlamaya Çalıştı

Annem, beni tek başına büyüttü. Hayatın yükünü omuzlarında taşıyan güçlü bir kadındı. Uzun yıllar boyunca yalnız kaldı, sonra yeniden evlendi. Üvey babam Muzaffer Bey, Sivaslıydı. Hayatında hiç evlenmemişti, annem onun ilk ve tek eşiydi. Bana gerçek bir baba gibi davrandı, eksikliğini hissettiğim ne varsa tamamlamaya çalıştı. Annem ise her zaman sert bir kadındı, kurallarından ödün vermeyen, disiplinli tavırlarıyla çocukluğumun sessiz gölgesi oldu. Ama bugün dönüp baktığımda, anlıyorum ki, o katılığın derinliklerinde saklı bir sevgi, görünmeyen bir şefkat varmış.

15 Yaşında, Yaşımı Büyüterek Beni Nişanladılar

Küçük yaşta yatılı okula verildim. Şişli Koleji'nde tam 11 yıl geçirdim. Çocukluğumun büyük kısmı, okulun duvarları arasında geçti. Henüz 15 yaşlarındaydım. Bir gün, hiç beklemediğim bir anda annem ve dayım okula geldiler. Yanlarında bir yüzük vardı.

"Sen nişanlanacaksın," dediler. Şaşkınlık içinde kalmıştım. Yaşımı büyüttüler ve beni nişanladılar. Dayımın bir akrabasıymış, Bayburtlu'ydu kız, sonra Bayburt'a gittim tanışmaya, ailesi tanıdıkları herkes oradaydı. Sessiz, sakın, içine kapanık bir genç kızdı. Daha ne olduğunu tam anlayamadan 17 yaşında baba oldum. Nikahımıza, kucağımızda çocuğumuzla gittik iyi mi!? O zamanlar iki evimiz vardı; birinde biz yaşırdık, diğerinde annemle Muzaffer Bey. Evlerin arasında sadece bir avlu vardı; ama kimi zaman o mesafe, bir ömür kadar uzak gelirdi.

Askerlik Sonrası Eşimle Anlaşmalı Boşandım

Daha sonra, daktilo sekreterlik kursunu bitirdim, bana oradan iş buldular. Petrokimya (PETKİM) A.Ş.'de 8-9 ay çalıştım. Askerlik sonrası eşimle anlaşmalı boşandık. 200 bin lira verdim. O parayla o zaman Ortaköy'de iki daire alınırdı. İki çocuğumun velayetini bana verdiler, para karşılığında.

"İş Başka, Dostluk Başka..."

Askerlik dönüşü kendi işimi kurdum. Dayım bana bebek kıyafeti dükkânı açtı. Zamanla beş mağazaya çıktık. Tanındım, sevildim. Bir gün kendi dükkânımın mülkünü almak için hazırlık yaparken karşı komşum habersizce satın almış. Mahkeme kâğıdı gelince öğrendim. Çok iyiliğim dokunmuştu o insana... Aradım, "Neden böyle yaptın?" dedim. "İş başka, dostluk başka" dedi. O an çok şey anladım.

Mağazama Sanatçılar Bile Gelmeye Başlamıştı

Sonra bir arkadaşımın ortak ayakkabı işine girdim. Beşiktaş ve Kadıköy pazarlarında tezgah açtım. İmalat yaptırmaya başladım. İşler iyi gidiyordu. Çok tanınmıştım, derken Beşiktaş'ta yaşlı bir çiftin tüm binayı satılığa çıkardığını duydum.

Gittim, konuştum, beni sevdiler. 20 milyon istediler, kabul ettim. Borçlandım ve binayı aldım, müteahhitte verdim. Alt katı ayakkabı mağazası yaptım. Mağazama sanatçılar bile gelmeye başladı, bir taraftan pazar yerinde tezgahım da devam ediyordu, çok yoğun tempoda çalışıyordum. Çocuklarım henüz 1.5 ve 3 yaşlarındaydı, bakıcı bulmuştum evlatlarıma ve bakıcı kadın çok iyi bir kadındı. Çok emeği vardı üzerimizde ve hayat, hep inişli çıkışlı... 1997'de battım. Tansu Çiller döneminde borsaya girmiştım. Bu da yetmedi atölyeciler kazık attı. Binayı satmak zorunda kaldım. 86'da ikinci evliliğimi yapmıştım. Onun da bir kızı vardı. Sonra işler bozuldu, ortakla ayrıldım.

Eşim bankacıydı, ayakkabıcılık sektöründe olmamı istemedi ve bu işi bıraktım. O dönem bir yandan da annemin hastalığıyla ilgileniyordum. Özel bir hastaneye yatırdım, servetimin büyük bir kısmı o hastanede eriyip gitti. Ardından felç geçirdi. Üç ay boyunca Uludağ Tıp Fakültesi'nde kaldı. Sık sık arar.

Alın beni buradan, derdi. Çok üzülürdüm, elimden bir şey gelmezdi; çünkü doktorlar izin vermedi.

Baba, artık sen de kendine bir hayat kur, dediler

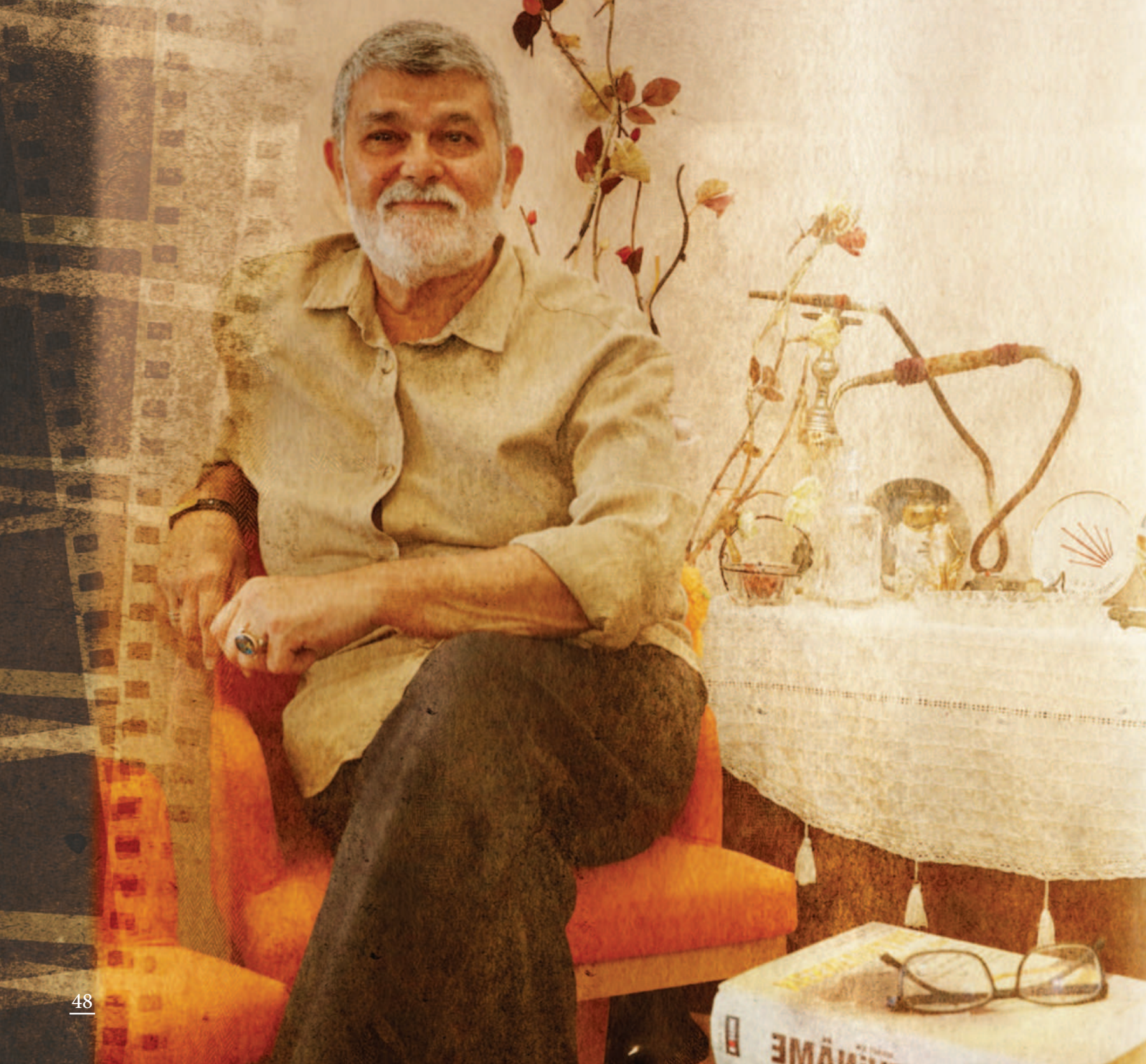
Ben birçok ameliyat geçirdim: mide, bypass, prostat derken tam yedi kez bıçak altına yattım. Annem 1999'da, babam 1996'da, üvey babam ise 2000'de vefat etti. 2002'de ise İmar Bankası kriziyle bir darbe daha aldım. Elde avuçta hiçbir şey kalmamıştı ve 2011'de evimi terk ettim.

Çocuklar büyümüş, kendi yollarını çizmişti. Bir gün dönüp, "Baba, artık sen de kendine bir hayat kur," dediler. İçimde hem burukluk hem de bir umutla Esenyurt'taki evime çekildim. Emlakçılık yapmaya başladım; elimde emlak işi yapma yetki belgem vardı, mesleğe Beylikdüzü'nde adım attım.

Hayat ise yine bildiğini okudu.

Bir kaza geçirdim, yere düştüm, kolum askıya alındı. O hâlde çalışmaya devam ettim. Bu yetmezmiş gibi, birine yüklüce para kaptırdım. Babasını bulup durumu anlattım. Bir ay sonra parayı geri getirdi, ama içimdeki enerjiyi hiçbir şey geri getiremedi. Artık hem bedenim hem ruhum çalışmaya elverişli değildi. Tükenmiş hissediyordum.

Tedavi Masraflarım İçin Evimi Sattım

Kızım beni yanına aldı. Derken bir kalp krizi geçirdim. Bir süre Avşa'ya gittim; orada bir evimiz vardı. Sonrasında tedavi için hastaneye başvurdum; ancak tedavi masrafları için paraya ihtiyaç vardı, ben de evimi satmak zorunda kaldım. Kiralık ev ararken bir tanıdık, Kayışdağı'ndaki İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Darülaceze'yi tavsiye etti. Gittim; ama "Yaşınız engel olabilir" dediler. O sırada 62 yaşındaydım. Yine de beni kabul ettiler. O an tarifsiz bir sevinç duydum.

Artık Şiirler Yazıyor, Sosyal Medyada Paylaşıyorum

İlaçların etkisiyle oldukça kilo almıştım. Kendime söz verdim, "ben toparlayacağım." dirayet gösterdim. Hiçbir zaman yemeğimi odama istemedim. Fizik tedaviye ve spora başladım. Zamanla, yavaş yavaş toparlandım. Şimdi buradayım. Odam, deniz ve adalar manzaralı; gerçekten ilham verici. Zaten eskiden beri şiire ilgim vardı. Artık şiirler yazıyor, sosyal medyada paylaşıyorum. Çocuklarım da destek oluyor. Sağlık kontrollerim hâlâ sürüyor; kalp, prostat, vertigo ve görme kaybı gibi sağlık sorunlarım halen devam ediyor.

Çocuklarıma gelince, oğlum bir gazonoda güvenlik müdürü. Büyük oğlumla görüşmüyoruz, 48 yaşında. Torunumu da göstermiyor. Kızım ve onun çocukları yani torunlarımla daha yakınlım. Bana bu mutluluk veriyor.

Keşke Dediğim Çok Şey Var

Hayatta "keşke" dediğim çok şey var. En zoru, 30-35 yaş arasıydı. Çok ağır dönemlerdi, en çok, yıllarca yardım ettiğim insanların bir anda arkasını dönmesi, insanın yüreğini acıtıyor. Beş evim, iki arabam, Avşa'da evim, hepsi gitti. Ama akıllanmadım yine de, hala imkanım oldukça veriyorum.

Gençlere Tavsiyem; Ailenize Sahip Çıkın

Gençlere bırakmak istediğim en büyük öğüt şudur: Ailene sahip çık; çünkü hayatın fırtınalı zamanlarında arkayı kollayan, seni sen yapan en sağlam kale ailedir. Dürüst ol, vicdanlı ol, saygını hiçbir koşulda yitirme.

Bir İnsanın Geride Bırakabileceği En Değerli Şeyin İyilik, Sevgi ve Vefa...

Burada, Darülaceze'de benimle aynı çatıyı paylaşan insanların çoğu, hayatı boyunca hep veren taraftaydı. Kimisi evladına, kimisi eşine, dostuna. Hep vermişler; ama kendilerine çok az şey ayırmışlar. Onları dinledikçe görüyorum ki, insan kendini de ihmal etmemesi gerekiyor.

Yine de burada olmak bir lütuf. Hayatın son sayfalarında huzurlu bir satır gibi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, bir insanın arkasında bırakabileceği en değerli şeyin iyilik, vefa ve sevgi olduğunu daha iyi anlıyorum. Bunları unutmadan yaşayın. Gerisi bir şekilde yolunu buluyor.

Havva Aynur KORALTÜRK BERKÜN

Ablaları kanserden vefat eden, çocuk yuvasında gönüllü annelik yapan, eşi Halit Bey'le İstanbul Darülaceze'de tanışıp evlenerek mutluluğa yürüyen bir kadının yaşam hikayesi...

1949 Yılında, İstanbul Fatih Yavuz Selim'de Üç Katlı Bir Evde Doğdum

Üç kız, iki erkek olmak üzere altı kardeşli bir ailenin en küçük çocuğuyum. Şu anda sadece iki kardeş kaldık; diğerlerimiz maalesef vefat etti. Bu altı kardeşin içinde ikiz olan ağabeyim ve ablam da vardı. Annem ev hanımıydı, babamın ise Fatih Kıztaşı'nda bir manav dükkânı vardı.

İlkokulu Hırka-i Şerif İlkokulu'nda, ortaokulu Ahmet Rasim Ortaokulu'nda, liseyi ise Fatih Kız Lisesi'nde okudum.

Kuzenimin eşi British Petrol'de müdürdü. Eniştemiz bayilik açmak istiyordu ve "Aynur'u yanıma ver" dedi. Babam önce bunu kabul etmedi. Oldukça titiz ve disiplinli biriydi. Ancak ne olduysa, bir şekilde babamı ikna ettiler ve ben o işe başladım.

Tam 36,5 yıl boyunca sadece o işte çalıştım ve oradan emekli oldum. Sonrasında başka bir iş yapmak istedim ama bırakmadılar. Bu süreçte iki büyük ablam kansere yakalandı. İki buçuk yıl boyunca onlarla ilgilendim ama maalesef kurtaramadık. Ardından annem sekiz ay boyunca kendini kapattı, hastalandı ve o da vefat etti.

Çocuk Yuvasında Gönüllü Annelik Yaptım

Sonrasında biz iki kardeş Küçükalyalı'da oturduk, fakat ablam kanser oldu ve altı ay palyatifte kaldı sonra onu da kaybettim. Ben işe başlamadan önce Kasımpaşa'da çocuk yuvasında gönüllü annelik yaptım, hem işimi yürüttüm hem de annelik yaptım, geceleri bile orada kaldığım günler olmuştur. Şimdi bile çocuklarım var torunlarım var ziyaretime geliyorlar.

Huzurevi'nde Halit Bey'le Tanışıp Evlendik

Ben hayatım boyunca hiç evlenmedim, ilk eşim burada Halit bey olmuştur. Ben çocukluğumdan beri yalnız kalamam, hava karardığı zaman eve giremem. Ablamın vefatından sonra bütün eşyalarımı boşalttım evimi kiraya verdim ve buraya geldim.

Benim yeğenlerim ve kuzenlerim çok kızdı çünkü bizim ailede hiç huzurevi olmamıştır. Bende onlara korkmayın iyice araştıracağım ve arayacağım dedim. Hatta yeğenlerim benimle konuştular sana bir kadın turalım evinde otur sana baksınlar dediler ama ben yine de kabul etmedim.

Küçükalyalı'da bir manevi oğlum ve manevi bir kızım vardı. Bana dediler ki: "Huzurevine gitmeden önce bizde kal." Ben de kabul ettim ve onlarda kaldım. Ertesi sabah kızım hadi huzurevlerine bakalım seninle dedi. İlk baktığımız huzurevi olarak bana İBB'ye bağlı huzurevini tavsiye ettiler. Gittik orayı gezdik ve ben odamı beğendim, işlerimi ve evimin durumunu çabucak halledip yerleştim.

Burada çok mutluydum, eşim Halit Bey bana sürekli seni alacağım diyordu, bir yılbaşı gecesi eğlencesinde herkesin olduğu bir yerde Halit Bey mikrofonu eline aldı ve bana evlilik teklifinde bulundu, biraz zor oldu benim açımdan ama kabul ettim.

Ağabeyimi aradım ve onun görüşünü aldım, o da çok mutlu oldum önemli olan senin mutluluğun dedi yeğenlerim ve kuzenlerim de aynı düşüncedeydi.

Eşim Halit Bey'de çok iyiydi laf söz çıkmasın diye kimseye söylemedi, çok iyi bir insan hiçbir şeyi belli etmedi. Ertesi gün çiçeğimizi çikolatamızı aldık adet üzerine beni istediler, hatta burada bir arkadaşım var kayınvalide gibi, kına gecemi yaptı ve altınımı da elime koydu.

Kapadokya'da Balayı Yaptık

Yeğenimin kızı da teyzemin kıyafetlerini ben alacağım dedi ve kıyafetlerimi aldı. Pandemi dönemiymi ama çok güzel bir kınamız ve düğünümüz oldu hatta şahidimiz Kaymakam Bey'di ve daha 10 kişi şahidimdi.

Nikâh sonrası Kaymakam Bey'e teşekkür ettiğimiz ve nüfus işlemlerimizi yaptırdı, Kaymakam Bey bize balayına gitmiyor musunuz dedi, bende eşim doğum gününde Nisan ayında götürecektim dedim. Meğer ayarlamışlar Kaymakam Bey bizi Kapadokya'ya balayına gönderdi, sağ olsun.

Halit Bey'de çocuklarına evlendiğini söyledi ilk başta çok ağırlarına gitti ama benim yeğenlerim bize yemek verdiler o yemekte kaynaştılar çok şükür Allah bozmasın.

Eşimi Seviyorum

Çok memnunum şimdi onları seviyorum, eşimi seviyorum hepsi çok iyi insanlar. Ben böyle mutlu olacağımı bilseydim hiç 1.5 sene beklemezdim. Burada huzurumuz yerinde el bebek gül bebek bakılıyoruz tüm çalışanlar çok iyi çok ilgili. Benim hayatta hiç pişmanlığım olmadı iyi ki yaptım, iyi ki yaşadım diyorum.

Hayatta hep pozitif oldum annem bile vefat ederken bana hakkını helal et dedi. Hastalıkta bile neşeli olmayı başardım eşim en büyük şahidimdir.

Ben Evliliği Geç Yaşadım Ama Gençlere İki Çift Laf Edebilirim;

Şimdiki gençler evleniyorlar, aşklarından ölüyorlar ama üç gün sonra ayrılıyorlar. Benim annem hafızdı ve derdi ki, "Kocaya her zaman hürmet edilir, koca evin direğidir, bunu böyle bilin." İşte bu yüzden insanlara sabırlı olmalarını tavsiye ederim.

Sabır, sabır, sabır...

Hikmet GEYİK

Hemen hemen hayatın her safhasında tek başınalığı sonuna kadar yaşayarak ev hanımlığından terziliğe, stilistlikten butik işletmeciliğine yalnızlık içinde; fakat yalnızlığa hiç esir olmadan bir yaşam mücadelesini ortaya koyan sevgi ve ümit dolu bir kadının öyküsü

1952 Doğumluyum; Ancak Nüfus Kağıdında 1950 Yazar

İki yaş büyük görünmemin sebebi; o zamanki nüfus kayıt işleri... Ben İstanbul'un Sarıyer ilçesinde doğma büyüme biriyim. Benden iki yaş büyük Muharrem adında bir de ağabeyim var. Babam, rahmetlidir, o zamanlar İstanbul Çiçekçiler Derneği Başkanlığı da yapmıştı. Eminönü'nde Çiçekçiler Çarşısı'nda dükkânı vardı, yanındaki esnafların çoğu akrabamızdı. Babam tam anlamıyla çiçekçiydi, mesleğine çok bağlıydı.

Babam; Sert Mizaçlı, Zaman Zaman Öfkesi Çabuk Kabaran Bir Adamdı

Annem ben daha bir yaşındayken vefat etmiş. Babamın ailesi dışarıdan yabancı bir kadınla evlenmesin diye, teyzesinin kızıyla evlendirilmiş. O zaman, 13'ünde bir kızmış. Çocuk yaşta evlendirilmiş, kısa bir süre sonra hamile kalmış. Erkek kardeşim dünyaya gelmeden babam onu evden kovmuş. O da, baba evine dönüp çocuğunu orada büyüttmüş. Babam aslen Siirtliydi. Sert mizaçlı, zaman zaman öfkesi çabuk kabaran bir adamdı. Ara sıra alkol alır, kadınlara olan düşkünlüğüyle tanınırdı. Yine de bütün bu huylarına rağmen iyi tarafından bakmaya çalışır, en ufak sevgisini göstermesini beklerdim.

O Dönem; "Kız Çocukları Okumaz Anlayışı Vardı."

Öz annemin adı Kerime, üvey annemin adı ise Melahat'tı. Çocukluğum hem güzel hem problemlili geçti diyebilirim. Kimse bize özel olarak bakmadı. İlkokulu Yenimahalle İlkokulu'nda okudum. Ağabeyim liseye devam etti ama ben okuyamadım; o dönem "kız çocukları okumaz" anlayışı vardı. Boş durmadım, yine de kendi kendimi eğittim.

Anne Olmayınca, Evde Aile Dediğin Şey Olmuyor

Okuldan sonra babamın yanında çalıştım, ev işleri yaptım; fakat babam çok döverdi beni. Alkol alınca bambaşka bir insana dönüşürdü.

Anne olmayınca, evde aile dediğin şey olmuyor maalesef. Yine de babama biraz hak veriyorum, iki çocukla yalnız kalınca o da öyle oldu demek ki. Sonra Aksaray'a taşındık. Orada herkes tanıdıktı; ama ben sık sık teyzemlere kaçardım. Her gidişimde babamdan dayak yerdim. Nihayetinde 11 yaşında tamamen kaçtım evden. Bir yıl anneannemde kaldım.

İzmir'de Stilizlik ve Modelistik Öğrendim ve Küçük Bir Butik Açtım

Daha sonra mantık evliliği yaptım. Eşim İzmirliydi. Evlendiğimde 22 yaşındaydım. Altı yedi ay sürdü o evlilik. Boşandıktan sonra İzmir'e yerleştim ve orayı çok sevdim. Bizim ailede herkes terzidir, makinayı bilir. Orada stilistik ve modelistik öğrendim ve küçük bir butik dükkan açtım. Çocuğum olmadı, "çok şükür" diyorum; çünkü hayat şartlarım, yaşadığım zorluklar ve gördüğüm örnekler, bana bunun benim için en hayırlısı olduğunu gösterdi. O günlerde babam vefat etti. Elbette üzüldüm, sonuçta babamdı. Çocukluğumda hiç sevgisini görememiş olsam da, içimde yine de derin bir hüznü oluştu. Ardından üvey annem de genç yaşta oğlunun evinde hayata veda etti. Üvey kardeşimle başlarda görüşmeye devam ettik; ancak zamanla araya mesafeler girdi ve bağımız yavaş yavaş koptu.

Maltepe'de Bir Butik Açtım ve 12 Yıl İşlettim

Beş yıldan fazla İzmir'de kaldım, sonra İstanbul'a döndüm. Kadıköy'de Mediha Yener'in moda tasarım kursuna devam ettim. Maltepe'de bir butik açtım, üst katını da ev olarak tuttum. On iki yıl işlettim o butiği. Sonlara doğru ekonomik sıkıntılar başladı, çalışanlarımı çıkarmak zorunda kaldım, elde avuçta ne varsa gitti. Bir süre akrabalarım da kaldım. Babamdan kalan maaşı almaya başladım.

Koca Mustafapaşa'da İki Yıl Tezgah Açarak Çalışmaya Devam Ettim

Sonra Kocamustafapaşa'da bir ev tuttum ve iki yıl boyunca tezgâh açarak çalıştım. İşlerim oldukça iyi gidiyordu. Belediye görevlileri bana hep saygılı ve dostça davranıyordu ve aramızda güzel bir iletişim vardı; fakat zamanla başkaları da tezgâh açmaya başlayınca, "Bu şekilde devam edemezsiniz" dediler.

Artık belediye, çoğalan tezgahlara izin vermiyordu ve kaldırmamızı istedi. Sonunda, ben de tezgahımı kapatıp eve dönmek zorunda kaldım.

Kayışdağı'na Geldiğimde, Beni Kuş Cıvıltıları ve Çiçeklerin Mis Kokusu Karşıladi

Moralim çok bozuldu, çaresizlik içinde kalmıştım. Kira ve giderlerime babamdan aldığım emekli maaşı yetmiyordu. Çare ararken İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Darülaceze Müdürlüğü aklıma geldi, zaten önceden Darülacezeyi biliyordum ve başvuruda bulundum, görüşmeye çağırıldılar. Beni 15 gün içinde kabul ettiler. Kayışdağı'na geldiğimde, ağaçların kuş cıvıltıları ve çiçeklerin mis gibi kokusu beni karşıladı. Huzur doldu içim, o atmosferde kendimi güvende hissettim.

Sağlığım yerinde, hayatım sakin, işin gerçeği gelen gidenim de yok, Allah'tan başka kimsem de yok; ama burada, çalışanlar ve arkadaşlarım sayesinde güzel bir aile sıcaklığı buluyorum. Bu bana yetiyor, burayı anlayana burası cennet. Ayrıca bu hayatta keşkelerim olmadı, çünkü keşkeler olsaydı hayatımda, böylesi bir mutluluğu tadamazdım.

Evlilik Kuru Kuruya Olmuyor!

Evlenmeyi bir daha düşünmedim. "Evlilik kuru kuruya olmuyor, belli bir yaştan sonra hele hiç olmaz," derim hep. Bu benim düşüncem. Şimdi günlerim kitap okuyarak, örgü işleri yaparak, dinlenerek geçiyor. Allah'a şükür, huzurum var.

Okuyun, Anne Babanıza Sarılın!

Gençlere tek tavsiyem: Okuyun, eğitim alın, anne babanıza sarılın. Aile çok önemli. Ben aile ve sevgi görmedim. Ben yalnızlığa o kadar alıştım ki artık aile de olamam.

Hurşit İLBEYİ

Çocuk yaşta gözünü kaybeden, çok güzel resim çizen, okumayı çok seven, iyi hikaye anlatan bir annenin evladı olan, iki evlilik yapan, kültür ve sanat dalında birçok çalışmaya imza atan, başarılarla dolu bir hayat hikayesi...

Urfa'nın Ceylanpınar İlçesinde 1963 Yılında Dünyaya Geldim

Bu bölge Suriye'ye yakın bir yerdi. Babamlar Türkistan'dan gelme, babam güvenlik görevlisiydi. 1952'de görev icabı Ceylanpınar'a gelmişti; ben de burada doğdum. Tabii o dönemler Sovyetler Birliği'ndeki Stalin dönemi ve Türkistanlılara bir baskı söz konusuydu.

O dönemde Memduh Şevket Esendal Afganistan Kabil'de büyükelçiydi. Afganistan'da Türkistanlılara baskı yapınca 70 kişilik bir kabileyle babamlar Ceylanpınar'a yerleşti.

İlk zamanlarda hayatları çok zor geçmiş çadırlarda yaşamışlar, iş arayışları sonuçsuz kalmış kimse iş vermemiş. Babam önceden Türkistan'da evliymiş fakat savaşlar falan derken ailesini kaybetmiş. Ceylanpınar'a gelince yeniden evlenmiş ben ilk çocukları olarak orada doğmuşum benden başka beş kardeşim daha var. Bizim yerleştiğimiz alan her zaman etnik kavgalara sahne oluyordu çünkü ayrı dinlerden, ayrı mezheplerden ve ayrı milletlerden insanlar bir arada yaşırdı.

Babam Güvenlik Görevlisiydi

Devlet bizim gibi gelenlere oralardan çiftlik veriyor, toprak veriyor, biz ekip biçiyoruz. Büyükbaş hayvanlar, koyunlar derken babam o çiftlikte güvenlik görevlisi oldu.

Sonradan gelen kabilelerin birçoğu oradan ayrıldı, son olarak bizimle birlikte üç dört aile kaldı. Diğer kardeşlerimde orada doğdu ve babam orada emekli oluncaya kadar çalıştı. Ama oradaki aşiretler buralar bizim topraklarımız diye bize düşmanlık güdüyorlardı ve bu yüzden tartışmalar ve kavgalar çıkıyordu.

"Yitik Ülkenin İnsanları" İsimli Romanımı Yazdım

Bu sebeplerden dolayı birçok aile Hollanda'ya, Arabistan'a göç ediyordu. Babamda o toprakları ekip biçiyordu, zor zamanlardı hatta ben o zamanlarımızı "Yitik Ülkenin İnsanları" isimli romanımda yazdım.

Çocukken Gözümü Kaybettim

Sonrasında biz de Adana Ceyhan'a göçtük, ilkokulu, ortaokulu Ceylanpınar'da okudum lisenin yarısını ise Ceyhan'da, Ceyhan Fen ve Edebiyat Lisesi'nde okumaya devam ettim ama gözümden dolayı bırakmak zorunda kaldım. Benim okuduğum okulda eğitim çok iyiydi, öğretmenlerin görüşü ve ideolojisi ne olursa olsun çok üst düzey eğitim verirlerdi.

Çocukluğumda gözümü kaybettim, biz göçmen çocuğu olarak 4-5 yaşından beri sürekli dayak yedik, okula giderken, sokakta oynarken hep itildik kakıldık. Kendi mahallemizde bir şey olmuyordu ama farklı mahallelere geçince mutlaka küçükte olsa bir kavga ortamı oluyordu, bizim yaşadığımız bölgede ağırlıklı olarak aşiret kültürü vardı.

Aynı zamanda ailemiz bizi Kur'an kurslarına gönderiyordu, bir gün kursa giderken aniden gözümde bir şimşek çaktı, sanki kurşun yemiş gibi başım beynim parçalandı sandım. Acıdan çığlık attım ne olduğunu anlayamadım, günler sonra bir sağlık ocağında kendime geldim meğer gözüme sapanla taş atmışlar işte bu sebepten dolayı bir gözümü kaybettim. Tabii oralarda doktor yok, hastane yok. Başımdan böyle bir olay geçti ama hiçbir zaman suçlular bulunamadı.

Çok Güzel de Resim Çizerim

Ben çok güzel de resim çizerim bu kabiliyetim çocuklukta başladı, ilkokula başlarken o zamanlar Ceylanpınar'ın mahrumiyet bölgesi olmasına rağmen, Teksas, Tommiks gibi çizgi romanlar yaygındı.

Gençlerin ve çocukların hobisi bu kitaplardı ve okuyanlar birbirleriyle takas yapardı, bende bu kitaplara bakarak hem resim çizmeyi hem de okumayı çabuk öğrendim.

Hatta defterlerime o kitapların resimlerini çiziyordum, ama öğretmenler ilkokulda duyarsızdı sürekli bana ne bu çizimler tüm defterlerini karalamışsın diyerek azarlar, kulağımı çekerlerdi.

Benim arkadaşım vardı onlarda Nijerliydi ve onlara çok kitap gelirdi, romanlar, hikâyeler, fotoromanlar vesaire. Ben onlara gidip çok kitap okuyordum bir nevi kitap arkadaşlığı yaptım. Şimdiki yazarlık ilhamımı o kitaplardan aldım diyebilirim çünkü aynı zamanda ben bir yazarım.

Kitaplar Hakkında Bir Anım Var

Ceylanpınar'da bir eve taşındık evin kömürlüğüne indiğimde kasalar içinde bir sürü kitap buldum, sanki hazine bulmuş gibi sevindim. Her türlü kitap vardı 70'li yılların tüm ünlü kitapları oradaydı diyebilirim. İlk zamanlarda sahibinin kim olduğunu bilmiyordum ama sonradan öğrendik ki benim ilkokul öğretmenimin kitaplarıymış evinde yer olmadığı için komşusunun kömürlüğünü kullanmış.

Bir kitap kurdu olarak benim için bu kitaplar inanılmaz bir fırsat oldu sürekli farklı farklı kitapları okuma fırsatı buldum.

Resim çizmeme kitap okumama ailem kızardı senin ödevin yok mu ne bu sürekli kitap okuyorsun, her yere resim çiziyorsun diye. Okulda resim kabiliyetimi bilenler fen dersleri için insan anatomisi, akciğer, iskeletler ve kaslar gibi şeylerin resimlerini bana çizdirirlerdi.

Annem İyi Bir Hikâye Anlatıcısıydı

Aslında annemin de resim yeteneği vardı, annem etamin işleri, danteller, örgüler, dikiş nakış işleri yapardı ve bunları yaparken onların üzerine kuş, geyik, çiçek gibi motifler işlerdi yani resim kabiliyeti vardı.

Üstelik annem iyi bir hikâye anlatıcısıydı bize çok enteresan hikâyeler anlatırdı nereden buluyordu bunları anlayamıyordum.

Birbirinden farklı masalları hikâyeleri annemden dinlerdik hâlbuki annem hiç okumamıştı demek ki hayal dünyası çok genişti. Ben şimdi düşünüyorum da benim hikâyecilik ve resim yeteneğim annemin genlerinden bana geçmiş diyorum.

Güneydoğu'da güzel gelenekler vardı örneğin, bir şehriye yapılırken ya da buna benzer bir şey, komşular davet edilir onlardan yardım alınırdı yani bir nevi komşu dayanışması. Böyle toplu çalışma yapılırken yöresel türküler, masallar ve hikâyeler anlatılırdı. İşte annem bu gibi toplantıların baş konuguydu diyebilirim.

Çünkü annem Kürtçe de biliyordu orada ki insanlar Türkçe çalan radyodan bir şey anlamıyordu, sinemaya da gitmiyorlar ve kitapta okumuyorlardı. Annem onlara Kürtçe anlatınca hepsi de onun ağzına bakıyorlardı.

Birde ben 13-14 yaşlarında iken bizim orada üstü açık Lale Sineması vardı, o sinemanın afişleri hep ilgimi çekerti. Eskiden sinema afişleri elle çizilerek yapılırdı, artistlerin resimleri, silahlar, arabalar, trenler hep el çizimi resimler. Birde şimdiki program, yakındaki program, gelecek program, derken sinemanın önüne 8-10 tane afiş asılırdı.

Ben sinemacıdan bunları istediğimde yerleri süpürmem karşılığında bana verirlerdi. Hatta eski film makaralarını, afişleri alıp evin bodrumuna götürürdüm, kendi düzeneğimi kurar, duvarlara afişler asar film negatiflerine tek tek bakardım adeta bodrumda kendi sinemamı oluşturdum.

Ben çocukluğumu diğer çocuklar gibi sokaklarda koşturarak, top oynayarak geçirmedim, kitaplar, resimler filmler hep böyle geçti. Yazım güzel diye komşular bana mektup yazdırırdı hatta ne yazacaklarını bilmezlerdi, ben kendi okuduğum kitaplardan öğrendiğim kelimelerle mektuplar yazardım.

Zamanımın Büyük Bir Bölümünü de Bize Yakın Olan Kütüphanede Geçirirdim

Çok severdim kitapları zaten kimse gelmezdi kütüphaneye sadece görevli bir kadın vardı o da kimseyle konuşmazdı. Kütüphanedeki eskimiş kitapları düzeltirdim, hatta kapağında ismi olmayanların ismini yazar üstüne de kitapla ilgili resimler çizirdim, benim bu yaptığım kitaplar hala durur o kütüphanede.

Gözümü kaybettiğim için okulu bıraktım ve askere gidene kadar çalışmak zorunda kaldım, önce bir pres fabrikasında çalıştım, sonrada 40 derece sıcaklıklarda pamuk tarlalarında, karpuz tarlalarında çapa yaptım.

Askerlik dönemim geldiği için bir gözümün olmamasından dolayı beni askere almadılar, bende iş olarak Ceyhan'da kendime tabela ve reklam atölyesi açtım. O zamanki tabelalar ve resimler el çizimiydi ben de kuaförlerin camlarına erkek ve kadın başı resmediyordum, kimi zamanda dükkânlara tabela yazıyordum.

Zor bir zanaatım vardı, öyle ki bir fabrikaya yazı yazdım ama hiçbir güvenlik önlemim yoktu ve yazdığım yazının bir harfi benim boyumdaydı. Üstelik ben yağmur çamur demeden, zor koşullar altında herkesten daha düşük ücret alarak çalışıyordum, maksat iş olsun para kazanayım.

Zaman sonra akrabalarımın teyzemin kızıyla evlendim ve üç çocuğum oldu fakat evliliğimizi yürütemedik ve ayrılmak zorunda kaldık. Ceyhan'da evlendikten sonra İstanbul'da Üsküdar'a göçtük ve ben Cağaloğlu'nda bir yayınevinde editörlük yapmaya başladım, çeşitli gazetelerde ve dergilerde çalıştım çoğu zamanda il il gezip kitap dağıtımı yapıyordum.

Kültür ve Sanat Dalında Birçok Çalışmalar Yaptım

Aynı zamanda dergi çıkarıyor, gazetelere haberler yapıyor, tiyatro ve film senaryolarının yanı sıra, öykü, roman, piyes dallarında kendi kitaplarımı yazıyordum.

Benim ilk eserim "Sam Amca'nın Kulübesi" adlı oyun, Atlas Gösteri'nin 1990 yılında düzenlediği Radyofonik Senaryo Yarışması'nda 1. Mansiyon aldı ve teyp kaseti olarak yayınlandı. Kitap olarak da; "Adanmış Yürek", "Mavera Yolcusu", "Umut Emekle Büyür", "Yitik Ülkenin İnsanları", "Irmaklar Denize Akar" ve "Berzah" adlı romanlarım yayınlandı.

Esra Film'in 1994 yılında açtığı senaryo yarışmasında "Berzah" adlı sinema senaryosu ve 1999'da Tuzla Belediyesi roman yarışmasında "Mavera Yolcusu" adlı romanım mansiyon aldı. Ayrıca eski varlıklı düzenleri bozulan çiftlik sahiplerinin kaygılarını ironik bir dille anlatan "Çark" adlı piyesim, 2007 yılında İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları Repertuarına seçildi. İşte bunlar benim eserlerimden bazıları, kültür ve sanat dalında birçok çalışmalar yaptım. 2011 yılında bir kalp krizi geçirdim o zamanda sanatı bırakmadım yağlıboya resimleri yaptım, İstanbul, Ankara ve İzmir'de kişisel karma resim sergileri açtım.

Zaman sonra bu hayatımın arasında bir öğretmenle ikinci bir evlilik yaptım. Bu ikinci evliliğimden de iki tane kızım oldu. İkinci eşimle bir kitap reklamı çekimlerinde tanıştık ve bu tanışıklık evliliğe kadar uzandı. Fakat ikinci eşimle de çocuklar sebebiyle anlaşmazlık çıktı ve ikinci evliliğim de ayrılıkla sonuçlandı.

Kalp Rahatsızlığım ve Psikolojik Durumumun Bozukluğu Beni Rehabilitasyon Görmeye Yönlendirdi

Kendime bir rehabilitasyon merkezi aradım, daha önce GATA'da kalmıştım ama orası günü birlikti, sonra İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin dergisinde Sanatçı Yaşam Evi'nin röportajlarını izledim oldukça ilgimi çekti. Evde son derece huzurum bozuktı, öyle ki yaşayamaz hale geldim.

Nihayetinde Buraya Geldim ve Beni Kabul Ettiler

Evdeki ortamımdan ayrıldım ve burada hayatıma devam ediyorum.

Çocuklarımla görüşmesek de mesajlaşıyoruz bir şekilde iletişimi devam ettiriyoruz. Yine burada kitaplarımla dostluğum devam ediyor, resimlerimi çiziyorum, durum elverdiğince sergi açıyorum.

Benim Şimdiki Gençlere Verecek Tavsiyem Şudur;

Hiçbir şekilde ani karar vermesinler, karar almadan önce çevrelerine danışsınlar, istişare etsinler.

Arkadaşlık çok önemli, bu yüzden arkadaş seçimlerine dikkat etsinler. Kendilerini sürekli eğitsinler; çünkü eğitim sadece okul demek değildir. Bir insan, çevresini ve doğayı gözlemleyerek de birçok şey öğrenebilir.

Babası okula göndermeyince İstanbul'a kaçan, iş bulamayınca nane şekeri satan, ailesiyle on yıl hiç görüşmeyen, kız istenirken babası tarafından rencide edilip evlilikten vazgeçen ama babasına saygısını kaybetmeyen, uzun yıllar seyyar satıcılık yapan bir adamın yaşam hikayesi...

Kahramanmaraş'ın Pazarcık İlçesinde 1956 Yılında Çoban Bir Babanın Oğlu Olarak Doğdum

Yedi kardeşlik, ben üçüncü olarak dünyaya geldim. İlk başlarda okula gitmek istedim ama babam, "Sen okula gidersen, koyunlara kim bakacak?" dedi. Ben de babama burada mera yok, Antep'e gidelim orada sanayi var, iş var dedim babam yine de göndermedi.

Babam Okula Göndermeyince İstanbul'a Kaçtım

O vakitler bende 90 lira para vardı, babam okula gidemezsin deyince bende trenle kaçarak İstanbul Haydarpaşa'ya geldim. O zamanlar yaşıam 13 ve İstanbul'da arkadaşım vardı kendisi okuyordu, bende onun gibi okurum dedim ve onun yanına geldim.

Önceleri iş bulamayınca trenlerde nane şekeri satmaya başladım, iyi para kazanıyordum para kazanmaya başlayınca da önce otelde kalmaya başladım, sonra pansiyon derken kendime bir ev tuttum.

On Yıl Ailemi Hiç Aramadım

Tuttuğum ev bir emlakçının arka odası gibi bir yerdi, hem emlakçıya yardım ediyordum hem de orada kalıyorum fakat iyi para kazanıyordum, 10 yıl hiç köyü aramadım.

Onlarda beni bulamadı, İstanbul'da yaşarken ben askere gittim, askere gidince beni buldular. İstanbul'da kazandığım paralarla Antep'te bir yer aldım ve ev yaptırdım.

Yanında çalıştığım emlakçı bana "Antep'ten ev alınır mı İstanbul'un taşı toprağı altın sana buradan yer alalım" dedi. Bende ona, desinler diye ev yaptırdım dedim, hiç gelmediği yere yatırım yapıyor desinler istedim.

Derken benim büyük ağabeyim Almanya'ya gitti, dayımın hanımı bana "senin yaşında kız kalmadı, abinin hanımının yengesi orada dul yaşıyor gel seni onunla evlendirelim" dedi. Bende olur dedim, yaptırdığım evde hiç kalmamıştım evleneceğim hanımım ile o evde kalacaktık.

Bizim iş oldu büyüklerin elini öptük, derken karşı taraftan biri babama bu kim diye sordu, babam da benim için İsmail dedi, adam da ne iş yapar diye sordu, babam da benim için İstanbul'da aheste gibi gezer dedi.

Babamın bu sözü benim çok ağırıma gitti, babam yalan söylüyor ben ticaret yapıyorum dedim. Ben 20 dönümlük yer alıp onlara ev yaptırıyorum babam ise benim hakkımda böyle konuşuyor, inanın bu sözü çok ama çok ağırıma gitti.

Orada o iş benim için bitti ve tekrar İstanbul'a döndüm, buna rağmen evi de babamın üstüne yaptım ama yine de babamın gözüne giremedim.

Babam vefat edince bizde evi sattık 7 hissedar olan evden elimde 100 lira kaldı, onu da İstanbul'da yedim.

Şimdi ki olan hastalıklarım işte hep o günlerden kaldı bana. Annem de bir süre sonra vefat etti, annem benim yüzümden vefat etti.

Antep'e yaptığım yatırımı o zamanlar İstanbul'a yapsaydım 20 sülaleme yetecek servetim olurdu.

Uzun Yıllar Seyyar Satıcılık Yaptım

Bütün bunlardan sonra yine seyyar satıcılığa geri döndüm, yine emlakçının orada kalmaya başladım ve yine para biriktirdim.

Çalıştığım günlerde neredeyse her gün belediyeye mal kaptırdım. Zaman sonra emlakçı da öldü ve ben bir arkadaşla başka bir eve taşındım. O zamanlar iyi paralar kazanıyorduk seyyar işlerden ama belediyeye de çok kaptırıyorduk, abartmayayım üç daire parası kaptırmışımıdır.

Şimdi düşünüyorum da aslında yanlış yapmışım, keşke o paralarla Türkiye'yi gezseydim diyorum. Çalışırken altı sene BAĞ-KUR yatırdım ve buraya gelene kadar da seyyar satıcılık yaptım, envayi çeşit mal sattım diyebilirim.

Hem de sadece İstanbul'da değil, Ereğli, Kastamonu, Tosya, İnebolu, Sinop gibi illerde hem satıcılık yaptım hem de oralarda otellerde kaldım.

Yerine göre, durumuna göre ürünler satıyordum, kumanda pili bile sattım, genellikle gittiğim yerlerde kahvelerde satıyorum eğer kahve yoksa dolaşıp sahillerde ya da kalabalık yerlerde satış yapıyorum.

Trenlerde hatta vapurlarda da sattığım oldu, bir ara meşhur olan Burhan Pazarlama vardı Burhan Demircan yeni vefat etti, işte o benden sonra çıktı, ben ondan önce vardım, onunla tanışamadık ama oğlunu tanıdım onlarda beni tanır.

Gözümü Kaybettim Sonra Göz Nakil Yaptılar

Trenlerde seyyar satıcılık yaparken trenlerin tozundan gözüm mikrop kapdı, Ankara Cebeci'de kalırken gözüm kanlandı, Hacettepe'ye gittim 17 günde iyileşti sonra tekrar nüksetti bu seferde Haseki'ye geldim ve iki buçuk ay hastanede kaldım, fakat sonuç alamadık biraz da benim ihmalem oldu gözümü kaybettim sonra göz nakil yaptılar.

Zaman sonra farklı hastalıklarım da çıktı, damarlardan anjiyo oldum, ayaklarımda sıkıntı vardı artık eskisi gibi gezemiyordum. Bir pansiyonda kalıyordum, Derviş Baba diye birisi pansiyonun parasını veriyordu.

"Tekrar tedavi için Cerrahpaşa'ya gittiğimde, bana "Eğer sigara içmeye devam edersen, ayak parmaklarından kesilmeye başlanacak" dediler." Zaman zaman kış aylarında Darülaceze'nin kış hizmetlerinden faydalandım, bu yüzden hastalığımdan dolayı İstanbul Darülaceze'ye başvurdum.

Birkaç gün sonra kaldığım yere geldiler ve işlemlerden sonra beni buraya kabul ettiler. Şimdi burası benim için cennet. Hiç yürüyemez haldeyken, şimdi burada sabah yürüyüşleri yapıyorum. Bazen izine çıktığımda, beni tanıyan ve gören arkadaşlar şaşırıp "Ne oldu sana böyle, nasıl toparlandın?" diyorlar, ben de "Cennete düştüm" diyorum. Dışarıda yiyemediğim birçok şeyi burada bulup yiyorum; daha ne isteyeyim, hepsinden Allah razı olsun.

Küçük yaşlardan itibaren figüranlıkla başlayıp pek çok sahnede rol alan, askerlikte dahi tiyatro ile bağlarını koparmayan, Türkiye'nin pek çok bölgesine turneye çıkan, Trabzon Belediye Tiyatrosu'nu kuran, ömrünü tiyatro ve sinemaya adanmış bir hayat

Ömrünü Sahneye, Tiyatro ve Sinemaya Adanmış

Ben, 1947 yılında İstanbul Rami'de doğdum. Aslında köklerimiz Batum'a dayanır. Dedem oradan gelmiş, babam ise İstanbul doğumludur. Rami'de tam 60 dönümlük arazimiz vardı. Babam öğretmen okulundan mezun olmuş; ancak toprak çok olunca bahçıvanlık yapmayı seçmiş.

Belki de Çocukluğumun En Eksik Kalan Parçası, O Odada Oturuyordu

Ailemin tek çocuğuydum. Daha sonra babam evlenince üvey annemden iki kız kardeşim oldu, biri vefat etti, diğeriyle de yıllardır görüşmüyorum. Ben henüz 4-5 aylıkken annemle babam ayrılmış. Çocukluğum babaannemin yanında geçti. Yatılı okudum, Özel Şişli Koleji'nde. Annemin olmadığını okulda herkes bilirdi. Bir gün bir arkadaşım, "Annen geldi," dedi ve beni müdür yardımcısının odasına çağırdılar. İçeri girdim, bir hanım oturuyordu. "Bu senin annen," dediler. Ben de refleksle, yıllardır söylediğim gibi, "Benim annem yok!" deyip çıktım odadan.

Kalbim hızlı hızlı atıyordu, boğazım düğümlenmişti. O an, içimde bir yer sızladı; ama ne olduğunu adlandıramadım. Yıllarca hayalini kurmadığım, varlığına kendimi inandırmadığım biri, bir anda karşımdaydı. O kadının gözleri, bana yabancı; ancak bir o kadar da tanıdıktı. Belki de çocukluğumun en eksik kalan parçası, o odada oturuyordu. Kapıdan çıkarken ardımda bıraktığım, sadece bir kadın değil, belki de yarım kalmış bir hikâyeydi. Meğer o gerçekten annemmiş.

Bir Sabah Valizimi Topladım, Göz Göze Gelmeden Ayrıldık

Yıllar sonra bir tesadüf sonucu teyzemin oğlunu tanıdım. Sohbet sırasında kim olduğumu, geçmişimi öğrenince her ikimizde bu tesadüfi duruma çok şaşırmıştık ve beni anneme götürdü. Onu gördüğümde içimde garip bir sessizlik oldu. Ne bir sevinç çılgılığı ne de yıllardır beklenen bir kavuşma... Yalnızca, birbirini tanımayan ama kan bağıyla bağlı iki insanın temkinli bakışları vardı ve aramızda görünmeyen, kalın bir duvar... Bir sabah valizimi topladım, göz göze gelmeden ayrıldık ve bir daha annemi görmedim.

İsmimi babamın arkadaşı Dr. Hikmet Kıvılcımdan almışım. Babam onu çok sevdiği için adımı bu şekilde koymuş. Eğitim hayatıma, Rami'de bulunan Gazi İlkokulu'nda başladım. Galatasaray İlkokulu sınavını da kazanmıştım; ama çok ağladığım için beni almamışlar. Sonra tekrar Rami Gazi İlkokulu'na döndüm, ardından Özel Şişli Koleji'ne geçtim.

Figüranlık Yapmaya Başladım, Derken Avni Dilligil ile Tanıştım

Bir gün, evde üvey annemin babama; "Bu çocuk çalışmayacak, serseri olacak" dediğini duydum. Bu beni çok yaralamıştı ve o an evi terk ettim. Beyoğlu'nun arka sokaklarında, bazen Taksim Parkı'nda, bazen kahvehanelerde sabahlıyordum. O zamanlar "Onbir Osman"ın kahvesi meşhurdu, oyuncular ve figüranlar hep orada olurdu. Figüranlık yapmaya başladım, derken Avni Dilligil ile tanıştım. Oyuncu olmak istediğimi söyledim. Mehmet Özek'in "Sevgilime Göz Kulak Ol" adlı oyununda Prens Nikola rolüyle profesyonel oldum.

Avni Bey; "Her Zaman Saygılı ve Mütevazı Olacaksınız"

Eskiden Anadolu turneleri üç dört ay sürerdi. Halk, oyun izlemeye akın akın gelirdi. Hüsametdin Bey beni turneye çıkardı, Antakya'da bir ay kaldık; hatta, oyunculukta gelişmem için bana iki farklı rol vererek sahnede hem hızlı düşünmeyi hem de farklı karakterlere bürünmeyi öğretti.

İlk hocam Avni Bey: "Her zaman saygılı ve mütevazı olacaksınız!", derdi. Bu söz, meslek hayatımın en önemli pusulası oldu.

Trabzon Bölge Tiyatrosu'nu Kurmuştum, Mutluluk Vericiydi

Sonra askere gittim, Ankara Etimesgut'ta tankçıyım. Terhise 15 gün kala Ankara'da bir tiyatroya kabul edildim; ama askerliğimin bitmesine 15 gün kaldığı için tiyatroya katılamadım. İstanbul'a dönünce tiyatrolar hep turnede idi. O süreçte, zamanın popüler tiyatrolarından birinden "Organizatörlük yapar mısın?" teklifi de geldi, "Yaparım" dedim. Tiyatrodan aldığım özgüvenle çok başarılı oldum. Başka bir tiyatroyla Trabzon'a gittim. Orada tuğla fabrikası olan Halit Ongan'la tanıştım. Belediyeden maaşla Trabzon Bölge Tiyatrosu'nu kurmamı istedi. Kabul ettim, kurdum da Tiyatroyu. Kendimi çok iyi hissettiğim anlardı, Trabzon Bölge Tiyatrosunu ben kurmuştum, mutluluk vericiydi benim için.

İçimde; Bir Masaya Bağlanmış Evraklarla Değil, Alkışlarla Yaşayan Bir Hayat...

Sonra, evlenmem ve memur olup hayatımı düzene sokmam yönünde üzerimde baskılar artmaya başladı; ama içimden gelmiyordu. İçimde; bir masaya bağlanmış evraklarla değil, sahnede alkışlarla yaşayan bir hayat arzusu vardı. Ne kadar ısrar etseler de, ben o düzenli ama ruhsuz hayata girmek istemedim. Ben de gece yarısı İstanbul otobüsüne binip geri döndüm. İstanbul Tiyatrosu'nda iki yıl oynadım. Tiyatro kapanınca işsiz kaldık; televizyon yaygınlaşınca birçok tiyatro kapandı.

12 Eylül Dönemi'nde İşçiler Fabrikayı Yaktı

Bir arkadaş vesilesiyle tekstile girdim, pazarlamacılık eğitimi aldım. Başarılı olunca firma beni ortak yaptı. Yönetim kurulu başkanlığına kadar yükseldim; ancak 12 Eylül döneminde DİSK fabrikaya girdi, işçiler fabrikayı yaktı. Sonra kendi atölyemi açtım. O sırada modelist bir hanımefendiyle tanıştım. Boşanmış, üç çocuğu vardı. Ortak tanıdıklarımız "Yanlı anlaşılmasın, evlenin," dediler ve evlendik, eşimle Nişantaşı'nda Ayşen Moda Evi'ni kurduk. Dönemin ünlülerine terzilik yaparak hem unutulmaz insanlarla tanıştık hem de işimizin en parlak ve keyifli zamanlarını yaşadık.

Eşimin Çocuklarını Okuttum, Evlendirdim

1993 yılında kendi tiyatromu kurdum. Okullara ve belediyelere hazırlamış olduğum tiyatro oyunlarını sattım; ancak 95'te eşim felç geçirdi, ekonomik sıkıntıya girdik. Organizasyon işlerine yöneldim, ihracat firmalarında imalat müdürlüğü yaptım. Eşimin hastalıkları çoğaldı, kalp krizi, tansiyon, şeker gibi. Eşimin çocuklarını okuttum, evlendirdim. Eşim vefat edince tekrar tiyatroya döndüm. Çocuk oyunları yaptım, on yıl boyunca İstanbul'da aralıksız oynadık.

Keşke Dediğim Tek Şey; Şehir Tiyatrolarına Girememiş Olmamdır

Sonra üvey kızım, "Aynı evde kalamayız," deyince pansiyona çıktım. Şehir Tiyatroları'ndan bir tanıdığım aracılığıyla Sanatçı Yaşam Evi'ne geldim. 1,5 yıldır buradayım. Burada mutluyum; beni seviyorlar, ben de onları seviyorum. Hala tiyatroya oyuncu olarak kimi zamanda seyirci olarak gidiyorum; ama tiyatroda eski coşku yok. Hayatta "keşke" dediğim tek şey; Şehir Tiyatroları'na girememiş olmamdır. O fırsatı yakalasaydım, hem sahne hayatım çok daha farklı bir yolda ilerlerdi hem de bugün daha iyi emekli maaşım olurdu. Onun dışında hiçbir pişmanlığım yok; çünkü girdiğim her işte, attığım her adımda başarılı oldum. Üvey annemle yaşadığım anlaşmazlıklar ise dönüp baktığımda bana tiyatro kapılarını aralayan, hayatımın yönünü değiştiren en önemli dönemeçlerden biri oldu. Yıllar içinde birçok dizi ve sinema filminde de rol aldım; ancak sahne, her zaman kalbimin en derin yerinde duruyor.

Gençler 'Hemen Oyuncu Olayım' diye, Acele Etmemeliler!

Gençlere tavsiyem; "Hemen oyuncu olayım" diye, acele etmemeleridir. Önce bu mesleğin mutfağında emek vermek, işin inceliklerini öğrenmek gerekir. Sahneye çıkmadan önce, tiyatronun disiplinini, sabrını ve çalışma ahlakını kazanmak çok önemlidir. Ancak bu temeller sağlam atıldığında, uzun soluklu ve saygın bir kariyer inşa edilebilir.

Lütfi ÖZTÜRK

Askere gitmeden sevdiği kızı kaçıran, Almanya'ya turist olarak gidip orada çalışan, bir oğlunun sorunlarından dolayı evlerini satan, bu süreçte üzüntüsünden hastalanan eşini kaybeden bir adamın hayat hikayesi...

1948 Yılında Ordu Mesudiye'de Doğdum

Altı kardeşin en büyüğüyüm; kardeşlerimden birini koronavirüs nedeniyle kaybettik. Babam, İETT Şişli Garajı'nda aşçı olarak çalışıyordu ve oradan emekli oldu. 1977 yılında vefat etti.

Benim çocukluğum Ordu'da geçti ilkokul beş'e kadar orada okudum. Babam iş bulmak için İstanbul'a gitmiş, bize bir süre babaannem bakmış. Sonrasında babam durumunu düzeltince bizi de aldı İstanbul'a. İstanbul'a geldim ve küçük yaşta marketlerde çalışmaya başladım, askere gidene kadarda böyle çalıştım.

Askere Gitmeden Kız Kaçırdım

Askere gitmeden önce evlendim hatta kızı bana vermezler diye kaçırdım sonra askere gittim. Bu arada özel sektörde farklı firmalarda çalıştım.

O zamanlar Almanya'ya iş başvurusu yaptım ama bana çıkmadı, benimle birlikte başvuranlar gitti çalışmaya.

Askerlikten sonra önceden de çalıştığım metal işine geri döndüm, burada çalışırken iş kazası geçirdim, gözüme çapak geldi ve bu sebeple Ankara'ya göz bankasına gittim orada ameliyat oldum. Bu iş kazasından dolayı 140 bin lira verdiler. Bu parayı müteahhite verip üç kat ev yaptırdım, babama, kardeşlerime de ev çıktı yani herkes daire sahibi oldu.

Almanya'ya Turist Olarak Gittim

Ben kendi dairelerimi satıp beş daire yaptırdım, sonrasında ise malulen emekli oldum. Üçü kız, biri erkek, dört çocuğum oldu. Okuyanı okuttum, okumak istemeyen ise okumadı. Emekli olduktan sonra bu sefer Almanya'ya turist olarak gittim. Orada bir eş bulup nikâhlanacak ve bu sayede bir işte çalışacaktım ama eşim nikâhını vermeyince olmadı.

Sonra Almanya'da tanıdıklar vardı yemek işiyle uğraşan, onlara emekli biri lazım olmuş bende girdim orada çalışmaya başladım. Alman bir firma bizim lokantadan yemek alma anlaşması yaptı ve bize bir usta da lazım dediler, bende o firmayla çalışmaya başladım eşimi de sekreter olarak işe aldılar, 23 sene o firmada çalıştık.

Almanya'da emekli çalıştırmak yasak olduğu için başka sigorta firmalarıyla iş birliği yaptım, eşimin sigortasını da ödedim birlikte emekli olduk. Sonra yoruldum ve ülkeye dönüş yaptım.

Bu arada çocuklar okudu, biri ticaret lisesinde, biri sanat lisesinde diğerleri okumadı. Çocukları erken evlendirdim, derken hanım hasta oldu. Oğlum bu arada yanlış işlere bulaştı, hanımı ile birlikte bankada çalışıyordu. Hanımı çok iyiydi ama oğlum yaramaz çıktı.

Oğlumun sebebine çok değerli evlerimi satarak İstanbul'dan ayrıldım ve Antalya'ya yerleştim. Oğluma 500 bin lira para verdim 6-7 araba aldık ve bir galeri açtık, emekli maaşıma varana kadar oğluma verdim ama onları değerlendiremedi sattı ve hepsini yedi. Hanım bu durumlardan çok etkilendi, önce üzüntüden yataklara düştü bir süre sonra vefat etti. Eşim dünya tatlısı biriydi, hanımın vefatından sonra dağıldık, ondan sonra ben kimsenin yanında kalamadım.

İstanbul Darülaceze çok rahat mesela, kimse sana sabah 7'de çorba vermez burada veriyorlar Allah razı olsun hepsinden.

Şimdi yedi tane torunum var kızlarım gelip gidiyor. Ama oğlum hala aynı eşi de bırakmış onu bence akıllılık etmiş. Ben buraya gelmeden önce oğlum dedim, annenin maaşını sana bırakayım ben huzurevine yatayım dedim öylece geldim buraya. Kızlarımın hepsi oğlumun ve benim durumumu bildiği için buraya gelmemi kabul ettiler. Ara sıra kardeşlerimde geliyor tabii onların da bazıısı hasta, bazıısı iyi yine de ziyaretime geliyorlar.

Ben Bir Yıldır Buradayım Mutluyum Çok Şükür

Dışarı çıktığım zaman burayı arıyorum, kendi kendime diyorum ki artık başka yerlerde yapamam. Bazen mezarlık ziyaretine gidiyorum, baldızda kalıyorum ama inanın rahat edemiyorum. Çevrem çok ama ben kimsenin yanında kalamıyorum. Hayat bu işte evlerimi dayadım döşedim, tam yaşama zamanı geldi derken başımıza bu işler geldi. Bu zamandan sonra ne kızlarımda kalabilirim, ne de emekli maaşımla yaşayabilirim. İdare etmek geçinmek bundan sonra zor. Burada öyle değil, her şey dört dörtlük.

Hayatıma geri dönüp baktığımda keşke yapmasaydım dediğim bir şey olmadı, her şeyi yapmışım ama tek hanımım yaşasaydı başka bir şey istemezdim. Bir de insanların iyi gün dostu olduklarını, kötü gün dostu olmadıklarını daha iyi gördüm. Önceden düğünler, dernekler, bayramlar olurdu ve o günlerde de en başta ben olurum şimdi buraya gelince kimsem kalmadı.

Benim Gençlere Tavsiyem;

İyi ve doğru yolda olsunlar, öyle olurlarsa hem paraları hem huzurları olur. Sakın ama sakın içki içmesinler ve en önemlisi de okusunlar, okusunlar, okusunlar...

Çocuk yaşlarda tekel bayisi ile başlanan çalışma hayatı İstiklal Caddesi'nde giyim mağazası ile süren iş yaşamı ve nihayetinde ortaklık ile işletmeciliğe uzanan tecrübeler bütününde kurulan bir hayat, kendi yağıyla kavru lan üç çocuklu bir aile ve hep kendi ayaklarının üzerinde durma gayreti...

7 Mart 1938 Doğumluyum

Lakin nüfusa 1941 olarak geçmişim. O zamanlar nüfus kağıdı çıkarmak zordu, ailem biraz geç kaydettirmiş. İstanbul Fatih'te doğdum; ancak nüfusta Kastamonu yazıyor.

Daha Çocuk Yaşta Çalışmaya Başladım

Babam fırında çalışırdı, annem ev hanımıydı. Dört erkek kardeşlik, ben ikinciyim. Ağabeyim rahmetli oldu, diğerleri hala hayatta. İlkokulu okudum, beşinci sınıfa kadar geldim; ama sonra bıraktım. Daha çocuk yaşta Cihangir'de bir tekel bayisinde çalışmaya başladım. Orada dört beş yıl çalıştım. 1953'te İstiklal Caddesi'ndeki bir giyim mağazasında işe girdim, tam 53 sene çalıştım orada.

Mağazanın sahipleri Ermeni asıllı girişimcilerdi. Ortaklar ayrılınca ben birinin yanında devam ettim. 1979'da patron beni, kâr ortağı yaptı. O sırada oğlunu okuması için Amerika'ya göndermişti, dükkânın bütün işlerini yapan, çeviren bendim; ancak oğlu geri dönünce pek anlaşılamadık, yollarımız ayrıldı.

Mahalle Muhtarımız; Sokağın İsmi ni Yadigar Sokak Koydu

O dönem Cihangir'de oturuyordum, Ağa Külhan Sokak'ta, Rum mahallesinde bir ev almıştım. Sonra mahalle muhtarımız sokağın adını "Yadigar Sokak" koydu, yani benim soy ismimi.

Her sokağa girdiğimde tabelayı görür, içimden bir tebessüm ederdim. O an, sanki o sokak bana aitmiş gibi bir his kaplardı içimi. 1959'da evlendim; çocukluk arkadaşımın kardeşiyle. Hanımın babası Erzincanlı, annesi Selanikliydi. Halıcıoğlu'ndan tanışıyorduk çocukluk arkadaşımla. İki kızım, bir oğlum oldu. Torunlar da var, hâlâ görüşüyoruz.

Eşimi Kaybetmek Hayatımdaki En Büyük Boşluğa Neden Oldu

1986'da emekli oldum ama çalışmaya devam ettim. Taksim'de suculuk yaptım. Sonra tek el büfesi açtım. Kimseye muhtaç olmadık. Eşimle çocuklarımla mutlu mesut yaşadık. Sonra Cihangir'deki evi satıp Tuzla'dan ev aldım.

Eşim hastalandı, uzun bir mücadeleden sonra 2015'te kaybettim. Dünya iyisiydi, yüreği sevgi dolu, gözleri hep umutla bakan bir insandı. Onu kaybetmek, hayatımdaki en büyük boşluğa neden oldu. Hala bazı günler, sanki kapıdan gülümseyerek gelecekmiş gibi beklerim.

Allah rahmet eylesin, nur içinde yatsın. Onun yaptığı yemeklerin tadını başka yerde bulmak mümkün değildi.

Hep Kendi Ayaklarımın Üzerinde Durmaya Çalıştım

Tuzla'daki evi sattım, küçük bir eve kiraya çıktım. Başlarda iyiydi, sessizlik bana iyi gelir sandım; ama tek başına bir hayat, insanın tahmin ettiğinden daha ağır oluyormuş. Çocuklarım ne kadar ilgili olsalar da, ben kimseye yük olmak istemedim. Hep kendi ayaklarım üzerinde durmaya alışmıştım.

Bir gün hepsini karşıma aldım ve dedim ki: "Ben huzurevine gitmeye karar verdim."

O an yüzlerindeki ifadeyi unutamam... Çok kızdılar; hatta küçük kızım, hala konuşmuyor benimle. İçim burkuldu; ama biliyorum, bu kararım onlara sevgisizliğimden değil, tam tersine sevgimden dolayıydı. Ben biraz titizimdir, bilirim kendimi. Kimseye zahmet vermek istemem. Belki de bu, hem kendi huzurum hem de onların huzuru için en doğru karardı.

Kartal Huzurevi'ni Görmeye Gittik, Çok Hoşumuza Gitti

Darülacezeyle tanışma hikayem şöyle oldu; burayı bana Ayten Hanım diye bir komşum buldu. Ayten hanımla İBB Darülaceze'ye bağlı Kartal Huzurevi'ni görmeye gittik. Baktık, çok hoşumuza gitti. Odalar, adaları ve neredeyse tüm Anadolu Yakası'nı görecektik kadar geniş bir manzaraya açılıyordu, gözlerim ufka daldıkça içimi tarifsiz bir huzur kaplıyordu. Ayten hanıma ne kadar teşekkür etsem yetersiz kalır. Bana yeni bir hayat sunarken her adımda yanımda olup destek olmuştu.

Kartal Huzurevinde, günlerim güzel geçiyor. Sabah kahvaltımı yapar, çıkarım gün boyu dışarıda gezer yürüyüş yaparım. Darülaceze Müdürlüğü'nün yapmış olduğu etkinlikler, faaliyetler oluyor onlara katılmak da çok hoşuma gidiyor.

Allah'a şükür sağlığım yerinde, sadece bir yıl önce şeker hastalığı çıktı. Onun dışında iyiyim.

Tek Pişmanlığım; Cihangir'deki Evi Satomak...

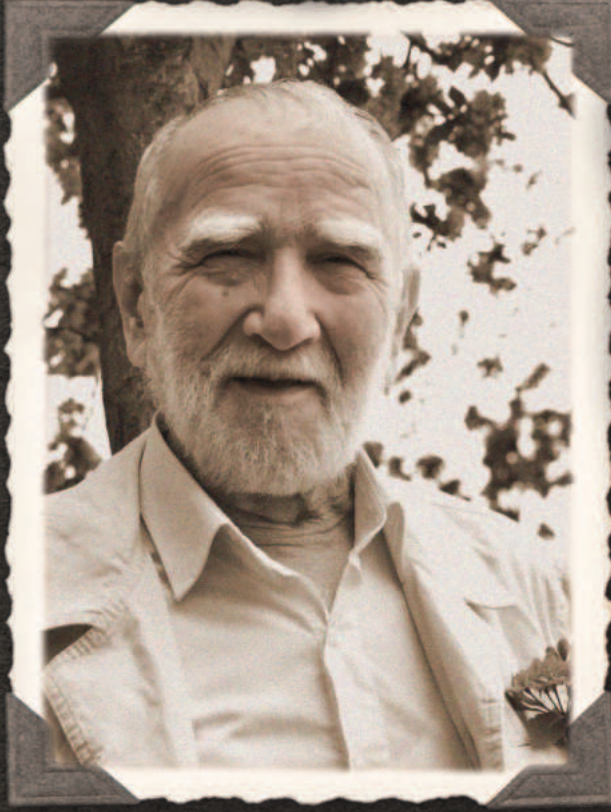
Hayatım boyunca tek pişmanlığım
Cihangir'deki evi satmak oldu. Burası benim
60 yıllık semtimdi, herkes beni tanırdı. 6-7
Eylöl olaylarında mahallede kimseye zarar
verdirmedim.

O kadar yani. Taşındıktan sonra da sık sık
gittim. Hiç bağımı koparmadım.
Eee bir de sokağın adı var, Yedigir, yani
benim soy ismim.

Ne Olursa Olsun Dürüstlükten Vaz Geçmesinler

Gençlere vereceğim en önemli öğüt şudur:
Ne olursa olsun, dürüstlükten asla
vazgeçmesinler.

Necdet OZAR

Uzun yıllar Kapalıçarşı'da, sonrasında ise Almanya'da çalışan, İstanbul'a geri dönüp farklı işlerde çalışıp fayton tamir eden, hayatındaki tek pişmanlığı evlenmemek olan bir adamın hikayesi...

1943 Yılında Gebze'de Doğdum

Beş kardeşiz; en büyük ağabeyim vefat etti, diğer kardeşlerim hayatta ve ben dördüncü çocuğum.

Babam inşaatçıydı, Fatih'te akrabalarımız vardı onların yanına geldik, Fatih'e geldiğimde ben yedi yaşındaydım. Annem babam Romanya'dan gelmişler Gebze'ye yerleşmişler dedemler ise Kırımdan...

İlkokulu Fatihte Taş Mektep'te okudum fakat bitiremedim. Ağabeyim Kapalıçarşı'da çalışıyordu, beni de onun yanına döşemeciye çırak verdiler.

Aslında okumayı istemedim, çalışmak bana daha iyi geliyordu, uzun yıllar Kapalıçarşı'da çalıştım ve kalfa oldum sonrada kendime Çapa Şehremini'de bir dükkan açtım, askerden gelene kadar bu dükkanda çalıştım.

Almanya'da Çalıştım

Askerden sonra Almanya'daki ablam beni yanına aldırıldı, bir süre sonra dayanamayıp geri geldim çünkü yapamadım oralar bana göre değildi. Zaman sonra kararımı değiştirdim tekrar ablama kendimi aldırıldım bu sefer orada bir kapı fabrikasında çalıştım.

Hayatımda evlilik olayı gerçekleşmedi, evlilik için girişimim oldu ama nasip değilmiş. Bizde akraba evliliği yoktur yedi göbek yabancı olacak, adetler böyledir.

Fayton Tamiri Yaptım

Almanya'dan döndükten sonra kahvehanelerde demir sandalyeler vardır ya işte o sandalyeleri yapmaya başladım. Eminönü Mercan'da çantacılık yaptım, Adalar'da arkadaşım vardı, bir ara orada fayton tamiri de yaptım buna benzer işlerle meşgul oldum.

Zaman sonra babam 80 yaşlarında vefat etti, ondan yedi sekiz sene sonrada annemi kaybettik. Almanya'daki ablamın Fatih'te evi vardı ben orada kalıyordum. Ablam o evi satıp Florya'ya yerleşti.

O zamanlar ben bir hastalık geçirdim ve ameliyat oldum, hastanedeki bir hemşire benim durumumu anladı, ablamda gidince ben yalnız kaldım. Hemşire, "Darülaceze var, oraya gider misin?" dedi. O anda biraz kafam karıştı ama biraz düşününce hemen kabul ettim.

İyi ki buraya gelmişim burada çok iyi bakıyorlar, izinli olduğum zamanlarda eski arkadaşlarımı görmeye gidiyorum. Görüşüp hasbihal ediyor eski günlerden konuşuyoruz.

Evlenmediğim İçin Pişmanım

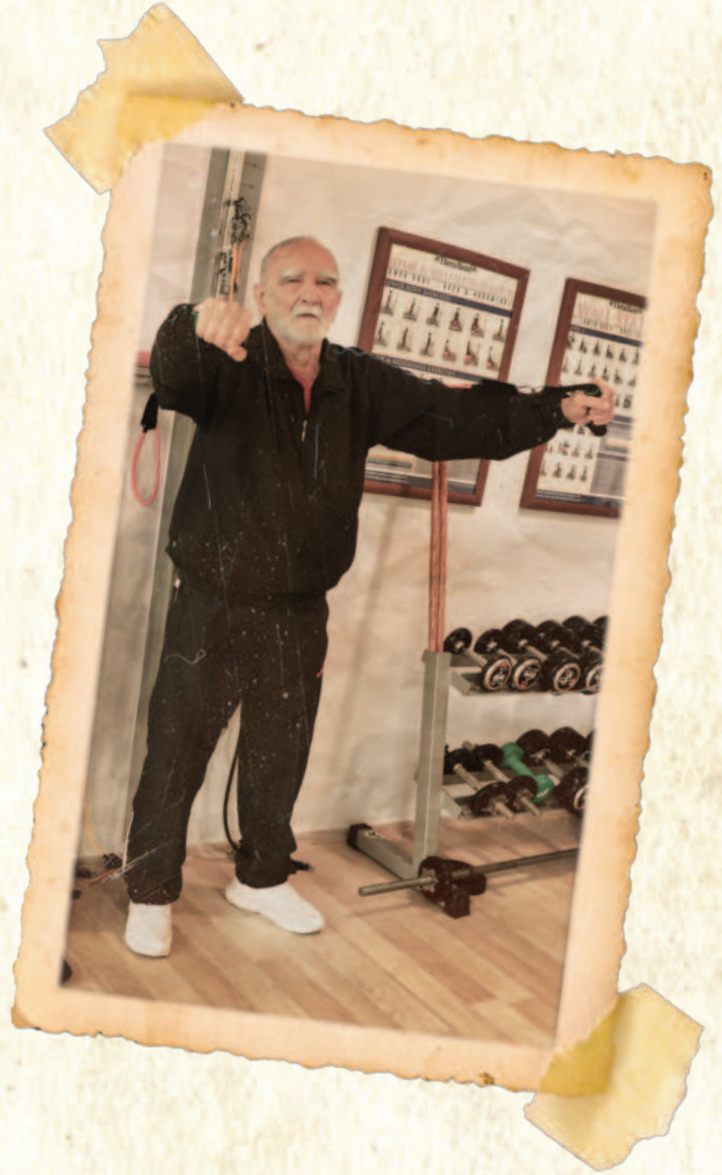
Benim hayatım işte böyle geçti, geriye dönüp baktığımda pişman olduğum şey evlilik konusuydu.

İlk evlenmek istediğim kızda keşke ısrarcı olsaydım diyorum hep. Kız Çatalca'da oturuyordu orada tanıdıklarımızda vardı, ufak tefek dedikodular yüzünden nasip olmadı.

Ne yapalım kader böyleymiş diyorum.

Şimdiki Gençlere Tavsiyem;

Ana babalarına iyi baksınlar, sigaradan uzak dursunlar, çalışsınlar ve kendi paralarına sahip çıksınlar.

Babasının mesleğinden dolayı birçok ili gezen, menenjit hastalığından kardeşini ve ablasını kaybeden, Baba Kadir'in kızı, kitap okumayı seven, tek başına kalınca hayatı zorlaşan bir kadının hayat hikayesi...

1954 Yılında Malatya'nın Arapkir İlçesinde Doğdum

Rahmetli babam başkomiserdi. Görevi nedeniyle Urfa, Hatay, Niğde'nin Bor ilçesi ve Akşehir gibi birçok yeri gezmişti. En son İstanbul'a yerleştik.

Malatya Arapkir'e gitmenizi çok isterim. Kayısıları, dutları ve çeşitli meyveleriyle yemyeşil, çok güzel bir yerdir. Eskiden bize Arapkir'in ismini şöyle anlatırlardı: Uzun boylu, kara bir Arap komutan varmış. Bu adam şehre girince halk 'Arap girdi' dermiş ve zamanla bu söz Arapkir'e dönüşmüş. Bize hep böyle anlatılırdı.

Rahmetli babam gezmeyi ve seyahat etmeyi çok severdi, ben de babamın sayesinde birçok ili gezmiş oldum. Malatya'nın insanları güzeldir, temizdir, ben önceden zaman zaman giderdim ama son yıllarda hastalıklardan dolayı gidemedim.

Ben Arapkir'den beş altı yaşlarındayken ayrıldım. Annem, Rumeli göçmeni bir ev hanımıydı. Babamla görücü usulü evlenmişlerdi. Annem çok güzel bir kadındı. Yeşil gözlü, sarı saçlı harika bir hanımdı, ama ben anneme benzemem daha çok babama benzemişim.

Arapkir'den ayrıldıktan sonra Hatay'a gittik orası da benim ikinci memleketimdir, orada 10 yıl kaldık. Babam oradayken görev icabı sürekli Suriye'ye gidip gelirdi. Ben ilkokulu kaldığımız Hatay Merkez'de okudum hatta liseyi de orada bitirdim.

Kardeşim Menenjit Hastalığından Yedi Yaşında Vefat Etti

Kardeşim 7 yaşında menenjit hastalığından vefat etti. Aynı hastalık ablama da vurdu, o da hayatını kaybetti. İkisinin vefatları arasında birer yıl vardı.

Babam çok disiplinli ve terbiyeli bir adamdı. Bizi çok güzel yetiştirdi. İyi bir eğitim verdi rahmet olsun canına. Babam herkese çok iyi davranırdı, babama "Baba Kadir" derlerdi.

Babam karakolun bahçesine büyükçe bir mangal yaptırmıştı, herkes orada mantarını etini pişirirdi. Ayrıca karakolun bahçesine bir kümes yaptırmıştı; orada tavuk beslenir, yumurtaları da yenirdi.

Benim ortaokulum, babamın görev yaptığı karakola yakındı. Sabahları babamla birlikte giderdik. Yol uzun olsa da yürümeyi severdim. Gittiğim Merkez Ortaokulu'nda lise ve ortaokul bir aradaydı. Okullar tatil olunca Kur'an kursuna gider, hatimler yapardım.

Şuan Gözlerim Görmüyor

Bu halime rağmen namazlarımı kılıyorum. Buraya ilk geldiğimde 2-3 ay çok zorlandım; çünkü lavaboya gitmek, abdest almak gerçekten zordu. Bilmediğim bir mekânda, ayağımı kaldırısam düşerim diye korkuyordum. Sonrasında benimle çok ilgilendiler, zamanla alıştım.

Allah hepsinden razı olsun.

Her çocuk gibi bir gençlik ve okul hayatı geçirdim. Şehir kulüpleri vardı oralara giderdik, şehir kulübü dediysem büyükşehirlerdeki gibi kulüpler değil, Hatay, Adana, Mersin gibi yerlerde "Esnaf Kulüpleri" vardır birde "Şehir Kulüpleri" vardır.

Esnaf kulüplerine halktan insanlar gider, şehir kulüplerine elit insanlar, zenginler ağalar falan giderdi, aynı zamanda oralarda düğünler falan da olurdu.

Birde sinemalar vardı yazlık ve kışlık sinemalar fakat isimlerini hatırlayamıyorum. Ben tiyatroyu seviyordum zaman zaman tiyatro geliyordu kumpanyalar falan mesela ben Lüküs Hayat oyununu çok severdim, tiyatrolar sinemalarda oynanırdı. Ben tiyatroculardan Tolga Aşkın'ı ve Nisa Serezli'yi çok severdim tabii Yıldız Kenter'in oyunlarına da bayılırdım.

Kitap Okumayı da Çok Severim

Ayrıca kitap okumayı da çok severim, şu ana kadar 10 bin kitap okumuşumdur belki daha fazla hala da okuyorum hatta burada bir kitap arkadaşım var benim gözlerim görmediği için o bana her gün yarım saat kitap okuyor benim için de çok verimli oluyor en son Bozcaada'da Aşk kitabını okuduk, bir Rum kıızıyla bir Türk gencinin hayat hikâyesini anlatıyor.

Babam bize küçükken Reşat Nuri'nin kitaplarını okurdu, bende kendisini çok severim Peyami Safa'yı da okurum. Sürekli okuyorum çünkü vaktim boşa geçsin istemiyorum. Benim kitap alışkanlığım babamdan kalma, babam biz küçükken kitap okurdu bizde annemle birlikte dinlerdik.

Daha önceleri Beyazıt'taki sahaflara kitap almaya çok giderdim, okuduğum kitapları oraya götürür yenisini alırdım hatta bir esnaf benden para bile almazdı. Bazen kitapları yerlerde görüyor çok üzülüyordum bu kitapları niye yerlere atarlar diye. Benim böyle bir anım vardır, bir gün bir külliyyat getirilmiş Bulgaristan göçmenine ait bir külliyyatmış, ben de kitapları karıştırırken bir de baktım bir kitabın içinde bizim aile fotoğrafımız var, nerden geldi nasıl oraya girdi hiç bilemedim, böyle bir tesadüfüm var çok güzeldi.

Ben Adaları çok severim hepsini gezmişliğim vardır zaten babam gezmeyi severdi onunla balık tutmaya giderdik tutamazsak balıkçıdan alır eve götürürdük, annem hemen anlardı bunları siz tutmamışsınız derdi. Bazı hastalıklarım da çıkıyor ara sıra ama sağ olsunlar hemen ilgileniyorlar mesela ben şeker hastasıyım, ekmek, makarna, pilav gibi şeyler yemiyorum insülin iğnesi vuruluyorum. Bir hastalık bir sağlık böyle zamanı geçirip gidiyoruz, elimde sürekli bir tesbih dilimde dua yaşıyorum, benim dualarımda hep kabul oluyor, fazla arkadaşım yok ama herkese dua ediyorum.

Hastalığımdan Biraz Bahsetmek İsterim

Hastalığımdan biraz bahsetmek isterim 2010 yılında ben bir gün bulaşık yıkarken gözüme bir şey oldu, hemen beni hastaneye götürdüler, görme zorluğu çekmeye başladım. Ben az gören gözümle idare ettim bunun için çok doktorlara gittim daha sonra yine bir gün de ablamın vefat haberini alınca birden diğer gözüme de perde indi ondan sonra görmemeye başladım.

Son zamanlarda da kalp damarlarımın tıkanıklığı nedeniyle Bypass oldum şimdi çok şükür iyiyim. Ara sıra ziyaretçilerim de geliyor onlarla hasbihal ediyoruz.

Türkiye'nin Her Yerine Gittim

Ben gezmeyi çok severim hatta şöyle diyebilirim ki Karadeniz bölgesi hariç Türkiye'nin her yerine gittim, turlarla ve ekiplerle gidiyordum, Suriye, Beyrut oraları zaten çok iyi biliyorum. Zamanla bir avukatın yanında da çalıştım ben, kendi evimde odam vardı orada da işlerimi hallediyordum zaten babam bizi kimseye muhtaç etmezdi, evimiz her şeyimiz vardı. Sonra her şey çok kötü geçti babamla annemi aynı gün trafik kazasında kaybettim, bu bana çok ağır geldi. 20 yaşında evlenmişim kısa bir evliliğim oldu eşimde trafik kazasından vefat etti, böyle olunca işte ben kaldım tek başıma.

Tek Başıma Kalınca Hayat Zorlaştı

Tek başıma kalınca hayat zorlaştı hatta fırsatçılar çıktı kandırıldım, babanın borcu var diye beni dolandırdılar malımı mülkümü aldılar öyle ki evimi bile sattırdılar. Sonrasında benim ablamın arkadaşı olan bir hanım, rahmetli annemin de uzaktan bir akrabasıymış. Annemin cenazesinde tanıştık, o bana dedi ki benim Kadıköy'de evim var boş bir odam var gel benimle otur, evlenmek istersen evlenirsin, çalışmak istersen çalışırsın dedi. Küçük bir kız çocuğu vardı ve eşi vefat etmişti, birde kuru temizleme dükkânları vardı, çok iyi bir kadındı ve ben o kadınla yıllarca birlikte yaşadım. Yanında uzun yıllar yaşadığım Bilge Hanım vefat etti, kızı da evlenip gittiği için ben bir yıl yalnız yaşadım, hazır birikmiş biraz param vardı oda bitti. Sonra kendi kendime düşündüm ve huzur evi aramaya başladım.

Büyükşehir Belediyesinde bir tanıdık vasıtasıyla buradan haberim oldu. Başvurduktan bir süre sonra gelip inceleme yaptılar ve sonunda buraya yerleştim. Zaman zaman hayatımı düşünüp, keşke bir daha evlenseydim diyorum; ama olmuyor. Çünkü ilk eşim Ömer'i çok seviyorum. Yeniden evlensem, Ömer'in hayali sürekli zihnimde olacağı için hep araya girecekti. Bazen çok ağladığımda, sanki gelip omuzumu tuttuğunu hissediyorum. Başımı okşayıp, beni teselli ediyormuş gibi geliyor.

Şimdiki Gençlere Nasihatim;

Aileyi çok sevsinler, anne ve babalarının kıymetini bilsinler, onların sözlerinden dışarı çıkmasınlar. Ne olursa olsun, aileye bağlı kalmak çok güzel bir şeydir.

Oya ERHIZAL

Sert mizaçlı bir anne ve çalışmasına izin vermeyen bir babanın kızı, hiç evlenmeyen ve çocuk bakıcılığı yapan bir kadının yaşam öyküsü...

İstanbul Fatih'te 1947 Yılında Doğdum

Annemin anneannesinden beri Fatih'teyiz. Babam İstanbul Erkek Lisesi'nde şef muhasipti aynı zamanda beden eğitimi öğretmeni idi. Babamı emekliliğine yakın bir zamanda Fatih Kız Lisesi'ne verdiler. Annem de öğretmenlik yapardı ama babam müsaade etmediği için devam etmedi. Biz üç kardeşiz bir erkek, iki kız, erkek kardeşimiz Diyarbakır'da vefat etti şimdi kız kardeşimle ben kaldık, kız kardeşimde Maltepe'de. Babam 84 yaşında vefat edince annemle 15 sene kadar Diyarbakır'da kaldık orası iyi bir yer, insanları yardımsever, bize çok değer verdiler.

Annem Sert Mizaçlı Bir Kadındı

Ben ilkokulu Oruç Gazi İlkokulu'nda okudum, babam okullarda görevli olmasına rağmen torpil yapmayı sevmezdi. Annem ise sert mizaçlı bir kadındı, her şeyimize karışır kıyafetlerimize dahi dikkat ederdi. Bizim sülalede daha çok erkekler ön plandaydı.

Babam Çalışmama Rıza Göstermedi

Ortaokulu Cibali'de okudum, ardından Çağaloğlu'ndaki enstitüye gittim. Enstitüde dikiş, nakış ve örgü dersleri vardı ve yaptığım işleri hocalarım çok beğenirdi. Üç yıl sonra enstitüden mezun oldum. Çalışmak istedim ancak babam çalışmama rıza göstermedi. Okulu bitirdikten sonra santral memuru olabilirdim, ancak babam bunu da istemedi. Kız kardeşim okudu, avukat oldu ve eşi de avukattı. Kız kardeşimin doğum yaptığı dönemde eniştemin yanında üç ay kadar çalıştım.

Ben Hiç Evlenmedim

Evlilik konusuna gelince, ben hiç evlenmedim; babam biraz tutucuydu, hatta erkek kardeşim de evlenmedi. Aslında ben âşık olmayı beceremedim. Annem bu konuda baskıcıydı, yani camdan baksam yanıma gelir ve beni kontrol ederdi. Hatta fazla arkadaşım bile yoktu, sanırım bu yüzden annemin korkuları vardı. Gezmek istediğimde ise sadece annemin tanıdığı kişilerle gezerdim.

Bakıcılık Yaptım

Bir arkadaşımın kızının bakıcısı vardı, o ayrılınca beni bakıcı aldılar bende onların çocuklarına baktım. Çocukları çok severdim, öyle ki baktığım çocuk okulda çok başarılı olmuş öğretmenleri bile şaşırmış bu çocuğa ne oldu diye. Öyle olunca beni bırakmadılar ben de bakıcılık yapmaya devam ettim, onlarla birlikte seyahatlere gittim Manavgat, Bodrum gibi yerlere.

Diyarbakır'dan geldikten sonra Tuzla'da oturduk, bir ara Üsküdar Fıstıkağacı'na taşındık ve bir süre orada oturduk, daha sonra ise oradan da Yakacık'a taşındık.

Annem, Tuzla'da vefat etti. Zamanla benim romatizmal hastalıklarım ortaya çıktı, raporlu ilacıma bir zaman ulaşmada zorluk çektim.

Bir komşumuz vardı özel hastanede çalışıyordu Diyarbakır'dan tanışıyorduk, hastanedeki doktor da Diyarbakırlıymış. Benden söz etmiş, doktor da ben hemşehrilerime yardımcı olurum demiş.

Oradaki komşularımın yardımıyla buraya geldim, önceleri biraz zorlandım. Ama hem gelip beni ziyaret eden arkadaşlar, hem de çalışanlar çok iyi insanlardı onlarla görüştüm ve çok memnun kaldım.

Burayı Çok Seviyorum

Burayı çok seviyorum arada bir "Dar Çarşı'da" dikiş nakış işlerini takip ediyorum, burada Fikriye

Hanımın oyuncak bebekleri var ben onlara örgü ördüm çok beğenmişlerdi. Kimi zaman burada spora gidiyorum etkinliklere katılıyorum, zamanımı verimli geçirmeye çalışıyorum.

Hayatım boyunca keşke dediğim şeyler arasında çalışmak var, keşke çalışabilseydim diyorum, çalışmak için direnseydim diyorum.

Zamanında babaannem bile seni sekreterlik kursuna göndereyim demişti keşke gitseydim diyorum, ailemde dayanamaz sonunda müsaade ederdi diye düşünüyorum.

Gençlere Tavsiyem;

Gençlere tek tavsiyem kendi hayatlarını kendileri kursunlar.

Ortaokul sıralarında müzikle ilgilenmeye başlayan, 1963 yılında ilk plağını çıkaran, müziği bıraktıktan sonra Yardım Severler Derneği'nde aktif görev üstlenen, sanat hayatında birçok şarkı seslendiren, İstanbul Darülacezede kaldığı için kendini şanslı hisseden bir sanatçının yaşam hikayesi...

Eyüp Nişanca Semtinde 1946 Yılında Doğdum

Benim doğduğum yer çok güzeldir, Eyüp, Edirnekapi, Ayvansaray çok güzel yerler. Ben de babam da doğma büyüme İstanbulluyuz annem ise Bursalı. Babam Çerkez kökenli annem ise Gürcü kökenli.

Ben, annem ve babamın her ikisinin de ikinci evliliklerinden olmayım, bir de erkek kardeşim vardı, ancak onu 21 yıl evvel kaybettik. Benim kardeşimle aramda beş yaş fark var. Anne ve babamın diğer evliliklerinden de çocukları vardı ve bu yüzden kalabalık bir aileydik.

Ortaokul Sıralarında Müzikle İlgiliydim

Babam Kemalettin Çelme, Taksim Verem Savaş'ta memurdu ve orada sanatla ilgiliydi, senaryoları vardı tiyatrolar yazardı. Annem ise ev hanımıydı ama oda babamdan dolayı sanatla ilgili idi. Ben de ortaokul sıralarında müzikle ilgiliydim. Dedem Kafkasya'dan Padişah'ın yanına gelmiş ve sarayda kalmış, babam ise çok şaşalı büyümüş, çok sanatçı arkadaşları vardı.

Erkek kardeşim Renan'ın adını babam, Yeşilçam'ın usta oyuncusu Renan Fosforoğlu'ndan esinlenerek koymuş. Babam 74 yaşında vefat etti. Annemi ise 51 yaşında şeker hastalığından kaybettik.

Ben ilkokulu Defterdar 'da Ebussuud İlkokulu'nda okudum. Kızamık hastalığından dolayı biraz geç konuşmuşum, erkek kardeşimde de ritim bozukluğu vardı. Söylediklerine göre dudaklarımı kapamadan konuşuyordum. 1. sınıfta öğretmenlerim bir şey sormuş ben de cevap verince baya gülmüşler. Sonra öğretmen anneme bu kızı göndermeyin yazık olur demişler, bu sebepten dolayı beni okuldan almışlar.

Sadi Erdem'den Müzik Dersleri Aldım

Bir sene sonra tekrar ilkokula gittim ve başarıyla bitirdim, ortaokulu da bitirdim ancak liseyi bitiremeden lise ikide terk ettim, sonrasında ise müzikle ilgilenmeye başladım.

Bu yeteneğimi geliştirmek için bana özel müzik hocası tuttular, Sadi Erdem'den müzik dersleri aldım. 60'lı yılların başlarında evlerde müzik toplantılarına katılmaya başladım.

Bir plak şirketinden teklif aldım, sonra Allah rahmet eylesin Lahika Karabey hocamdan uzun seneler ders aldım. O yıllar benim için o kadar güzeldi ki, piyano dersleri, nota dersleri aldım akabinde ise akşamları evlerde, kolejlerde Türk sanat müziği fasılları yapıyorduk.

1963 Yılında İlk Plağımı Yaptım

Ablamın eşi bestekârdı ondan da dersler aldım, 1963 yılında 22 yaşlarında eniştemin besteleri ile ilk plağımı yaptım. İlk plağım Şenay Plak'tan çıktı. İlk Plağımın ismi "Leyla" ikinci plağımın ismi ise "Bir Garip Sevda" idi. 60 ve 70'li yıllarda dokuz adet plak yaptım. Plaklarda ismim Handan Çelme diye geçiyordu. Fenerbahçe'de Perihan Altuğ'la birlikte aile matinelere çıktık, zaten plak şirketimin sahibi beni burada dinlemiş ve hayran kalmış sonrada plak teklifi gelmişti.

Benim eşim Akın Öner, eniştemin kuzeniydi Ahmet Rasim sülalesinden kendisi. O da müzikle ilgiliydi zaten öyle tanıştık kendisiyle. Kendi plağı için şarkı ararken benimle karşılaştı ve bu karşılaşma evlilikle sonuçlandı.

Evlendikten sonra ikimiz de müziği bıraktık. Eşim bankada çalışıyordu o işle devam etti.

Ben sanat camiasında Orhan Gencebay, İzzet Altınmeşe gibi büyük isimlerle tanışma fırsatım oldu. Çok sevdiğim Avni Anıl hocamın tavsiyeleriyle musiki derneklerine katıldım. Boğaziçi Musiki Derneği bunlardan biridir.

Yardım Severler Derneği'nde Aktif Görev Üstlendim

Evliliğimizden çocuğumuz olmadı bende bir zaman sonra sıkıldım bir şeyler yapmak istedim, evimizin karşısında Yardım Severler Derneği Kadıköy Şubesi vardı oraya fiilen katıldım ve yönetim kuruluna girdim. Dernekte çok başarılı çalışmalar yaptık, dernek gecelerimizde ben de solistlik yaptım hatta sanatçı arkadaşlarımı bile çağırdım, zaman sonra bu durum eşimi rahatsız etti ve dernekten ayrıldım.

Eşimi 2002'de kaybettim 31 senelik evliliğimiz vardı. 51 yaşında bir şirkette muhasebe şefliği yapıyordu, bir akşam eve hasta geldi, o akşam çok sevdiği balık yemeğini yapmışım fakat o gece kriz geçirdi. Siyami Ersek'te beş gün kaldı, daha sonrasında yine aynı hastalıktan 26 gün yattı. Uğur Mumcu'da giriş katı bir ev aldık, taşındığımızın beşinci senesinde yine kalp krizi geçirerek vefat etti.

Dalaman'da Dört Yıl Mutlu Bir Hayat Yaşadım

Eşimden sonra ben de uzun zaman orada kaldım, tabii ki benimde kalp ve şeker gibi hastalıklarım vardı. Düşündüm taşındım 2013-2014 yılları arasında aşçılık kursuna gittim diploma aldım. Bir zaman sonra sıkılarak evimi sattım ve Dalaman'a yerleştim. Dört yıl orada mutlu bir hayat yaşadım. Fakat orada kalp krizi geçirdim ve hastane bana çok uzaktı. Yakacak'ı daha iyi bildiğim için tekrar oraya döndüm.

Eşim sağ olsun, isteğe bağlı sigorta yaptırmıştı bana "ben ölünce kimseye muhtaç olmadan yaşarsın" demişti, bende onunla geçindim.

Sanat Hayatımda Birçok Şarkı Seslendirdim

Sanat hayatımda birçok şarkı seslendirdim ve birçok insanla tanıştım şarkı söylemeyi çok seviyorum ancak zamanla ses deforme olduğu için eskisi gibi değilim. Ben Hüzzam makamını severdim, benim sesime de Hüzzam makamı çok iyi yakışırdı ama dediğim gibi zamanla her şeyin vakti geçiyor. Yeni nesilden çok iyi eğitilmiş sanatçılar var Ayşen Birgör ve Tuğçe Pala beğenerek dinlediğim sanatçılardan. Bir tane plak şirketi "Şöhretler" diye bir plak çıkarmıştı son zamanlarda, o plakta benim de üç tane şarkım yer almıştı o plağı hala saklarım, diğer eski plaklarımı hep dağıttım.

Ben Burada Olmakla Şanslı Biri Olduğumu Düşünüyorum

Burada oldukça rahatım iki tane manevi oğlum var onlara ders verdim ara sıra onlar beni ziyarete geliyor, bunun yanı sıra arkadaşlarım dostlarım geliyor. Ben burada olmakla şanslı biri olduğumu düşünüyorum. İnanın çalışanından müdürüne kadar her şey harika, hiç pişman değilim ve çok mutluyum.

22 yaşımdan 25 yaşıma kadar, müzik ve sahnelerle dolu harika bir hayat yaşadım, tâki evlenene kadar. Sanat dünyasına devam etmek istedim fakat görüldüğü gibi şaşalı bir hayat değildi. Keşke dediğim şeyler arasında bir musiki derneği kurmayı isterdim, bir ara Dalaman'da denedim fakat maddi imkânsızlıklardan dolayı olmadı.

Şimdiki Gençlere Tavsiyem;

Akıllı olsunlar, okusunlar, gerçeği görsünler ve araştırmayı öğrensinler. Tabii ki, müzikle de ilgilenirler. Ben hala 24 saat müzik dinlerim, güzel okuyanı da kendim okumuş gibi severim.

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 3

Sadettin ÖZASKER

Asker bir babanın oğlu, yıllarca evine ve ailesine katkı sağlamak için çalışan bir annenin evladı, ağabeyi evi terk edince dağılan bir aile, anne ve babasıyla ilgilenip hiç evlenemeyen bir adamın zorluklarla geçen yaşam hikayesi...

Artvin Borçka'da 1960 Yılında Doğdum

Rahmetli babam subay emeklisiydi, ben doğduktan hemen sonra tayini İzmir'e çıktığı için benim doğum yerimi İzmir olarak yazdırmış.

Babam yüzbaşıydı, sonra albaylığa terfi etti ve kıdemli yarbay oldu, ondan sonrada İzmir'de emekli oldu. İzmir'e gelmesinin sebebi ise annesinin orada olmasıydı çünkü annesi vefat etmek üzereymiş ve haber alınca da babam İzmir'e tayinini aldırılmış.

Biz üç kardeşiz ve kardeşlerin en küçüğü benim. Bir ağabeyim ve bir de ablam vardı, ancak ikisi de vefat etti. Annem İzmir Büyükşehir Belediyesi emeklisiydi ve belediyede ebelik yapıyordu. Biz İzmir'in Kemalpaşa ilçesinin Damlacık Mahallesi'nde oturduk. Hatta ünlü futbolcu Metin Oktay da Damlacık'tandır.

Ben orada önce ilkokulu okudum sonra ise Kestane Ortaokulu'nda okudum. Daha sonra biz Yeşilyurt'a taşındık ve liseye de orada devam ettim hatta birinci sınıfta yer olmamasından dolayı İnönü Lisesi'ne nakil yaptılar ve oradan mezun oldum.

Babam Sert Mizaçlıydı

Liseyi bitirdikten sonra zamanımın çoğunu evde geçirdim bir ara PTT'ye işe girdim fakat babam çıkarttı beni. Babam asker olduğu için biraz sert mizaçlıydı bende bir şey demedim. Benim dedem hafızmış dedeme Sadettin Efendi derlermiş, onun adını da bana vermişler.

Ebelikten emekli olan annem Yeşilyurt'ta bir muayenehane açtı, yanında da vakıflara ait küçük bir dükkân vardı biz orayı da tuttuk. Ben o küçük dükkânda köfte, sandviç yapıyordum, orada çalışıp zaman geçiriyordum.

Babam, önceleri annemin çalışmasına izin vermiyordu; daha sonra annem, eve katkıml olsun diye çalışmaya başladı. Çoğu zaman annem, babamdan habersiz ve kaçak çalışmaya giderdi.

Küçükken hatırlarım babam uyurken annem beni alır Ankara'ya götürürdü, babam alkol aldığı için uykusu ağırdı biz habersiz Ankara'ya giderdik çünkü Çalışma ve Sağlık Bakanlığı oradaydı. Annem oraya başvururdu ve bakanlıktan nereye tayini çıkarsa oraya giderdi, babam da nereye gitsek bizi bulurdu. Annemin çalışmaması konusunda babam çok katıydı.

Babam bizi bulduğunda annem tekrar tayin isteyip başka bir yere gidiyordu. Her seferinde babam bizi buluyor, bulduğunda ise şiddetli tartışmalar çıkıyor ve bizde sonrasında farklı yerlere gidiyorduk. Gittiğimiz yerlerde otellerde kalıyorduk.

Ağabeyim Evi Terk Ettikten Sonra Dağıldık

Ablam zaman sonra evlendi. Ağabeyim Kuleli Askeri Lisesi'ni kazandı ve İstanbul'da kaldı. Ağabeyim okul yıllarında bir haftasonu arkadaşlarıyla çıktığı izin eğlencesinde zehirlenip Haydarpaşa Hastanesi'ne kaldırılıyor. Ölümünden dönen ağabeyimi, babam İstanbul'dan alıp İzmir'e getiriyor. Yaşanan bu hadiseden sonra ağabeyim sağlık olarak bir daha kendisini toparlayamıyor. Zaman içerisinde bunalıma girip kendini içkiye veriyor. Daha sonra evi terk edip gidiyor ve bir daha haber alamadık. Ben çok araştırdım ama sağlıklı bir sonuç alamadım.

Ağabeyimden sonra bizim aile iyice dağıldı, babam hasta oldu dört sene felçli yattı yatalak oldu, ona baktık sonra babam vefat etti. Babamdan sonra annemle beraber kaldık ve birçok yeri gezdik yani Türkiye seyahati yaptık diyebilirim.

Sonra annem Alanya'da hastalandı, hastane başhekimi akrabamızdı onun yanına götürdük, karın ağrısıyla gittiği hastanede kalın bağırsak kanseri olduğunu öğrendi, altı tane ameliyat geçirdi, annem üç sene gibi bir zaman hastanede tedavi gördü. Ben ise ev ile hastane arasında gidip geldim ve anneme böyle bakıcılık yaptım. Anne vefat ettikten sonra da ben yalnız kaldım, açık söyleyeyim benimle kimse ilgilenmedi. Ben anneciydim diyebilirim anneme çok düşkündüm, ben anneme yemek yedirirken kaşık elimdeyken annem öldü. Ondan sonra ben bir yere sığamadım bu yüzden hiçbir yerde sabit kalamadım.

Annem ve Babamla İlgilendiğim için Evlenemedim

Durumlar böyle olunca da ben evlenemedim, annem muayenehanesinde çalıştığı vakitler tanıdıkları gelip hem muayene oluyor hem beni görüyorlardı, kızlarını benimle evlendirmek istiyorlardı ama bir türlü nasip olmuyordu, zaten babam da kendisine baktığım için onu bırakıp gitmemi istemiyordu bu yüzden evlendirmiyordu. Evlenmememin sebebi budur diyebilirim.

Herkes bir yana gittikten sonra ben evdeki eşyaları ikinci elciye sattım ve onu sermaye yaptım. İzmir'de seyyar satıcılığa başladım, su, simit gibi şeyler satıyordum. Gündüz çalışıyor akşamda otelde kalıyordum. Zaman sonra Bodrum'da beş yıldızlı bir otelde bir güvenlik işi buldum ve orada çalışmaya başladım. Üç sene güvenlikte çalıştıktan sonra Bodrum'da bir benzin istasyonunda çalışmaya başladım, orada çalışınca sigortam başladı, orada da iki sene çalıştıktan sonra ayrılıp tekrar İzmir'e döndüm.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne ait güçsüzler evi vardı bende oraya başvurdum ve beni oraya aldılar. Fakat burası sürekli değildi özellikle genç olanları 20 gün gibi bir süre tutuyorlar sonra iş bulmalarını istiyorlardı ve bir zaman sonra çıkartıyorlardı. Birde Bursa'da böyle bir yer vardı orada devamlı kalınabiliyordu. Ben orada iki üç sene kadar kaldım.

Bekçilik Yaptım

Bursa'dan sonra Ayvalık'ta bir bekçilik işi buldum. Adam antikacıydı ve birde çiftliği vardı, ben antika dükkânında çalışıyor bunun karşılığında da çiftlikte kalıyordum. En uzun burada çalıştım tam 14 sene. Buradaki çiftlikten sonra kısa süreliğine Ankara'ya gittim orada da bir otelde çalıştım fakat çok kısa sürdü ve bende İstanbul'a geldim.

Ankara'dayken İBB'nin kış hizmetlerini öğrendim, Zeytinburnu'nda ve Kıracıta kış hizmetlerinden faydalandım. Sonra kış hizmetlerinden beni Darülacezeye aldılar, bana "gelir misin?" dediler ben de uçarak gelirim dedim. Çünkü kaldığım yerlerle Darülacezeyi kıyasladığımda en güzel yer burası.

Geriye dönüp baktığımda benim de keşkelerim oldu. Mesela evlenmek için bir öğretmenle tanışmıştık ama kendisi Muş'ta görev yapıyordu, babam oraya gitmemi istememişti. Şimdi keşke diyorum babamı dinlemeseydim ve o öğretmenle evlenseydim hayatım değişirdi diyorum.

İnsanlara Benim Tavsiyem Yani Aslında Herkese Tavsiyem;

Kesinlikle ailelerine bağlı olsunlar, ikincisi de sevdikleri mesleği seçsinler ve o yolda yürüsünler...

Çobanlık yapan, görücü usulü ile evlenen, hasta kaynanasına on iki yıl bakan, İstanbul'a taşınıp Pendik'te gecekondur inşa eden, altmış iki yıldır evliliğini sürdüren bir kadının mücadeleyle geçen hayat hikayesi...

Erzincan'ın Refahiye İlçesine Bağlı Dolaylı Köyünde 1948 Yılında Doğdum

Beş erkek, iki kız kardeşin en büyükleriyim. Babam rençperlik yapardı, annem ise ev hanımı, annemle babam kardeş çocuklarıymış.

Köyümüz kalabalık değildi nüfusu azdı, ekin ekedik, şeker pancarı, arpa, mısır gibi şeyler ekerek çiftçilik yapardık, ayrıca küçükbaş ve büyükbaş hayvanlarımız vardı. Benim zamanımda okul yoktu okuyamadım, ama 15 yaşında nişanlandığım sene okul açıldı diye biliyorum.

Evlilik Öncesi Çobanlık Yapardım

Kardeşlerimin aralarında ikişer yıl fark vardır, ben beşinci kardeşime kucağımda baktım mesela. Ben evlilik öncesi sürekli köy işleriyle uğraşır çobanlık yapardım, 15 keçimiz ve iki de mandamız vardı.

Peyniri, sütü, yağı iyi olduğu için, keçi ve manda beslerdik. Ben evlendikten sonra da çobanlık yaptım, eşim çalışmaya giderdi ben de mecburen çalışırdım çünkü gelirimiz fazla yoktu.

Güneş Doğmadan Kalkar Çalışmaya Başlardık

Bizim çocukluğumuzda kaldığımız ev toprak evdi ve kalabalıktı, amcamların da çocukları vardı hem de 11 tane bir de biz vardık artık siz düşünün. Daha güneş doğmadan kalkar çalışmaya başlardık.

Çamaşırlarımızı Tokaç'la ırmakta yıkardık, bizim köyde meyve çok olurdu, erik, elma, armut çok lezzetli olurlardı.

Tarlalarımız çoktu ve büyüktü hatta bazı zamanlarda yaylaya çıkardık, yaylamız da uzaktaydı, annemin beni eteğinde yaylaya taşıdığını bilirim.

Görücü Usulü Evlendim

Bizde adetler gelenek ve görenek vardı mesela ben görücü usulü evlendim, evleneceğiniz kişi körmüş, topalmış, iyiymiş, kötüymüş bilmezsiniz. Büyükleriniz verdiyse siz giderdiniz, eşinizi önceden tanımanız çok zor. Eşim yakın köylerdendi onun köyüne gittiğimde çok beğendim çok da hoşuma gitti 50 sene orada yaşadım.

Beni başka köylerden isteyenlerde oldu ama o köyleri bildiğim için gitmedim o köyleri istemedim dedim anneme. Hatta halamın oğluna istediler anneme "beni oraya verirsiniz beni bir daha bulamazsınız" dedim halam darıldı ama ne yapayım.

Eşimin köyü bizim köye yürüme bir saat kadardır, ben eşimi ilk gördüğümde beğendim, zaten beğenmesem durmazdım oda beni beğenmiş ki benimle evlenmiş, böylesi daha iyi en azından beğenmediğin kişiye katlanmak zorunda değilsin.

O zamanlar böyleydi mesela bir kere annemin akrabalarından bir kızı evlendireceklerdi, damat geldi kızı gördü ve dünya ahiret bacım olsun istemiyorum dedi sonra kız geri gitti.

Benim evliliğimden çocuğum olmadı 62 sene evli kaldım, gittiğim köyde de hayvanlar ve tarlalar vardı, koyun inek falan bildiğin köy hayatı işte. Orda da hep birlikte yaşadık kaynanam, kaynatam, kaynım ve hanımı kalabalık evlerde yaşırdık.

Kaynanama On İki Sene Baktım

Bir zaman sonra kaynatam vefat etti, bir buçuk sene sonrada kaynım vefat etti ve eşi de o öldükten sonra çekip gitti. Kaynanam bana kaldı hastalandı, eşim ona doktor getirdi iğne yaptılar sonra ışıkları neden kapattınız dedi meğer gözleri kapanmış kör olmuş. Eşime inekleri sat ananı doktora Erzurum'a götür dedim, o da götürdü ameliyat oldu ama gözleri açılmadı. 12 sene baktım kaynanama Allah nur gölünde yatırsın çok iyi bir insandı.

İstanbul'a Taşındık

1986 yılına kadar orada kaldık sonrasında ise hasta iken kaynanamı da alıp İstanbul'a geldik. Eşim köyde hastalandı, doktora gitti şifa bulamadı bende İstanbul'a gidelim dedim. Eşimin halasının oğlu İstanbul'da inşaatlarda çalışıyordu, önce eşim İstanbul'a gitti orada inşaat bekçiliği yaptı, biz kaynanamla köyde kaldık. Sonrasında kaynanamın hastalığı iyice arttı felç geçirdi, eşime haber saldım gelsin diye, eşimin patronu da onları da al getir demiş. Eşim geldi, göçü yükleyip kaynanamı da alıp İstanbul'a geldik.

İstanbul'a geldiğimizde Maltepe'de bir inşaata geldik, bir odayı sıvamışlar ne tuvaleti var ne mutfakı hiçbir şeyi yok. Kartalda da kaynanamın görümcəsi vardı onlar bir akşam bize misafirliğe geldiler ve kaldığımız yeri gördüler sonrasında ise biz sizi burada bırakmayız deyip bizi de kamyonla Kartal'a taşıdılar.

Kaynanam kısa bir zaman sonra vefat etti, eşim işe gidiyor ben yalnız kalıyorum belli bir zaman sonra ben burada durursam verem olurum dedim ve köye babamlara gittim ve 6 ay daha rençberlik yaptım. Kış olduğunda ise tekrar İstanbul'a geldim.

Pendik'te Gecekondu Yaptık

Bir süre sonra Pendik Gülbağlar'da bir gecekondu yaptık ama o dönemler belediye ile çok uğraştık, bizim gecekondu yaptığımız yerde köylülerimiz de vardı. Zaman sonra eşim hastalandı beyninde hasar oldu ve felç geçirdi ve bir süre sonra da yatalak oldu. Ben de şeker hastası oldum, görümcemin kızları bize bir ay baktı.

Hastalık durumlarımız ortada olunca görümcemin kızı sizi huzurevine yatıralım biz sürekli bakacak durumda değiliz dediler, ben de tamam ne yaparsanız yapın dedim.

Darülaceze ile görüşmelerden sonra bizi kabul ettiler eşim ve ben buraya geldik fakat ikimiz ayrı yerlerde kaldık. Ben eşimle 62 sene birlikte yaşadım burada ayrı düştüğüm için çok ağladım.

Eşim biraz tedavi gördükten sonra bana, eşini görmeye gideceksin dediler. İnanır mısınız, üstümden sanki bina kalktı. Öyle sevindim. Görümcemin kızı da ağlamaya başladı. "Niye ağlıyorsun?" dedim "Burada her şey çok güzel, dışarıda olsanız ne yapardınız?" dedi.

Bakandan, edenden, vesile olandan hepsinden Allah razı olsun, eşim biraz toparlanınca her gün onu görmeye gittim. Kardeşlerim, yeğenlerim gelip gidiyorlar sağ olsunlar. Keşke dediğim bir şey varsa o da şudur, kendimi yetiştirmeyi çok isterdim, kimseden geri kalmadan ben de ileri gitmek isterdim.

Gençlere Diyeceğim Şudur ;

Sakın kendilerini yıpratmasınlar ben çok yıprandım Allah hepsinin hakkında hayırlısı ne ise onu versin...

Askerliğini beş senede bitiren, otuz beş sene seyyar satıcılık yapan, bir düşme neticesinde eskisi gibi çalışamayan ve zor günler geçiren, bu hayat nereye kadar böyle gidecek dedikten sonra İstanbul Darülaceze'de yeniden hayata tutunan bir adamın hikayesi...

Ankara'nın Aktaş Mahallesinde 1961 Yılında Doğdum

Beş erkek, bir kız altı kardeşiz, şuan hepsi vefat etti en küçükleri benim ve bir ben kaldım. Annem Ankara Kızılcahamamlı, babam ise İstanbul Fatihli. Babam EGO Genel Müdürlüğü'nde makam şoförüydü, EGO İstanbul'un İETT'si gibi. Biz oranın lojmanlarında oturuyorduk.

Babam çalışırken kansere yakalandı. Hastalığı sebebiyle çalışamayınca, bizi lojmandan çıkardılar ve başka bir yerde ev tuttuk. Bir süre sonra babam vefat etti ve ben, o zamanlar yedi yaşındaydım.

Askerliğimi Beş Senede Bitirdim

Babam vefat edince EGO onun yerine annemi temizlik görevlisi olarak işe aldı. Ben Arnavutpaşa'da ilkokulu bitirdim sonra ortaokulda okulu terk ettim. Abilerim evliydi ben ise annemle kalıyordum, 1985 senesinde İstanbul'a geldim.

Askere gidene kadar koltuk döşemecide çalıştım, askere gidince rahatsızlandım ve firar ettim, psikiyatrik rahatsızlıklarım vardı bu yüzden askerliğimi beş senede bitirdim.

Askerliğimi Ankara'da yaptım hem de bizim eve çok yakındı. Askerden sonra bir süre Ankara'da kaldım sonrasında ise Ankara'daki dükkânımı satıp İstanbul'a gezmeye geldim. İstanbul'u çok sevdim, ilk önce Topkapı'ya sonrasında ise Aksaray'a geçtim ve 37 yıl İstanbul'da kaldım.

Aksaray'da Seyyar Satıcılık Yaptım

Dükkânın hazır parasını yedim, içtim, bitirdim sonra 35 sene Aksaray'da seyyar satıcılık yaptım. Bir ağabeyim vardı cezaevinden çıkmış sonrasında ise intihar etmişti. Ben de Ankara'ya tekrar gidip annemi de getirdim İstanbul'a. Annem bir süre benim yanımda yaşadı sonrasında ise o da vefat etti. Annemin vefatından sonra Ankara'dan tanıdığım biriyle kısa süreli bir evliliğim oldu. Eşim bir gün her şeyimi alıp evden gitti. Sonra onu tekrar buldum, eşyalarımı geri aldım ve yeniden Aksaray'a yerleşip seyyar satıcılığa devam ettim.

Ayağım Kaydı ve Çok Kötü Düştüm Eskisi Gibi Çalışamadım

Sonrasında ise Aksaray'da depom vardı, belediye kaldırdı, ben de Esenler'de beş katlı binası olan arkadaşımın yanına gittim, 150 lira kira vererek onun orada kalmaya başladım. Kış günü yemek için dışarıya çıktım birden ayağım kaydı ve çok kötü düştüm. Önceleri bir şeyim yok dedim ve kendimi toparladım sonraki günlerde yürümem değişti, Eyüp Hastanesi'nde MR çekildim ve belimin kaydığını orada fark ettik. Haseki Hastanesinde beni ameliyat eden doktor bu düşüşten sonra felçli kalmadığım için bana şaşırmıştı. Bu düşme kazasından sonra eskisi gibi çalışamadım, sosyal yardımlaşmadan maaşa bağlandım İBB de bana yardım ediyordu.

Aksaray'da tanıdıklar da vardı onlar da bana yardım ediyorlardı sağ olsunlar. Esenler'de tanıdığım bir arkadaşım bana gel burada depoda kal dedi bende kaldım, orada kalmasam inanın sokakta kalacaktım.

28 ay orada kaldım diyebilirim, sonrasında ise baktım yük oluyorum, ayıp olmasın diye tekrar kuruyemiş falan aldım ve kahvehanelerde satarak geçimimi sağlamaya çalıştım. Derken Unkapanı'nda bir arkadaşımın yanında bir handa yer tuttum, benden para bile istemediler.

Sonrasında ise düşündüm taşındım ve arkadaşşıma "Bu hayat nereye kadar böyle devam edecek? Bana bir huzurevi bulsak,"dedim.

Buraya Bastonla Geldim

Onun da burada tanıdığı varmış araştırdı ve böylelikle ben buraya gelmiş oldum. Ayaklarımda kireçlenme olmuş fizik tedavi için başvurdum. Zaman zaman sancılarım oluyor ve bunun yanı sıra çeşitli hastalıklarım da oluyor elbet, bunlar için ilaçlar kullanıyorum, sağ olsunlar takiplerimi yapıyorlar, sonuç olarak buradan çok memnunum.

Geriye dönüp baktığımda pişmanlıklarım ve keşkelerim oluyor elbette. Mesela diyorum ki keşke Ankara'dan gelmeseydim, çünkü Ankara memur şehri. Zamanla abilerim, yengelerim hep EGO'da çalıştı ben de çalışırdım diyorum.

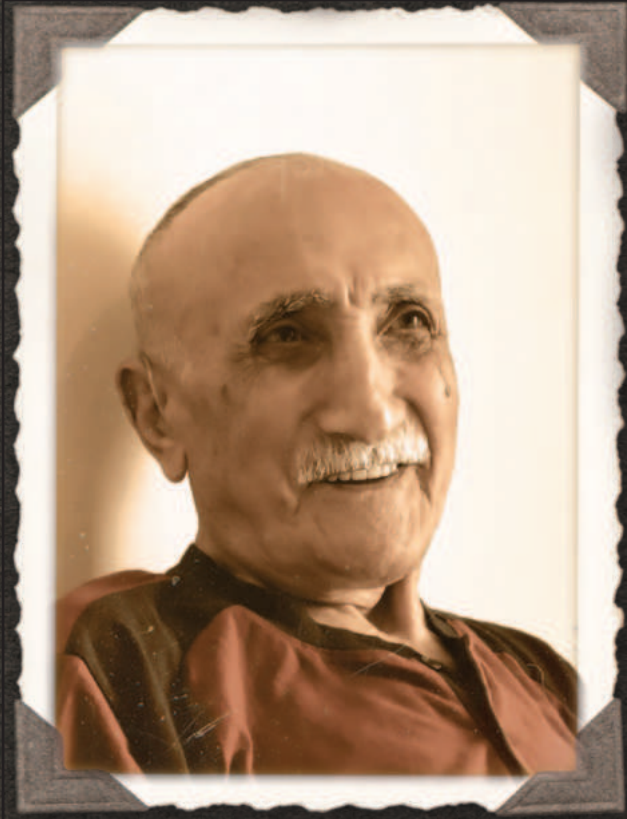
Şimdiki Gençlere Tavsiyem;

Gençliklerinin kıymetini bilsinler, ben bilemedim. Seyyar satıcılıkta ve soğukta çok çalıştım, bu hastalıklarım hep o günlerin eseri.

Bir de sağlıklarının kıymetini bilsinler, kendilerine yazık etmesinler.

Süleyman KOÇ

Yetim büyüyüp annesine bakan, zor bir çocukluk dönemi geçiren, ağabeyinin kötü davranmasına ve işi öğretmemesine rağmen iyi bir demirci ustası olan, sigortasının uzun yıllar abisi tarafından yatırılmadığını öğrenince yıkılan, karayollarında kaynakçı olarak çalışan ve hiç çocuğu olmayan bir adamın hayat hikayesi...

Gümüşhane'nin Şiran İlçesine Bağlı Yedibölük Köyünde 1950 Yılında Doğdum

Üç kardeşin en ufakları benim. Ben bebekken babam vefat etmiş bu yüzden babamı hiç görmeyip yetim büyüdüm, beni annem büyüttü. 1963 yılında İstanbul'a geldim.

Abimler benden önce İstanbul'a geldi, ben anneme baktım ve sonradan İstanbul'a geldim, Kartal ilçesinde oturuyorduk. İlkokula köyde başladım köy hayatı çok ama çok zordu, okula odun götürüyorduk birinci sınıfı bitiremeden ayrıldım.

Zor Koşullarda Yaşadım

İstanbul'da anneme baktım, odun topluyordum çünkü kömür yoktu. Zor koşullarda yaşadım.

İstanbul'a kaç yaşımda geldiğimi hatırlamıyorum, nüfus kâğıdımı bile İstanbul'da çıkarttık. Ağabeylerimin Maltepe'de demir doğrama dükkânı vardı, köyde inekleri koyunları satıp dükkân açmışlardı ben de onların yanında işe başladım. Fakat kötü bir çıraklık yaşadım, abimle anlaşamıyordum sürekli bana vuruyordu, çok zoruma gidiyordu. Ağabeyim de demirciliği başkasının yanında öğrenmişti ama bana öğretmiyordu. Zamanla azmettim, öyle öğrendim ki işi ustalıkta ağabeyimi geçtim.

Ağabeyim Sigortamı Ödememiş

1970 yılında askere gittim, askerliğimi Erzurum'da yaptım. Askerden geldikten sonra aynı mahalleden tanıdığım bir kızı kaçırıp düğün yaptım. Derken emeklilik işi aklıma geldi, sigortaya durumumu sormaya gittiğimde sadece 20 gün sigortamın ödendiğini öğrendim.

Çok canım sıkıldı ağabeyim sigortamı ödememişti. Abimin yanına gittim sen ne yaptın yazıklar olsun sana dedim ve onun yanından ayrıldım.

Karayollarında Kaynakçı Olarak Çalıştım

Sonrasında karayollarında kaynakçı olarak çalıştım, daha sonra Eczacıbaşı'na girdim orada da çalıştım. Emekli olmayı kafama koymuştum, sigortamı bir şekilde ödeyip tamamlayıp emekli olmayı istiyordum. 1981 yılında demir doğramacı ustası olarak Libya'ya gittim 1985 yılında eşimi de oraya aldirdim. Orada çalışarak nihayet emekli oldum. Kayınbiraderim bize bir gecekondu verdi ama çok dağınıktı. Gecekonduyun kapı, pencere ve bir takım işlerini ben yaptım tamir ettim. Böylelikle başımızı soktuk ve o evde öylece yaşadık.

Çocuğum Olmadı

Benim evliliğimden çocuğum olmadı, eşim rahatsızdı, kadın hastalıkları, mide ameliyatları derken eşimin bakımını da ben yaptım. Çamaşır, yemek ev işleri hep ben ilgilendim. Bir gün çalışırken aniden nefesim kesildi, ne olduğunu anlayamadım. Rahatsızlığım devam edince hastaneye göturdüler, bir ay boyunca tedavi oldum. Hanımın yeğeni, ben hastalanınca hanıma bakıcı tutmuş, öyle bir süre idare ettik.

Benim ciğerlerimde baloncuk varmış bu sebepten dolayı yoğun bakımda kaldım ve uzun bir tedavi gördüm. Bu arada ben tedavi olurken hanımın vefat haberi geldi. Öyle ki cenazeye bile ambulansla gittim, nefes alamıyordum. Sekiz yıl eşim hastalık çekti ve sonrasında vefat etti.

Hastanede yatarken Doktor Cem Bey bana İstanbul Darülacezeyi tavsiye etti ve tam sana göre bir yer dedi.

Sonrasında ise eşimin yeğeni burayı araştırmış ve sonuçta beni buraya getirdiler. Şimdi burada daha iyiyim, ara sıra üşüttüğüm zaman hastalığım nüksediyor ama toparlıyorum.

Kulağımda da bir sıkıntı olduğunu söylediler, işitme cihazı kullanmaya başladım. Bu kulak rahatsızlığım ve ciğerlerimdeki arıza galiba demir doğrama işinden kaldı, kaynak dumanı falan derken hastalığımı oradan kaptım zannediyorum.

Şimdi Burada Çok İyiyim, Çok İyi Bakıyorlar

İlgileniyorlar en önemlisi de saygı gösteriyorlar. Keşke insanlar hep dürüst olsa, birbirine saygı gösterse. Ben hep iyi olmaya çalıştım ve herkese saygı gösterdim.

İyilik yaparsan karşılığını bulursun, saygı da gösterirsen onun da karşılığını görürsün...

İşçi bir ailenin çocuğu olan, vekil öğretmenlik yapan, gazetecilik yüksel okuluna giden, on parmağında on marifet olan, ilk spora kürekle başlayan, hakemlik ve gözlemcilik sayesinde Türkiye'yi dolaşan başarılarla dolu bir hayat hikayesi...

Beykoz'da 1949 Yılında Doğdum

Dört kuşaktır anne tarafım Beykozludur. Baba tarafım ise Fatihlidir. Eski Beykozluluk bir ayrıcalıktır bana göre, çünkü Beykoz o kadar güzeldir ki anlatamam.

Ben doğarken hastalıklı doğmuşum, o zamanlar hastaneler bugünkü gibi değildi, yakınımızda bir çocuk doktoru varmış o ilgilenmiş sağ olsun. O zamanlar herkes birbirine aile gibiydi. O bile ben hastalanınca başımda beklemiş. Ben 1950'lerde hayata başladım diyebilirim, hem de ailenin tek çocuğuydum ben.

1950'lerde daha bir güzeldi Anadolu Kavağı. Giderseniz görürsünüz: Her yer yeşillik, her yer orman. Şimdi her yer ev dolu, beton dolu. Hem yeşillik açısından hem de dini açıdan çok güzeldir, bir sürü keşfedilecek yeri vardır, gezmekle bitebilecek yerler değildir oraları şahsen ben bitiremedim.

Vekil Öğretmenlik Yaptım

Babam Mobil şirketinde çalışıyordu, Mobil eski bir şirketti sonra Türkiye'den çekildi. Annemin babası da aynı şirkette çalışmış, ben işçi çocuğuyum yani. Babam sonradan evrak memuru oldu.

Annem Sabahat Hanım okumuş biriydi, Kandilli Kız Lisesi'nde okumuş ve kendini daima geliştirmiş. Sonraları geçkin yaşına rağmen sınavla nüfus memurluğuna girip orada çalışmış. Ben de anneme çekmişim, liseden mezun olduktan sonra o yıllarda vekil öğretmenlik yaptım, Beykoz'un köylerine giderdim, hangi öğretmen doğum yapsa, izine çıksa ya da hastalansa onun yerine ben giderdim vekil öğretmen olarak.

Gazetecilik Yüksekokuluna Gittim

İlk ve ortaokulu Beykoz'da, liseyi ise Kandilli Kız Lisesi'nin Fen Bölümünde bitirdim. O zamanki Fen bölümü üniversite ayarındaydı. Yakınımızda lise yoktu, bize en yakın lise Kandilli Lisesiydi. Liseden sonra üniversite sınavlarını kazanamadım ama özel bir gazetecilik yüksekokuluna gittim, o dönemler özel yüksekokullar yeni açılmıştı fakat ben orayı da bitiremedim çünkü masrafı çoktu ve babam karşılayamadı. Benim vekil öğretmenlikten aldığım para da yetmedi. Gazetecilik okulunda Tarık Akan'da vardı beraber okuduk.

On Parmak Daktilo Öğrendim

O dönemler daktilo ve sekreterlik kursları vardı, on parmak daktilo öğretiyorlardı. Kursa katıldım ve iyi bir dereceyle mezun oldum. Kursun bir özelliği de mezun olanlara iş imkânı sağlıyordu. Kursun bulunduğu Şişecam Fabrikaları Genel Müdürlüğü'nde işe başladım, genel müdürlük binası o zamanlarda Karaköy'deydi.

Karaköy'e vapurla ya da otobüsle gidip gelirdim, Boğaz Köprüsü açıldıktan sonra genel müdürlük servisi koydu onunla gidip geldim. Vapurla ya da motorla gittiğimiz zamanlar boğazda sis olduğu zaman gidemezdik ya da geç giderdik ama bizi anlayışla karşılardı.

1964 yıllarında 14-15 yaşlarında hayatımın bir döneminde de sporla ilgilendim şöyle ki, Beykoz'da benim Hayri dayım vardı, kürekçilik yapıyordu ve ben küçükken onun yarışlarını seyretmeye giderdim. Ayrıca teyzemin eşi Saim Tayşengil Galatasaray'da milli futbolcuymuş ve tanınmış biriydi, onun maçlarına da ara sıra giderdim derken spor bana bulaşmış oldu herhalde.

Spora İlk Kürekle Başladım

Çevremizdeki komşular, babama ve anneme "Yahu bu kızı spora başlatın" dediler, onlarda müsaade etti ve spora ilk kürekle başladım. Sonrasında voleybol branşında smaçör ve pasör olarak oynadım, spor hayatım 32 yaşına kadar devam etti.

Sporu erken bıraktım diyebilirim çünkü arkamdan çok iyi kızlar yetişmişti. Eczacıbaşı'ndaydım o zamanlar en üst seviyedeydim fakat birilerinin benim yerime geçmesi gerekiyordu, Antrenörüm rahmetli Cengiz abiye ben artık bırakacağım farklı kuşaklar daha iyi geliyor dedim, beni iyi hatırlasınlar diyerek çekildim.

Hakem Oldum

Sonrasında sınavlara girerek hakem oldum. O zamanlar kadınların durumlarına bakılınca zor şeyleri ve ilkleri başarmışım diyebilirim.

Mesela erkekler liginde voleybol maçını yöneten ilk kadınmışım.

Hakemlikten sonra gözlemci olarak sporda yer almaya devam ettim. Hakemlik ve gözlemcilik sayesinde Türkiye'yi dolaştım diyebilirim.

Hayatımda hiç evlilik yapmadım kismet değilmiş demek ki, babam bizi terk ettikten sonra bir süre annemle birlikte yaşadım, annemin vefatından sonra da tek başıma kaldım. Sağlık sorunlarım da çıkınca önce özel bir huzurevinde kaldım, sonrasında pandemi döneminde Darülaceze'nin kış hizmetlerinden yararlandım derken buraya gelişim oldu.

Sağlık açısından da hala yaptığım sporun faydasını görüyorum, sporu bırakmak diye bir şey yoktur çünkü vücudunuz alışıyor benimsiyor, burada bile etkinlik olarak sadece sporu seçtim.

Yani vücudumuzun çökmemesi için, eklemlerin mümkün olduğu kadar düzgün çalışması için ben hala mücadele ediyorum. Hem spor yapıyorum, hem farklı vitaminler de alıyorum.

Bana Burası İçin Kimse Kötü Diyemez

Ben sporu hayatıma geçiriyorum, hani derler ya "her sayı için mücadele edeceksin, son sayıya kadar asla bırakmayacaksın" diye işte ben de hayatla öyle mücadele ediyorum. Ben buraya geldiğim zaman elimde bastonum vardı ve iki bükümdüm, şimdi daha da iyiyim. Bana burası için kimse kötü diyemez hem sağlık açısından hem de yaşam kalitesi açısından ben çok memnunum.

Ziyaretçilerim geliyor arada bir, hatta kürek takımından hayatta olan arkadaşlarım bile arayıp soruyor, daha ne olsun gençler geliyor ziyaretlere, tabii şimdi gençlerle aramızda kuşak farkı var, çünkü gençlik o kadar farklı düşüncede ki yani iletişim kurmak zor.

Yemek tariflerini bile internetten alan, kitap okumayan bir gençlik yetişti. Bizim gibi internetin ve sosyal medyanın esiri olmuş bir millet var mıdır bilemiyorum. Herkesin başı öne eğik, gözleri telefonda. Kimse etrafına bakmıyor.

Bütün bu durumlar daha da kötüye gidiyor. Bizim ülkede bunlar düzeler mi, iyi şeyler geriye gelir mi, bilemem...

Mehmet Tamer SÜBARLAS

Müziğe olan tutkusuyla hayatını, güvence sağlayacak bir mesleğe göre değil, müziğe göre şekillendirmiş; ancak çalışmayı da ihmal etmemiş. Sevdikleriyle birlikte, zamanın içinden akan mütevazı bir hayatın öyküsü...

9 Mart 1948'de Konya Ereğlisi'nde Dünyaya Geldim

Babam, Sümerbank'ın ilk kurucularından biriydi. Gençliğinde Rusya'ya gidip eğitim aldıktan sonra Türkiye'ye dönmüş ve burada Sümerbank'ın kuruluşunda görev almıştı. Adı Enver Sübarlas'tı. Memuriyet görevleri nedeniyle çocukluğum farklı şehirlerde geçti.

Dört kardeşтик; iki erkek, iki kız. Ben en küçüğümüzdüm. Benden büyük olan ağabeyim ve ortanca ablamı yıllar içinde kaybettik. Şimdi sadece en büyük ablam ve ben kaldık. O da zamanında eşini, yani eniştemi kaybetmişti. Annemiz ise ev hanımıydı; o da yıllar önce vefat etti. Babam daha sonra yeniden evlendi. Babam, aslen Maraşlıydı; ama nüfusu Mersin'e kayıtlıydı.

Daha sonra kütüğümüzü Bakırköy'e aldırık. İlkokula Konya Ereğlisi'nde başladım. Ardından Taşköprü'ye, oradan da İstanbul Yeşilköy'e geldim ve ortaokulu burada bitirdim.

O Yıllarda Üniversiteye Girmek Zordu Hele ki Sanat Okulu Mezunları İçin

İstanbul'a ilk gelişimiz, babamın tayiniyle Küçükçekmece Soğuksu'ya olmuştu. O dönem Küçükçekmece bambaşkaydı; göl manzarası muhteşemdi; fakat zamanla bölge gazinolarla dolunca Bakırköy'e taşındık. Lise eğitimime Bakırköy Lisesi'nde başladım, ancak bir yıl sonra Sultanahmet Meslek Lisesi'nin Elektrik Bölümü'ne geçtim.

O yıllarda üniversiteye girmek zordu, hele bizim gibi sanat okulundan mezun olanlar için daha da zor. Yine de meslek sahibi olabilmek için bu tercihi yapmıştım.

Liseden Mezun Olduktan Sonra Hayatımda Müziğin Hikayesi Başladı

Liseden mezun olduktan sonra hayatımda yeni bir sayfa açıldı. Müziğin hikâyesi başladı. Müziğe karşı hep bir merakım vardı. Lisede okurken bir müzik yarışmasına katıldım. Okulun bir orkestrası vardı, o yarışmada Galatasaray Lisesi kazanmıştı. Bu, benim ilk sahne deneyimim oldu. O zamanlar bateri çalışıyordum. Daha sonra "Ömür Çocuklar" adında bir grup beni davet etti, onlarla çalmaya başladım.

Bakırköy sahilinde bir gazino vardı, Tarık Akan gibi ünlü isimler hep oradaydı. Gün Gazetesi'nin tanıtımı için Marmara turnesine çıktık. Florya'da, Ataköy'de otellerde çaldık. Kulüplerde sahne almaya başladık. Özellikle "Kulüp Batı'da" çok çaldık. Grubumuz genellikle 4-5 kişiydi.

Babam Müzik Yapmamı İstemiyordu

Önceleri sadece müzikle uğraşıyorduk; ancak gece hayatı bozulmaya başlayınca Ereğli Demir Çelik Fabrikası'nda teknik personel olarak çalışmaya başladım. Askere gidene kadar hem müzik hem iş derken yorucu bir dönem geçti. Babam zaten müzik yapmamı istemiyordu, bu işlerde hayat, gelecek yok derdi. "Sigortan olsun, hayatını garanti altına al!" derdi.

10 Yıl PTT Santralleri Kurulumunda Çalıştım, İş Çok Zordu

Askerliğimi Hozat'ta er olarak yaptım. Döndükten sonra hem müzik hem iş hayatı bana çok zor geldi. Batı Müziği yapıyorduk o senelerde; çünkü o dönem batı müziğine talep fazlaydı. Daha sonra Edremit ve Ereğli'ye gidip teknik eleman olarak çalışmalarına devam ettim. Orası iyiydi, bekar evi bile verdiler. 1,5 yıl kadar çalıştıktan sonra İstanbul'dan NETAŞ'tan teklif aldım. 10 yıl, PTT santralleri kurulumunda çalıştım, iş çok zordu. Ankara'ya santral kurmaya gider, oradan başka illere geçerdik. İstanbul'a döndüğümde babamda kalıyordum. Babam vefat edince ablamın yanına taşındım. Sonra Türk Hava Yolları'na girdim. Orası çok rahattı, uçak izlemek ve atları seyretmek hoşuma giderdi. Eğersiz halde olan ata binmişliğim bile var. On yılı aşkın süre haberleşme teknisyeni olarak çalıştım. Teknoloji ilerledikçe zorlanmaya başladım ve işi bıraktım.

Babamın Vefatıyla Nice Anı Biriktirdiğimiz O Evi Boşaltmak Zorunda Kaldık

Annem, babamdan beş yıl önce hayata gözlerini yummuştu. Babam, o kayıptan sonra uzun süre sessizleşmiş, sonra da "Size yük olmayayım," diyerek yeniden evlenmişti. Onun da vefatıyla, içinde nice anı biriktirdiğimiz o evi, boşaltmak zorunda kaldık. Ablam da yıllar önce eşini kaybetmişti. Caddebostan'daki evinde yalnız yaşıyordu. "Gel," dedi, "burada birlikte yaşarız." Ben de eşyalarımı toparlayıp yanına taşındım. O günler huzur doluydu, sabahları aynı masada kahvaltı eder, akşamları salonda çayımızı yudumlarken eski günlerden konuşurduk.

Evin Duvarları Bile Sanki Bana Daha Sessiz Daha Soğuk Bakıyordu

Derken bir gün, ablam da hayata veda etti. Evde yalnız kalmıştım. Mutfığa girmek içimden gelmiyordu; yemek yapmayı bırakmış, çoğu zaman dışarıdan söylemeye başlamıştım. Geçim zordu; aidatlar kiradan bile pahalı olmuştu. Dışarıdan alınan yemekler bütçemi iyice tüketiyordu. Bir de üstüne, yaşadığım binanın kentsel dönüşüme gireceği haberi gelince, huzurlu günlerimin yerini belirsizlik aldı, evin duvarları bile sanki bana daha sessiz daha soğuk bakıyordu.

Emekli Olunca Tekrar Müziğe Başladım

Hiç evlenmedim. Babamdan evlenmem yönünde çok baskı gördüm; ama nasip olmadı, zaman geçti. Emekli olunca tekrar müziğe başladım. Notaları unuttuğum için, nota dersleri aldım. Bir arkadaşımın evinde müzikle ilgili her şey vardı, varlıklı biriydi. "Demans Grubu" adında bir grupta çalıştım. Burada yani Sanatçı Yaşam Evi'nde kalan Zafer Dilek'le orada tanıştım. Sonra grup dağıldı.

"Sanatçı Yaşam Evi'ne Sanatçıları Alıyoruz" Dendiğinde Bir Umud Kıvılcımı Parladı

Darülaceze ile tanışmam şöyle oldu: Bir gün, Zafer'i Sanatçı Yaşam Evi'nde ziyarette gitmiştim. Yakacık'ta, güzel bir tepenin üzerinde yer alan bu mekânın bahçesinden içeri adım attığım anda, nedense içimi tarifsiz bir huzur kapladı. Kuş sesleri, çiçek kokuları, insanların birbirine gülümseyişi,

sanki uzun zamandır aradığım dinginlik tam da buradaydı, dedim içimden. O sırada merkezin yetkilisiyle tanıştım. Sanatçı Yaşam Evi'ne "Sanatçıları alıyoruz," dediğinde içimde bir umut kıvılcımı parladı. Uzun süredir pek çok yere başvurmuş, her seferinde olumsuz yanıt almıştım. Artık dışarıda kalmak imkansız hale gelmişti.

Hayatım sanki dar bir koridora sıkışmıştı. Tek bir çıkış kapısı vardı; ben de bu çıkışın burası olduğuna inandım. Yetkiliden aldığım bilgiler doğrultusunda gerekli evrakları tamamladım. Kabul edildiğimi öğrendiğim an, gözlerim doldu. Bu, yalnızca bir yere kabul edilmek değildi; sanki hayata yeniden tutunmam için bana uzatılmış, sıcak bir eldi. O an, içimde uzun zamandır hissetmediğim bir umut filizlendi.

Eşyalarımı topladım, evimi boşalttım. Zaten bina kentsel dönüşüme girecekti. Arkama bakmadan, içimde hem buruk hem umutlu bir hisle, yeni yuvama doğru yola çıktım.

Bazı Sağlık Sorunları Yaşadım, Burada Doktor ve Sağlıkçı Arkadaşlar İlgileniyor

İlk zamanlar her şey çok güzeldi; ancak insanları tanıdıkça ufak tefek pürüzler çıkabiliyor. Neyse ki bu sorunları kısa sürede çözüyoruz. Sonuçta hepimiz yetişkin, bilinçli insanlarız.

Alkol ya da sigara alışkanlığım hiç olmadı. Yaşlılık işte, bazı sağlık sorunları yaşadım, burada doktor ve sağlıkçı arkadaşlar ilgileniyor.

Müzikle Aktif Olmaya ve Kendimi İyi Hissetmeye Başladım

Darülacezede Müzik çalışmalarına devam etmeye başladım. Yusuf Basmacı bir davul getirdi, kendisi de davul ve ritim aletleri çalan bir arkadaş, onunla birlikte çalışıyoruz. Muzaffer, gitar çalıyor, diğer müzisyen arkadaşlar da bize eşlik ediyor. Yavaş yavaş tekrar aktif olmaya başladım ve bu sayede kendimi her geçen gün daha iyi hissediyorum.

"Keşke" Dediğim Tek Şey; Üniversite Okumamış Olmamdır

Hayatım boyunca "keşke" dediğim tek şey; üniversite okumamış olmamdır. O diploma çok değerliydi; belki de hayatım bambaşka bir yola girebilirdi.

Sadece Bir Diploma Almak İçin Değil, Gerçekten Kendinizi Geliştirmek İçin...

Gençlere tek bir tavsiyem var: Okuyun! Üniversite şart; ama sadece bir diploma almak için değil, gerçekten kendinizi geliştirmek, donanımlı olmak için okuyun! Ne yaparsanız yapın, önce hayatı tanıyın, dünyayı görün, kendinizi keşfedin. Hedeflerinizi belirlemeden evlenmeyin. Önce kim olduğunuzu, ne istediğinizi bilin; sonra yuva kurarsınız.

Böylece hem kendinizin hem de hayatınıza girecek kişinin hakkını gerçekten vermiş olursunuz.

Yusuf BASMACI

Babadan gelen yetenekleri; tiyatrodan müziğe, radyodan televizyon dizilerine geliştirip devam ettiren, yapmış olduğu çalışmalarla hem tiyatro hem de müzik alanında pek çok başarılı projeye imza atan, adını müzik ve tiyatro tarihine altın harflerle yazdıran pek çok sanatçı ile birlikte çalışmış ve bütün bunların yanında güzel bir aile kurarak ve çalışma hayatında da gereken özeni göstererek başarılı bir sanatçı ve iyi bir baba olan Yusuf Basmacı'nın öyküsü...

1944 Yılında Nişantaşı'nda Doğdum

Babam önce manifaturacılık yaparmış, dedem ise eczacıymış. Selanik'ten gelmişler. Sonra babam manifaturacılığı bırakmış, tiyatroya başlamış. Selanik'ten gelen ilk kişiler; babam, dedem ve ninemmiş. Annem ev hanımıydı. Annemle babam da Selanik'te tanışmışlar, aileleriyle birlikte Nişantaşı'na gelmişler. 1943 yılında evlenmişler.

Babam Sayesinde Okulda Bana Çok Sahip Çıktılar

Babam tiyatroda oynarken, annem beni sürekli onu izlemeye götürürdü. O kadar çok tiyatroya gitmiştim ki, üç yaşına gelmeden sahneye ve kulise neredeyse tamamen hâkim olmuştum. Annem babamı çok severdi, her fırsatta izlemeye giderdi. İki kardeşiz, büyük kardeş benim, diğer kardeşim de erkek. İlkokula Şişli 19 Mayıs İlkokulu'nda başladım. Ailemiz büyüdükçe evimiz küçük gelmeye başlamıştı, bu yüzden Şişli'de bir apartman dairesine taşındık. Ev sahibimiz gittiğim okulda öğretmendi; ev sahibimizin çocuklarından biri ise ünlü bir aktör olmuştu. Babam sayesinde okulda bana çok sahip çıktılar, bu yüzden oldukça popülerdim.

Babam; Radyoda 15 Günde Bir Yayınlanan Fıkra Programına Beni Yazdıracağını Söyledi

Bir gün okulda bana bir pusula verdiler, babama götürdüm. Babam bana, "Sen Karagöz olmuşsun," dedi. Meğerse pusulayı veren kişi oyuncu seçiyormuş. Babamın tanıdığı çıktı. Galatasaray Lisesi'nde bir oyunda oynadım. İlkokulu bitirdikten sonra babam beni Işık Lisesi'ne yazdırdı.

Orada da sahneye çıktım, fıkra anlattım. Babam bana, "Sen iyi bir fıkra anlatıcısı oldun," dedi. Radyoda 15 günde bir yayınlanan bir fıkra programına yazdıracağını söyledi. Çalıştık, hazırlandık, çıktım o programa. Hoşuma da gitti. Ertesi gün gazetelere babamla beraber çıktık; hatta o programdan para da kazanmıştım. Hayatımda kazandığım ilk paraydı.

Karne Tatilinde Orkestraya Girdim, 600 Kişiye Çaldık

O parayla bana gitar aldılar. Gitar dersleri almaya başladım. Bir yandan okulda basket oynuyor, bir yandan derslere devam ediyordum.

Gitar hocam gidince derslerim yarıda kaldı. Bir gün, hiç denememiş olmama rağmen bir programda davul çaldım. Sonra okul orkestrasına davulcu olarak aldılar. Çok mutlu olmuştum. İlk karnemi aldığım gün, bir arkadaşım karnemi incelerken orada başka biri bana "Bizim orkestramız var, sen davul çalar mısın?" diye sordu. Şansa bakın; karne tatili başlar başlamaz, hemen orkestraya girdim. Çalmaya başladık. Bir süre sonra bir gazinodan teklif geldi. Kabul ettik, 600 kişiye çaldık. Bir hafta sahne aldık. Ardından Cem Karaca'nın geleceği söylendi, bir hafta sonra yeniden çalmaya başladık.

Babam; "Tiyatroda Ben Oynamayacağım, Sen Oynayacaksın" dedi

Babam aslında hep benim sigortalı, düzenli bir işim olmasını, emekliliğimi garantiye almamı isterdi. Lise bittiğinde babam hastalandı. 22 Nisan 1966 akşamı, evde bana dönüp, "Artık tiyatroya sen gideceksin; çünkü ben oynamayacağım, sen oynayacaksın," dedi. Ben çok heyecanlıydım, artık tiyatro hayatım başlamıştı. Ufak tefek hatalar yapıyordum; ama zamanla öğrendim, yetiştim; hatta kendim de birilerini yetiştirecek noktaya gelmenin güveni içindeydim.

10 Yıl Boyunca Eczacıbaşı'nda Muhasebecilik Yaptım

1967 senesinde askere gittim. Askerdeyken İskenderun'da eşim Melek'le tanıştım. Arkadaşımlın kardeşiydi. Ziyarete geldiğinde, onu kapıda ben karşıladım. Babamın adını annesi duyunca, beni evlerine davet ettiler. Melek'in ailesiyle tanışmam oldukça heyecandırmıştı beni ve Melek'le tanıştığımızda henüz ben 20 yaşındaydım. Evlendikten sonra önce Şişli'de, sonra Bahçelievler'de oturduk. On yıl boyunca Eczacıbaşı'nda muhasebecilik yaptım. Babam soktu beni o işe. Tazminatımı alıp ayrıldım. Kayınvalidemin tanıdığı sayesinde Işıklar Holding'te başladım, orada dört yıl çalıştım. Ardından Kalkavanlar'da işe girdim, yine dört yıl çalıştım. Sonrasında bu iş yerinde, üniversite mezunu şartı getirildi, bu çok zoruma gitti ve ayrıldım.

1992 Yılında Emekliye Ayrıldım

Kardeşim ise memur olmayı tercih etti. Tiyatroya hiç girmedi, müziği de sadece amatör olarak yaptı. Bir süre kardeşimle birlikte Çağlayan'da çamaşır

suyu imalatı yaptığımız bir dükkan açtık; ama bir süre sonra kapattık. Ardından reklam işi için bir görüşmeye gittim. Sorular sordular, epey konuştuk. "Telefonunuzu bırakın, size dönüş yaparız" dediler. Bir süre sonra arayıp işe aldılar. İlk işim, On bin adet kalem bulmaktı. On bin adet kalemi bulup getirdim, müdür beğendi. Bana hediye çeki verdiler; ama almadım, "Zaten maaş alıyorum" dedim. Orada gece gündüz çalıştım, 1992'de de emekli olarak ayrıldım.

Göz Tansiyonundan Gözümü Kaybettiğimde Süper Baba Dizisinde Çalışıyordum

Emekli maaşı az gelince tekrar çalışmaya başladım. Bu arada göz tansiyonundan bir gözümü kaybettim. O sırada "Süper Baba" dizisinde çalışıyordum. Gözümü kaybedince başka bir diziye gittim; ama orada olmayacak dediler. Tam çıkacakken, tesadüfen tanıdığım biriyle karşılaştım. "Oyuncu geldi, nasıl almazsınız?" dedi. Böylece o gözle tam 22 dizide oynadım.

Oğluma Babasından Biraz Sanat Bulaştı ve Çiçek Taksi'de Oynadı

Evlendikten sonra bir kız bir erkek olmak üzere iki çocuğumuz oldu. Kızımız Demet, oğlumuz Aziz. Aralarında 10 yaş fark var ve Demet büyük. Aziz, yani oğluma babasından biraz sanat bulaştı ve "Çiçek Taksi" dizisinde oynadı, sonra kamera işine merak sardı. Ona kamera aldım, kameraman oldu. Kanal D'de çalıştı. Demet ise evlendi, ayrıldı; memuriyet yaptı; halkoyunlarıyla uğraştı. Kızı Almanya'da, damadı Alman. Onlarla konuşabilmek için Almanca öğrendi.

Hüner Coşkuner ile de Çalıştım

Eşim ev hanımıydı, benim işime hiç karışmazdı. Gözümü kaybedince benimle gelip gitmeye başladı. Benim desteğim rehberim olmuştu; ama bir süre sonra o da sıkıldı bu durumdan. O dönemlerde Hüner Coşkuner'le karşılaştım. Bana "Çalışır mısın?" diye sordu. Tabii ki kabul ettim. Biraz onunla çalıştım. Sonra Görme Engelliler Derneği'nde ve Engelsiz Orkestra'da darbuka çaldım, orada bir koro kurduk. Çok sayıda konser verdik.

Bir gün, "Süper Baba" dizisine girdiğimde Ertan ağabeyi görmüştüm. O da o dönemin güzel bir anısıydı benim için.

"Sanatçı Arkadaşların Yanında Kalmak İstiyorum" Dedim

Seneler geçti ve pandemi... İşler bir anda sıkıntıya girdi. Üstüne eşim düştü ve kalçasını kırdı. Geçim zorlaştı, evin içinde de durum pek parlak değildi. Tam o günlerde birileri bana buranın adresini verdi. Darülaceze Sakin Kabul Bölümü ile görüşmeye geldim.

Birkaç soru sordular. Sosyolog adımı duyar duymaz tanıdı beni, "Süper Baba" dizisinden. "Sanatçı arkadaşların yanında kalmak istiyorum," dedim.

Tavsiyem Çok Net: "Sevdikleri İş Yapsınlar!"

Hayatta "keşke" dediğim pek az şey vardır;

ama gözüm için keşke daha iyi bir müdahale yapılsaydı, diyebilirim. Belki o zaman daha farklı olurdu. Gençlere tavsiyem çok net: Sevdikleri işi yapsınlar. Doğru yönlendirme de çok önemli. Alt kat komşumuz vardı, çocuğunu bize getirirdi. Ona o kadar çok şey öğrettim ki, sonunda sanatçı oldu. İşte bu yüzden doğru bir yönlendirme, bir hayatı tamamen değiştirebilir.

Zafer HAKANSOY (DİLEK)

Müziği, notalardan öte toplumsal yaşamın bir yansıması olarak gören ve bir yaşam tarzı olarak benimseyen; 60'lı yıllardan günümüze sosyal değişimle birlikte, toplumsal dönüşümün her evresine müzikle şahitlik eden, yapmış olduğu müzikle zamanda unutulmuş değil aranan gitarist, söz yazarı ve besteci bir müzisyenin öyküsü...

Asıl Soyadım Hakansoy

"Dilek" soyadını bana bir plak şirketindeki prodüktör verdi. O isimle tanındım, o isimle duyuldum. Bugün müzik camiasında "Zafer Dilek" dendiğinde herkes bilir; ama Hakansoy'u bilen, azdır.

1944 yılında Adana'nın Tarsus ilçesinde doğdum. Babamın işi gereği, doğduktan kısa süre sonra Adana merkeze taşındık; zaten Tarsus'la Adana arası çok yakındır.

İlkokul, ortaokul ve liseyi Adana'da, Adana Erkek Lisesi'nde okudum. Babam sağlıkçıydı, Adana Doğumevi'nde idari amir olarak çalışıyordu. Annem ev hanımıydı. Benden iki yaş küçük bir erkek kardeşim var, o da emekli bir avukat.

Amerikalılar Bizi Görünce, "Siz Türk Olamazsınız!" der, Şaşırırlardı

Müzikle tanışmam 1955-56'lı yıllara dayanır. O yıllarda tek eğlence kaynağımız radyo ve gramofonu. Ayırt etmeden her müziği dinlerdim, Türk, Batı, hatta Arap radyolarını bile... Müzik, başlı başına beni cezbeden bir şeydi. Çoğu müzisyen bir tarza yönelip diğerinde zayıf kalır; ama ben her türde iyiydim. O yıllarda çalmak çok zordu, enstrüman bulmak hele ki imkânsıza yakındı. Mandolinim vardı, onunla başladım, sonra gitara geçtim. Lise ve kolej yıllarında arkadaşlarla amatör bir grup kurduk. Sadece "Batı Müziği" çalardık.

O dönem "Mavi Gölge" müzik grubu adıyla tanınmaya başladık, otellerde, düğünlerde; hatta İncirlik Üssü'nde Amerikalılara çaldık. İngilizce bilen arkadaşlarım vardı, Amerikalılar bizi görünce "Siz Türk olamazsınız!", diye şaşırırlardı.

Amerika Hava Kuvvetleri'nin birçok üssünde moral konserleri olurdu. Bize de tüm üsleri kapsayan bir turne teklif ettiler; ama lise öğrencisiydik ve eğitimimiz devam ettiği için kabul edemedik.

1966-1968 Arası Bizim Altın Yıllarımızdı

Üniversite için İstanbul'a geldiğimde önce, İktisat ve İdari Bilimler'de okudum; ancak bir yıl sonra bıraktım. Şişli, Nişantaşı gibi semtlerde bekar evlerinde, bazen de büyük dayım Rüstem'in yanında kalırdım. Dayım teknik ressamdı; demir-çelik sektöründe devasa malzemelerin projelerini çizirdi. İstanbul'da "Mavi Gölgeleler" müzik grubu üyelerimiz ile yeniden bir araya geldik. Üç kişi bizdik, üç kişiyi de İstanbul'dan gruba kattık. Aramızda nota bilen tek kişi Okan Dinçer'di, annesi piyano hocasıydı. Ben notayı sonradan öğrendim. Gece kulüplerinde çalmaya başladık, kısa sürede İstanbul gece hayatında tanındık. 1966-68 arası bizim altın yıllarımızdı.

70'li Yıllarda İstanbul'a Taşınan Yeni Kitle, Müzik Dünyasına Farklı Bir Talep Getirdi

1968 sonunda Okan Dinçer İsveçli bir kadınla evlenip gidince, yerine başka bir klavyeci aldık. Repertuvarımızı genişlettik ve sektör o yıllarda zirvedeydi. İstanbul'un nüfusu iki milyondtu; ama talep inanılmazdı. Yine de 70'lere gelindiğinde Türkiye'de göç dalgası hızlandı. İstanbul'a taşınan yeni kitle, müzik dünyasına farklı bir talep getirdi. Batı Müziği'nin yanına türküler, uzun havalar, Ankara havaları ve arabesk eklenmeye başladı. Biz de tarzımızı bir miktar değiştirdik; ama bir yere kadar...

Teknoloji, Müziği Kökten Dönüştürdü

Müzikteki değişim, tıpkı yemek kültüründeki gibi oldu. İstanbul'a geldiğimde lahmacunu bilen yoktu. Zamanla, göçle gelenler şehrin mutfağını da müzik zevkini de değiştirdi. Teknoloji ise müziği kökten dönüştürdü. Eskiden düğünde bile baterist ayrı çalardı; şimdi tek bir bilgisayarla tüm orkestrayı yapıyorlar.

Emel Sayın'a Türk Sanat Müziği Bestesi Verdim

Ben aktif sahne hayatımı 2006'da bıraktım; ama aranjörlüğe devam ettim. 1961 ile 2006 arasındaki o aralık, 45 yıl, benim yıllarımdı. Emel Sayın'a Türk Sanat Müziği bestesi verdim. Çok büyük bestekârlar vardı; ama talep olmayınca üretim de azalıyor. Bugün bu işe heves edenler çok şanssız; ne mekân var ne dinleyici...

"Bu Dünyaya Çocuk Getirmek İstemiyorum!" Dedim

Özel hayatıma gelince... 38 yaşında evlendim, 20 yıl evli kaldım. Medeni bir şekilde ayrıldık. Çocuğum olmadı; ancak bilinçli bir karardı bu. Dünyanın gidişatını gördüğüm için "Bu dünyaya çocuk getirmek istemiyorum" dedim. Şimdi Sanatçı Yaşam Evi'nde kalıyorum. Önceden Suadiye'de yalnız oturuyordum; fakat yalnızlık bana göre değildi. Bir editörüm vardı; Hakan Erer. Müziklerim bir yerde izinsiz kullanılsa hakkımı arardı. O dönem tanıdığım sanatçı dostlarım burada kalıyordu. Ben de buranın bana uygun olacağını düşündüm. Barınma olarak çok iyi; ancak yemeklere hâlâ tam alışamadım.

Evliliğimiz Bitti; ama Bağlarımız Hiç Kopmadı

Hayatım boyunca her dönemin modasını, zirvesini ve çöküşünü gördüm. 60'lar, 70'ler... O dolu dolu yıllar... İyi ki yaşamışım. Evliliğim bitti; ama bağlarımız hiç kopmadı. Eşim hâlâ hayatta ve Bodrum'da annesiyle birlikte yaşıyor. Arada görüşürüz, hâlâ selamlaşır, sohbet ederiz; çünkü medeni insanlar gibi ayrıldık. Burada, Sanatçı Yaşam Evi'nde ziyaretçilerim çok olur. Hele ki son zamanlarda plak modası geri geldi ya... Yıllar önce bastığım plaklar yeniden

koleksiyoncuların elinde değerli hale geldi. Kimi zaman imzalamam için gelirler. Kadıköy Belediyesi de plak imza günü düzenledi; orada da yerimi aldım, eski dostlarla buluştum, sevenlerle sohbet ettim.

Pişmanım Diyemem; Fakat Acaba Demeden de Edemem

"Keşke" dediğim şeyler var mı? Hayatta yollar bazen ikiye ayrılır. Önünüzde iki kapı olur; ama hangisinin arkasında ne olduğunu bilemezsiniz. Bir keresinde İsviçre'den teklif gelmişti. Gitmedim. Pişmanım diyemem; ama "acaba" demeden de edemem. Giden arkadaşlar oldu, kimileri orada kaldı, kimileri döndü. İnsan, yaşamadığı ihtimalleri hep merak eder.

Açık Konuşayım; Bugün Müzik, Artık Bir Meslek Değil Bir Zevk İşidir

Benden gençlere tavsiye isteyenler çok. Çevremden, çocuklarının enstrüman çalmasını isteyen aileler çıkar, bana ders vermemi teklif ederler; ancak ben kabul etmem, çalmak başka, öğretmek başka bir iştir. Ayrıca yetenek olmadan olmaz ve açık konuşayım: Bugün müzik artık bir meslek değil, bir zevk işidir. Eskisi gibi para kazandırmaz. Sektör bitti. Teknoloji her şeyi değiştirdi. Bizim zamanımızda müzik elle tutulur bir şeydi; plak, kaset, CD... Şimdi hepsi telefonun içinde. Bir şarkının kapağını bile göremeden dinliyorsun.

Müziğe Başlayacak Birine, "Hayatını Bundan Kazan!" Diyemem

Bu yüzden, bugün müziğe başlayacak birine "Hayatını bundan kazan!" diyemem, "Kendi ruhunu beslemek için çal" derim; çünkü sanat, talep bitse de teknolojinin gölgesinde kalsa da insanın içinde yaşar.

Zeynep İnci KÜÇÜKAYDIN

Kürek çekerek Tahta Köprü'den Taş Köprü'ye kadar giden, babası tarafından ilkokuldan sonra okutulmayan, çok güzel gençlik yılları geçiren, yüzmeyi çok seven, Kadıköy-Karaköy vapurunda tanıştığı biriyle evlenen, İstanbul Darülaceze'de huzurlu bir yaşam süren bir kadının hayat hikayesi...

İstanbul Kadıköy'de 1942 Yılında Doğdum

Doğumum Zeynep Kâmil Hastanesi'nde olmuş bu yüzden adımları Zeynep koymuşlar, ben de evladım Naci'yi orada dünyaya getirdim. Benim bir tek evladım vardı o da, 2017 yılında rahmetli oldu, kendisini kalp krizinden kaybettik. Annem Selanik göçmeni babam ise Zonguldak Ereğli'den.

Rahmetli babam deniz tekneleri yaparmış, kendisi ilkokul mezunu bunun eğitimini almamış ama kendi kendine önce tekne çizmeye başlamış sonrada çizimleriyle tekneler yapmış. Annem ev hanımıydı, babam ve annem uzunca bir ömür sürdü, babam 100 yaşında annem ise 97 yaşında vefat etti ben ise şuan 87 yaşımdayım.

Kürek Çekerek Tahta Köprü'den Taş Köprü'ye Kadar Giderdim

Babamın işyeri Kurbağalıdere'deydi orada tahta köprü vardı eskiden, hiç unutmam babam bana özel üç metrelik bot yapmıştı, kürek çekerek tahta köprüden taş köprüye kadar giderdim. Çok güzeldi oralar eskiden, kadınlar plajı vardı ve deniz kulübü vardı biz Cumartesi akşamları oraya giderdik.

Kadıköy'deki Salı Pazarı'na Giderdik.

Salı Pazarı, yine Mahmut Baba Mezarlığı'nın karşısında kurulurdu. Hatta hiç unutmam bir gün çok yağmur yağıyordu her yer yıkıldı Mahmut Baba'nın türbedarını şimşek çarpmıştı hala o olay aklımda. Mahmut Baba Türbesi'ne mutlaka giderdim.

Kadıköy'de Kayışdağı Suyu'nun aktığı bir çeşme vardı, yanında da hamam vardı biz o çeşmenin suyu ile büyüdük. Şimdi hamam duruyor mu bilmiyorum ama çeşme hala yerinde.

Biz üç erkek, iki kız, beş kardeşiz kardeşlerin en küçüğü benim. Şimdi hayatta kalan bir ağebeyim var birde ben varım, ağabeyim benden iki yaş büyük şuan Hereke'de yaşıyor fakat rahatsızlığından dolayı çok sık gelemiyor.

İlkokuldan Sonra Babam Okutmadı

Ben ilkokulu Moda'da okudum, okulum evimize çok yakındı, tramvay vardı hemen okulun önünden döner Bahariye'den devam ederdi, o tramvaylar o kadar güzeldi ki anlatamam.

İlkokuldan Sonra Babam Okutmadı

Evde anneme yardım ederdim, ailecek pikniklere giderdik mesela Kısıklı'ya giderdik, Selami Baba Türbesi'nin orada çok güzel bir çam ağacı vardı, işte o ağacın altında komşularla birlikte gider otururduk.

Şimdi eski güzellikleri kalmadı önceden haftada bir de olsa giderdik, size tavsiyem zaman buldukça mutlaka Çamlıca'ya gidip temiz hava alın. Eskiden Çamlıca'nın simitleri meşhurdur ve orada Kısıklı Gazinosu vardı oraya da gittim elbet.

Gençlik Yıllarım Çok Güzel Geçti

Gençlik yıllarım çok güzel geçti, abilerim beni çok güzel yaşattı, kendime özel kunduralarım, elbiselerim vardı. Hatta abimin bana özel yazdığı bir şiir hâlâ aklımdadır.

İnci melek kubbede parlayan âlem gibisin,
Deniz incilerinden kolye mi taktın,
Siyah incilerin ziynet kutusu,
Kalplerin sazı inci melek.

Ben Yüzmeyi Çok Severdim

Benim çalışma hayatım olmadığı için işte böyle abilerim beni sevindirirlerdi. Ablam zaten ben küçükken hava kuvvetlerinden bir subayla evlenip gitmişti. Abilerimle güzel günler geçirdik.

Ben yüzmeyi çok severdim bizim 9 metre boyunda bir teknemiz vardı, Şile'ye, Adalar'a hep yüzmeye giderdik. Vazgeçilmezlerimden biri de şapkaydı, ben şapkasız asla gezmezdim mutlaka her elbise aldığımda, elbiseme uygun bir şapka alırdım.

Evlilik hayatım ise şöyle oldu, ben Kadıköy-Karaköy vapurunda biriyle tanıştım kendisi de Bostancı'da oturuyordu, ailesi Bursa İznik'tendi tanıştık ve ailesiyle beraber gelip istediler. Eşim bir fabrikada müdür muaviniydi. Eşimle 52 yıl evli kaldık bir de oğlumuz dünyaya geldi, eşimi 2014 yılında kaybettim, oğlumu ise 2017 yılında.

Biz evlendikten sonra Maltepe'de kayınpederimin üç katlı binası vardı biz de oraya yerleştik. Binanın altında da ekmek fırını vardı, binanın üçüncü katı Adalara bakıyordu ben de orayı tercih ettim.

Eşim vefat ettikten sonra da orada yaşamaya devam ettim, geçimimi ise eşimin emekli maaşıyla sağladım. Çevrem çok olmasına rağmen dağınık yerlerde oturdukları için gelenim gidenim fazla olmuyordu. Bazı komşularım çok iyi ve kariyer sahibi kimselerdi, onlar benimle çok ilgilendi hatta yalnız kaldığım için onlar benim buraya gelmemi istiyorlardı. Önceleri ben gelmek istemiyordum içimde öyle bir istek yoktu, komşum Esmâ Hanım burayı araştırarak beni bir yetkiliyle görüştürdü, geldiğime de çok memnun oldum. Burada kalıyorsanız bana göre siz de kendinize biraz bakacaksınız, tamamen kendinizi bırakmayacaksınız.

Burada Huzurluyum

Şimdi burada huzurum var ama pek gelenim gidenim yok, torunum var ama Antalya'da yaşıyor onlar da gelemiyor.

Zamanın insanı nereye getireceği belli olmuyor.

Gençlere Tavsiyem;

Kendilerini sevsinler ve bir şey yapacakları zaman karar vermeden önce kendilerine sorsunlar. Ellerinden geldiği kadar, güçleri yettiği kadar sosyal olsunlar ve gezip dolaşsınlar.

iBB
SAĞLIK

İSTANBUL
DARÜLACEZE
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ

 Kayışdağı Cad. No:211 Ataşehir • İSTANBUL

 0216 528 84 00

 0216 471 34 67

 darulaceze@ibb.gov.tr

 saglik.ibb.istanbul

iBB
SAĞLIK

İSTANBUL
DARÜLACEZE
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ

saglik.ibb.istanbul